

SLOVANSKA KNJIŽNICA
LJUBLJANA

B XCIII

3.4.

Joh. Lever

No 11.

Jane Lever

SGODBE
SVETIGA PIŠMA

S A

MLADE LJUDI.

*Is nemškiga prestavil Matevsh Ravnika,
desete shole zesarsek kraljev vuzhenk.*

TRÉTI INO ZHETERTI DÉL.

SGODBE NOVIGA SAKONA.

Od Kristusoviga terplénja do prihóda
svetiga Duhá. Apostolsko djanje
ino zerkve perzhétik.

V' LJUBLANI, 1817.

Na prodaj per Adamu Henriku Hohnu,
bukvovésu.

Vidil

Avgufhtín; m. p.
fhkòf.

Vidil

Kremnizer; m. p.

Natífnejo naj fe.

Walland; m. p.

~~BXCIII~~

K RA B 34/3-4

D 23. VII. 1964 | 659

PREDGOVOR.

Podám vam, ljubi otrozi ino mladénzhi! tretji ino zheterti dél sgódeb fvetiga písmá. S' zhetertim fo sgodbe fvetiga písmá konzhané. Ta dva déla sta prekratka, de bi se posebej vesala: oba v' enimu svésku torej jih prejmete. Tretji dél se per Kristusovimu terplenju sazhe ino fkléne o prihódu fvetiga Duhá. Zheterti dél vam apostolsko djanje ino keršhanske zerkve vkorenímbo ino rásho popisuje.

Bog daj, de bi vi ino vsi, ktiri
sgodbe svetiga pisma beró, is njih
veliko veselja imeli. Prosite ga,
de bote po lepih isglédih ino na-
vukih, ki jih berete, vselej tudi
shiveli. Ljubi otrozi! ljubi mla-
dénzhi! Bog vas obvari!

V' Ljublani 19. dan svizhana 1817.

SADNI DNEVI

pred Jesusovim terplenjam.

89. Jesusova ozhítna jéshta
v' Jerusalem.

Sjutraj Jesus po vezhérji, ki ste mu je bile Marija ino Marta v' Betánji napravile, se je v' Jerusalem s' vuzhénzhimi vsdignil. Pod oljško goro kmalo v' stran pota so bile Betfage, terg. Dvema Jesus vuzhénzov rezhe tukaj: „V' ta lè terg pojta. Va-nj prishevšhi bota ošlízo najdla pervésano, ino per nji shebé, ki ga she nihzher ni jésdel. Odveshíta, ino perpelíta mi ga. Zhe vaji kdo vprašha: Kaj delata, zhimu ga odvesujeta? le rezíta mu: Gospodu ga je treba! ino pustili kmalo vama ga bodo.”

Vuzhénza sta shla, kakor jima Jesuf vkašhe, ino she sta se zhudila! Vse najdetata, kakor je rekel. Komej prideta v' terga, ino kmalo sagledata oflízo ino shebé per nji. Pred tergam per nékih vratih na ras-potju sta bila pervésana. Shebé odvesujeta. Ki je njih bilo, jima rekó: „Kaj delata, zhimu shebé odvesujeta?” Rezhera: „Gospodu ga je treba.” Radi ti dobri ljudjé jima ga pušté, k' Jesufu sta ga pelala.

V' ti desheli, slasti v' mirnih zhasih, je bila ofle jesdariti sploh navada, tudi kralji in knési so jo imeli. Kadar se je kaj posebniga obhajalo, se je sošebno taka shivína rada jemala, ki she ni bila per nobenimu delu, ino torej nedolshna she nekáko. Vuzhénzi so Jesufu ofla s' plajshmi poger-nili, in ga na - nj pošadé. Zhes oljško gorro je shla pot. Kadar Jesuf na verh gore perjésdi, kjer se je zésta navdól spet obernila, ino se Jerusalemfko mesto pokashe; so vuzhénzi ino pred njim ino sanjim vrejózhi ljudjé nad tolikimi zhudeshi, ki so jih vidili, vsi kmalo veselje ino Bogú hvalo pognali. Vse vpije: „Sdravje mu, Davidovimu finu! Pozhéhshen, pozhéhshen on dójdziz v' Gospodovimu iménu! Posdravleno nam bodi ozheta Davida kraljéstvo, ki se blisha! Mir ino blagóšt is neba! Zhasť ino hvala v' nebo! Slava mu na visózhini!”

Ali Jesuf ni imel nizm takiga veselja nad méstam. Vse te hvale ga niso gjinile, ampak od perhódne nadlóge njegovih sovrashnikov serze se mu terga. Mesto vidi-

ti, se joka nad njim. „Kaj ko bi saj ta svoj dan tí sposnalo, je djal, kaj je k' tvoji frezhi! Pa skrito je tvojim ozhém. Ino torej dnevi pridejo zhes-te, ino tvoji sovrashniki te bodo ogradili, od vsih strani te oblégli ino stiskali, ino tvoje otroke v' tla pomandrali, ino rasvaljili te bodo do zhistiga, ino kamena na kamenu ne bodo pustili! Ino to, ker nisi dnév svojiga objiskanja, ker nisi dnév ponújane milosti sposnalo!”

Tudi she te lé Jesusove besede nam Jesusovo vshálenje nad Judmi lé tako lepo ino milo povejo, naj jih tudi perstavimo: „Jerusalem! Jerusalem! o tí mesto! tí, ki preroke kamnjásh, ino boshje posle, ki jih Bog do tebe poshíla, morísh! Koljkrat sim tvoje otroke hotel sbrati, kakor kokla pod perute svoje pisqueta sbéra — pa niste hotli! Lejte! vasha hisha vam bo vekomaj v' puho!”

Joj, ví ljubi moji! Koljko révo si grešniki nakopavajo! Is ljubesni do njih solsé Jesusu v' ozhésu jigrajo, ino vender se mu ne dajo otéti! Shé ga shálji Jesusa greh! Nad terplenjam, ki ga zhaka, ni jokál, nè nad smertio, ki se blisha; grehi ljudí le ga v' solse spravijo. Joj, v' serzé vidi on všim všim, ino vzhéraj ino daní ino vekomaj ravno tisti on ostane — kaj ko bi mu saj mi enake shalosti ne delali!

V' Jerusalem se je bilo savolo veliko-nozhniga prasnika ljudí she bres shtevila

našlò. Ljudjé, ktiri so bili okolj Jesufa, kadar je Lazara od smerti obudil, so po všim Jerusalemu ta zhudesh rasglafili. Torej kmalo ko se flifhi, de gre Jesus proti mestu, primejo palmove mladike v' roke, ino mu vró v' trumak naproti; vse vpije: „Posdravljen, posdravljen! pozhešhen bodi dójdiz v' Gospodovimu imenu! on Israelski kralj!” Veliko jih je plajšhe po tléh rasgrinalo; drugi so selene véje od drévja sekali, de mu pot s' njimi potréfajo. Ljubim kraljam je bila tako delati shega tistikrat.

Kadar od ljudí Jesus tako spémlovan do mesta pride, de je va-nj per vratih shel, je vse mesto bilo po konzú. Vsi so vprashali: „Kdo je ta? kdo pride?” Sprejdne ljudske trume pa so djale: „Ta je Jesus, prerok is Nazareta na Galilejskimu!” Fariseji pa so raskázheni ino vsi nasajéni djali: „Sdaj vidite lé, vse nizh ne opravite! lé poglejte, veš svet dère sa njim!”

Jesus gre spótama v' tempel. Kar je pervizh kúpze in prodájze is njega pregnal, se jih je bilo spet she napravilo. Kmalo jih gre podit. „Pisano je, moji hishi se molitve hisha pravi sa vse narode, je djal; ví pa ste jo v' televajsko ljukno spremenili.”

Slepih ino krulovih je k' Jesusu v' tempel perstopilo, vézhi dél jih je bilo dovól per tempelna vratih, de so vbogajme profáli: ino vse je osdravil.

Ljudstvo je bilo silno vesélo, glaf in hvala se po tempelnu rasléga. Otrozi zle

so veselje gnali ino vpili: „Posdravljen, posdravljen, Davidov sin!” Radi namrežh so imeli Jesufa, ino do osdravljenih se jim je dobro sdélo.

Duhovšhino ino písmeje, kadar te zhu-
da vidijo, in te hvale slíshijo, je grosno
lomílo. Druge namrežh hvaliti slíshati, no-
bena rezh napuhnesha bol ne boljí. Djali
torej so mu nektiri ino v' otroke mu kashe-
jó: „Jih ne slíshísh, kaj pravijo?” Je-
sus, dopadlo mu je otrók nedolshno ve-
selje, jim je odgovoril: „Slíshim, slíshim!
Ali pa níste nikolj v' svetimu písmu brali,
kar sdaj lé sadéne: Is vust otrók in do-
jénzov si hvalo sebi perpravil.” Drugi so
Jesusu rekli: „Mojster! sej svoje vuzhénze
posvári!” Jesus jim rezhe: „Gotovo vam
povém: zhe tí molzhé, kamenje bo vpilo!”

Ljubi moji! V' nebesih ozhetova volja
je bila, ino preroki so osnаноvali, de se bo
v' Jerusalemsko mesto Jesus ozhitno enkrat
ino s' slóvesam, de je Mesija ino Is-
raelski kralj, pokasal. Ino glejte, kako
pametno se je!

Podobo ponishnosti ino vsih lepih zhéd-
nost vidimo na njemu. Kralju, ktiriga zha-
stítljivo vpelujejo, enak je njegov prihod,
ino vender le síróshina ino vboshtvo, nizh
posvetniga leska ni viditi. Mirno shivínzhé
vidimo, né konja na vojsko, selene pal-
move mladíke, né mezhov se blískati. Kaj
kraljev plásh! krotkost ino milost, ponish-
nost ino ljubesen ga vse lepshi oblazhijo!
Namesti djemantov ino svetlih bíserov mu

mile folsé v' ozhefu jigrajo. Is vbogiga ljudstva vuft, ki mu je nadlogo prevsdignil, se mu hvala rasléga, od jesika gre nedolshnih otrók flava njegova.

S' timi njegovimi zhlovefhkimi zhednostmi je boshja mogózhnost strénena. Misli daljnih ljudi, ofla pred vratmi pervésaniga, konez ino strafhno gróblo Jerusalemfkiga mesta, vsek málo je njegovo povsódno okó vidilo. S' v si gamogózhnostjo vkashe, ino she taki srovjáki noté morejo biti pokorni njegovim besedam, ino slepizam, zhe le migne, se ozhi odpréjo, ino krulovzi skózhijo po konzuz. Sama ljubesen kipí is njega. Ljuzh ino mozh so njegovi kraljévi daróvi, nè slato ino srebzo, ki jih deljí o prihódu.

Ljudstvo, ki je vpilo ino ga kralja délalo; otrozi, ki so glaf vmes gnali; vuzhénzi, ki so mu po boshji previdnosti h' potu nastavleniga ofla perpelali, vse vse po navédama je staro prerókovó obljubo do sadne zherke spolnit perpomóglo: „Ne bój se hzhí, tí Sion! Veséli se in vrískaj hzhí, tí Jerusalem! dokler glej, krotek pride k' tebi tvoj kralj, on pravíza ino svelizhar! Glej, vbog je, ino oflízhino shebé jésti, shebé tovorívke! Naródam bo svelizhanje osnánil, ino mozh njegova bo od morja do morja (po deshelah in deshelah, ki jih morje oftópa, se bo rasfhirila).”

90. Dázini dnar.

Po dnevi Jesus je v' tempelnu vuzhál. Vélka duhovshina ino písměji so mu vsako besedo prestregli, ino skrivaj kako, postavim po nozhi, ga is poti spraviti so perlóshnost lovili. Ozhitno se bojé tega storíti, vse prerádi Jesusa so ljudjé poslušali, vse prevezh so mu bili vdáni. Ali Jesus, kadar se smrazhí, je s' dvanajsterimi vuzhénzmi mesto svezher sapušhal, ino v' Betánjo ali na oljsko goro hodil, ino de duhovshina ni védla, je kje prenozhová.

Duhovshina se torej stréne ino posvetuje, ga sej v' besedi kako vjéti. Poslali, préd pa vse dobro prevdárili, potúhnenzov, ktiri se hljáiti snajo, so s' svijázhnjo do njega. Sakaj samí si ne vupajo iti, ker so védli, de jih posná, ino de níz ne oprávjijo. Nekoljko Heródeshu vdánih, ki so jim Herodeshóvzi rekli, je moglo s' njimi iti, de bodo kmalo prizhe per rokah, zhe se toshba do pred oblastníka deshele vsdigne.

Fariséjovski pridejo k' Jesusu, is vsiga kashejo, de imajo lé toljko kaj na serzu, práv právo bi radi svédli, vsi uni nedólshni se delajo, rekó mu: „Vuzheník! resnízhen si tí, mí vémo, vse prav tí sódísh, ino sa nikogar ne marash. Sakaj tí se ne ravnásh po lizih, boshjo pravo pot tí vuzhísh. Torej faj tí nam povéj? kaj mislísh? ali gre zesarju davik opravlati, ali nè?“

Vprashanje je bilo ref de svijáshko. Fariseji so mislili: „Rezhe naj de, ali de

nè ; obakrát ga imamo. Zhe rezhe de ; nizh vezh Mefijata ga ne bodo ljudjé delali ; s' nejevóljo le opravljajo davke, ino Mefija, menijo, jim bo davke ino ptujze prevsdignil. Zhe pa rezhe de nè , ga bo deshélini poglavár , de ljudí podpihuje, sgrabil ino ga v' smert poslal. Ne bo spodletéla ; de , ali de nè more lé rézhi." Vse ljudstvo je v' Jesufa zhakalo, kaj bo odgovoril.

Pa prijasne liza, perhljinen obras Jesufa ne morejo ogolfati. Kmalo je njih hudobijo, njih muhe ino savijazhe zhutil, rezhe jim : „Kaj me skušhate, hinavzi ! — Pa vender, dazin dnar mi pokásbite. Poglédam naj ga." Deseták so mu podali. Dnar sdaj jim pod ozhí vtakne, ino rezhe : „Zhigava je podoba ino opis ?" So djali : „Zesarjova." Jesuf jim rezhe : „Prav je ! dajte zesarju tedaj, kar je zesarjoviga, ino Bogu, kar je boshjiga."

Ravno toljko je to, kakor bi bil rekel : „Kako she neki vprashate, zhe dazini dnar zesarju gre ali nè, ker she podoba ino opis to povésta ? Shé s' pravízo, ki she mu jo vafhi desheli dnarje bíti pervóljili, ino de njegov dnar ino fkorej nobeniga drujiga ne shpógate, povéste, de je zesar vafh gospod. Torej podloshniske dolshnosti do njega spolníte. Dajajte zesarju, kar je zesarjoviga — zhasht, pokorshino, davke."

„Pa, kakor je zesar na ta dnar svojo podobo ino svoj napis vtisnil, ino zesarjov

je ta dnar: tako je tudi zhlovek po boshji podobi vstvarjen, ino boshje sapovdi so mu v' serze sapifane, ino last boshja je tudi on. Boshja last jim, more tedaj zhlovek misliti, nigdar se ne smé Boga sposabiti, Bogú naj da, kar je boshjiga, zhaft, podloshnost, savupanje."

De ga odgovor! polniga boshje modrosti ino ljubeshni! Ti svetohljuzi ga, boshjiga vuzhenika, od dnarskih rezhí oprafhujejo, v' nesrézho bi ga radi spravili, on pa jih je svelizhati shélel, ino edino pot do prave frezhe ves ljubeshniv jim pokashe.

Nizh rézhi pred ljudmi niso védili timu lepimu odgovoru, ki si ga niso bili vsfésti. Osterméli, vmóknili so, ino s' veliko framoto se spravijo.

91. Per grehu popádena gréshniza.

Ta lé sгодba je savolo enaziga sapopadka lepa tovarshiza popréshine. Torej kmalo po njéj naj stoji.

Jesuf je bil kmalo s' dnévam vred v' tempel prishel. Vse ljudstvo se ga obfuje. Ravno vsédel se je, vuzhiti sazgne, kar hrup vstane. Pismeji ino Fariseji so sheno perpelali, nad veliko pregreho so jo sajéli. V' fredo sberalsha jo postavijo, njeao pregreho mu pravijo, ino konzhalo so

s' besedami: „Vuzhenk! Mosef nam je take gréshnike kamnjáti vkasal. Kaj rezheshtí h' temu?“ Pa le skushat ga so tako djali, ino kar kolj naj bi bil Jesusf rekel, de ali de nè, oboje bi bilo hudó. Ako bi bil rekel: „Jo, jo!“ bi ga bili k' deshele poglavarju toshili; le on v' zesarjovimu iménu je do shivlenja in smerti sódno oblast imel, ino segávze v' zesarjove pravize je terdó strahoval. Ako bi bil pa Jesusf rekel: „Ne kamnjáite je nè, bi ga bili ljudém toshili, de postavo ometuje ino satíra, ino njega kamnjati bi jih bili shúntali. Vse zhaka, kakshina bo sodba, ino, obljuhím, veliko se jih she po kamnje perklánja. Jesusf je mólzhal, perklóne se, ino je s' perstam v' tla pisal. Písmeji ino Fariseji pa le bol ino bol s' vprashánjimi va - nj tishé. Jesusf se sklóne, ino pogleda jih, de jim pogled skos ino skos serza shíne, rekózh: „Kdor val je bres greha, naj prvi kamen va - njo vershe!“ Ino spet se je perpógnil, ino pishe. Kaj je pisal, nam szer ni snano. Pa, berfh ko nè, take besede svetiga písma v' párst je pisal, on ki je v' serzih kakor mí v' bukvah bral, ktire so toshníke na njih skrivne grehe opominovále, ino de jih Jesusf vé, vsakimu posebej povedale.

Slíshavshí, kar je govoril, ino bravshí, kaj pishe, so se stari ino mladi vsi eden sa drugim ismusali — Jesusf ino shena sgol sama sta ostala.

Jesusf se sklóne ino ji rezhe: „Shena! kej so tvoji toshníki? Te ni nihzher obso-

dil?" Shena je strahoma ino trapézha odgovorila: „Nihzher, Gospod!" Jesuf ji rezhe, framovati ino kfati se jo vidi ino gnufiti se ji nad greham: „Glej! tudi jes te ne obfodim. Idi, ino vezh nikar greha ne delaj."

Ljubi moji! jelite, toshniki te shene so bili prave gerdòbe. Smert greshnize so hotli, ino smert samim savolo grehov je shla. Pa koljko ljudi je she védno, de greshnike, ktirih grehi se med ljudi rasglaté, le toljko sódijo, samí pa fkrivaj vganjajo ravno take? Zhe naf kaj med take opravlive ljudi kadaj sanése, na Jesufovo besedo jih spómimo, ali pa sej sebi jo rezimo: „Kdor val je bres greha, prvi kamen naj vershe va-nje — taki naj jih sódi."

Shena, kadar se je njéna fkrivna pregréha pokasala, kadar je, s'ozhmí po sebi, v' fredi ljudi stala, kadar je is Jesufovih vust sodbe zhakala, ino ko je vse va-njo gledalo, bi bila raji, obljubim, od strahú ino britkósti fkopernéla, od framote raji v' semljo bi se bila podrésnila! — Tudi nafhi she takó fkriti grehi se bodo na sodni dan enkrat vprizho vsiga zhloveshkiga rodú pokasali, tudi mí vprizho vsih zhloveshkkih naródov ino vsih nebeshkkih angelov bomo pred sodníkam Jesufam stali, ino sodbo k'shivlenju ali k'smertí, k'svelizhanju ali pogublénju is njegovih vust bomo saflifhali. Le misli te framòte bi naf mogle she od hudiga ovréti, tudi kjer naf nobeno zhloveshko okó na timu svetu ne vidi!

Oh moja duha lubi gospoda

Jesuf spokórno gréshnizo per ti sgodbi is rók nevsmilenih toshníkov otévshi, ino reshívshi jo od smerti, se je pa le finú Bogá djávza pokasal: „Jes nozhem gréshnikove smerti, temozh de se poboljšha ino shiví!“

92. Nerodovítno figovo dervo.

Eno jutro, kakor préd po navadi, je prav sgodaj, ino tesh is Betanje Jesuf v'Jerusalem shel. Po poti ga lakota obhaja. V' stran pota nekoljko sagleda figovo dervo. Fíg na njemu gre jískat. Pa perje najde, drujiga nè. Ino rekel je: „Nikolj vezh ne bodi vekomaj sadú na tebi!“ Komej so vuzhénzi te besede is njega sállishali, per ti prizhi se drévesove zhes'húle obéshajo, perje je rumenélo, ino dervo se vsufháva.

Jesuf je to dervo nalásh h' potu, v' sim ljudém, ktiri so bres dobrih dél, v' opombo nastavil. Vsaki memo gredózh nespokorjèn zhlovek je svoje lastno pogublenje is njega vidil. Taka svarívka je she sdaj vsaka nerodovítna sushíza po vertih; posékani biti, drujiga ji ne gre. Vsako vsahneno dervo nam veléva: „Tí, zhlovek! dobro stóri, ali pogublénje te zhaka!“

Drugo jutro gre s' vuzhénzmi Jesuf spet memo per dervésu. Vse v' koreníne je bilo suhó. Vuzhénzi se niso nikolj mogli prezhuditi. „Kako neki, so djali, se je moglo takó naglo vsufhiti!“ Ino Peter je djal

Jesufu: „Vuzheník! poglej, poglej! figovo dervo, ki si ga prekljél, je she vse vsufhèno.“ Jesuf, kadar lo tako nad mozhjo njegovih beséd sterméli, ino dervo ogledovali, jim je rekel: „V' Bogá pravo savupanje le imejte! Sakaj povém vam: Nè le kaj taziga nad figovim dervéšam bote samògli, zhe verjete, ino zhe dvómili ne boste; ampak lé gorzhízhiniga serna véro imej kdo, ino timu hribu naj porezhe: Vgani se, ino v' morje se sverni, ino bo se. Ino kar kolj bote per molitvi s' terdnim savupanjem profili, bote dofégli, ino sgodilo se vam bo.“

Jesuf v' tih podobah nam mozh shive vére ino prave ino resnizhne molitve popishe. Kdor is shiviga veruje, v' Boga ref vupa, ino ga prav pomózhi prósi, vsako hudo strast ino navado lohka is svojiga serza bo pokòpal, vrafhena kakor dervo tudi naj bo; vsaki ovérik, vsaki napótlej svete krepósti ino zhednosti bo vshugal, tudi kakor gòra velik naj se dosdéva.

93. Odrefheníkova zhašt ino odrefheníkovo opravílo.

Ljubi moji! veliko vukov od poslanja svojiga na svét, ino od svojiga boshjiga opravila, ljudi modriti, pobóljšhovati ino svelizhati, je pravil Jesuf tu ino tam po perlóshnosti. Ker so vsi eniga sa epádka, jih nekoliko posebníshih tukaj po versti postavimo.

Trétji ino zhet. dél.

B

Jesus je enkrat s' sarjo vred v' tempel-
nu vuzhil. Szhasama je sonze na obnèbje
ino v' tempel perfjalo, od vsih strani se je
is glájeniga mramora, is poslazhíl in slate-
nìne vtrinalo. Jesus je djal: „ Jes sim
luzh svetá. Kdor se mene dersí, ne tá-
va po tmì, temozh luzh shivlenja bo imel.
Jes luzh sim prishel na svet, de, kdor v' mé
veruje, v' tmì ne ostane. V' luzh vervajte,
de bote lúzhini otrozi. ”

Kar sonze svétu, je Kristuf zhlo-
veshkimu ródu. Sonze s' svojo prijasno
luzhjo pernèse stotire ino stotire dobrote na
semljo — vse rasvetluje, vse ogré-
va, vse oshivla. Bres sonza bi se svét
v' tmò, v' mras ino v' smert povésnil. Kri-
stuf s' svojim navukam, s' svojim isgle-
dam, s' svojim svetim Duham je sonze
zhloveshkiga rodú. Rasvetluje, k' dóbrimu
ogréva, k' vsimu lépimu naf oshivla. Nafhe
dushe bres Kristusa bi bile svét bres sonza.

Tistih ljudí, ki jih je bil toljko v' pu-
shavi Jesus prezhudno s' jedjó nashivel, so
nektiri k' Jesusu prishli, rekó mu: „ Vuzhe-
ník! nafhi ozhaki v' pushavi so mano jédli,
tako lé je pífano: Jésti kruha is nebél jim je
dal. Kakshino snamenje pa tí pokashesh, de
bomo sposnali, de te Bog poshle, ino de bo-
mo v' té verovali? ” Jesus jim je odgovo-
ril: „ Gotovo, gotovo vam povém! jishete
me, tode nè sato, ker ste zhudesh v' pu-
shavi vidili, ampak lé, ker ste se v' njéj
kruha najédli. Sej ne vperájte se toljko po
minljivi jédi, po jédi vezhniga shivlenja se

raji, ktira ne mine, ki vam jo bom zhlo-
vekov sin dal, ino ki me je Bog, moj
ozhe, vam dati jo pooblastil. Gotovo, go-
tovo vam povém: Mosef vam ni dal kruha
is nebéf, temozh moj ozhe vam resnizhni kruh
daja is nebéf. Ino ta kruh boshji sim jest, ki
is nebéf pridem, ino svétu shivlenju dajam."

„Jest sim shivlenja kruh. Kdor
k' meni pride, ne bo nigdar lazhen. Kdor
v' mé véruje, bo vekomaj shivel. Kdor te-
ga kruha jé, ima vezhno shivlenie. Kakor
je ozhe, on isvir shivlenja, mene poslal,
ino jes po ozhetu shivím, bo tudi, kdor
mene jé, po meni shivel. On ostane v' me-
ni, ino jest v' njemu."

Ljubi moji! mozh ino vum tih skrivnó-
stinih besedí, katiri imate k' svetimu obhají-
lu pervizh iti frezho ino veselje, se vam
takrat do tanjziga raslága. Torej sdaj le
toljko: Kakor teléfu bres kruha shiveti,
je tudi dushi bres Kristusa sveti ino sve-
lizhani biti nemogózhe. Kakor je kruh teléfa
shivlenje, ino mu mozh, ino sdravje ino
lepo podóbo daja: je tudi Kristus dushe
shivlenje — po njemu pride mozh k' dóbrimu
v' nas, po njemu pride sdravje ino pokoj
v' dusho, po njemu le se prenóvlamo v' boshjo
podobo. Zhlovek pésha, boléha, bledí ino
hujsha ino sadnizh vmérje, ktiri ni dolgo
jedí nizh vshíl; ravno taká je s' zhlovekam
bres boshje mozhi, bres krepkósti is nebéf,
ki jo Kristus po duhu v' nas daja. Tode
jesti moremo kruh, ne hránimo ga le v' hi-
shi, s' nashim shivótam, tako rekózh, po-

shivõtiti se more: ravno tako se more naša dušha po véri, po vupanju ino pokoršhini s' Kristusam pokrístušhiti. On ino mí eniga duhá ino eniga vuma moremo biti. Bogá se moremo navdáti, to je šhe le pravo dušhino shivljenje.

Neki drujkrat je bil Jesus o véjnatih lópah v' Jerusalemu. S' veliko zhaštjo se je v' tempelnu ta prasnik obhajal. V' spomín Israelskiga naróda, ki so nekadaj v' lopah is véj prebivali, ino pa de jim je bil Bog v' pušhavi is terde skale studènziz oshivel, so Israelzi vsako léto vrata v' tempel ino štebre po tempelnu s' selenjávo ino véjsami preprégli. ino vse je is Silunškiga studènza vodo sajemalo; nekoljko so je Bogú v' dar pred altar ljíli, nekoljko pa pili, veselje gnali, ino prerokove besede na glaf isrekáli: „Kogar shéja, svelizhanškiga studenza naj pije!“

Jesus pa se je vstopil, de ga snideno ljudstvo vse lobka vidi, ino savpil je na glaf: „Kogar shéja, k' meni pri-di, ino pí. Spolnilo se bo nad njim, kdor v' mé verje, kar sveto písmo obéta: Potoki shive vode bodo is njegoviga snó-trajnega tekli.“

S' to podóbo od shiviga obilniga studenza nam je hotel Jesus pokasati: Koljka dobrota de je duh, ki jim ga všim, ktiri va nj verjejo, mílli dati. Nikolj mu ni treba shéje terpeti, kdor ima véden shiv studeniz per hišhi, tudi ob. sušhi bo vse okolj hišhe selenílo ino zvedlo ino sad

obrodilo. Svelizhanfki studeniz, kdor ima Jesusoviga duha, ima v' sebi; nikolj mu ne potezhe, shejo po svetosti ino svelizhanju mu vedno gasi, ino ves svet okrog njega fuhi ino shalofni puhavi naj bo enak, le ne smanjka mu snotrjniga veselja, le pokojna je dusha.

Jesuf, ker so Israelzi vezhi del pastirji bili, ino lepo navado imeli, ovze ino jag-neta v' tempel na altar opravlati, jim je o prasniku enkrat to le lepo priliko is kmétov pravil: „Jes sim dóbri pastir, je djal, jes posnam svoje ovze, ino one mene. Moje ovze moj glas posnajo, ino sa mano hodijo. Dober pastir da shivlenje sa ovze. Najémnik pa, ktiri ni pastir, kogar ovze niso, vidi vovka priti, ino sapusti ovze ino beshi, ino vovk grabi ovze, ino jih rasplashi. Jes dam shivlenje sa svoje ovze. Vezhno shivlenje jim dam. Vekomaj ne bodo pogublène, ino nihzher mi jih is rok ne isterga. Tudi she druge ovze imam, ktire niso tega ovzhnaka. Tudi té bom perpelal, ino moj glas bodo poslusnale, ino ena zheda bo ino en pastir.“

Dober pastir je svojim ovzam vse. Posna jih, po imenu jih imenuje, prijasno jih klizhe, krotek gre s' palizo vrazhávko pred njimi, góni jih na lepe selene spash-nike, vodi jih k' hladnim studenzam, vse jih varuje, sgublène pojishe, sverino odganja ino shivlenje da sa-nje.

Kar je pastir zhédi, hozhe Jesus ljudém, in to vsm, biti. De bi sej vsi njegov glas

poslušali! de bi sej, kakor je en pastir, tudi lé ena zheda vli bili!

Le vbógati je treba jagnetu, vse drugo pastir fkerbí. Ino pa ref, ni je krotkejšhi ino pokórnishhi stvarí. Desiravno le nevumna shival, svojiga pastirja vender posná, le sa njegov, sa nobeniga nesnaniga glaf ne mara, sa njim gre, in pelati se mu da, kamor ga hozhe.

Tako se moremo tudi mí Jesusa prijete, vli se mu vdati. Kdor se od njega lozhi, on ino pa goloróko vbogo jagne! Po divjih hostah, ki so polne vovkóv se bres pastirja tepéshi. Noben trínik zhasa ti ni samiga sebe svésto, de ga kaj ne rasterga.

94. Jesuf prerokuje rasdertuv Jerusalemfkiga tempelna ino mesta.

Jerusalemfki tempel, ví véste, je bilo od zhuda sidovje. Ino pa, shè tako veliko, vse je bilo is beliga, ozhí jemlózhiga, mramora, ino vse po njemu je od slata miglalo. Vrata, ino stebrov verste so bile lepota, de nekolj take. Jesuf je svezher is tempelna shel, kar ga vuzhénzi opovréjo, malo mar, se jim sdí, mu je sa tempelna lepòto, ino, de bi jo sej pogledal, ga profijo. „Vuzheník! pravijo nektiri: poglej, poglej! kakshino kámenje! kakshino sidovje!“ Nektiri so she perstavlali: „tudi veliko bogastvo drasih kamenov je v' njemu, ino vse

polno imenitnih darov, kar mu she vézhi zéno da." Pa milo jim je Jesus odgovoril: „Jelite, je djal, ví vidite, to lé toljko sidovje? Gotovo, gotovo vam povém: dnevi bodo prifhli, ino vse to tako bo rasdjano, de kamen na kamenu ne bo ostal!"

Kadar je Jesus na oljško goro prifhel ino sédel, so Peter ino Andrej, Jakop ino Janes k'njemu od strani perstopili. Tempel ino mesto ravno ob sonzhnimu sahódu se je vse v' svetlobi nasproti vidilo. Na tihama ga vprashajo: „Vuzheník! sej povej nam! kdaj she se bo vse to godilo? ino kakshino bo snamenje tvojiga prihóda ino snamenje konza svetá?" Vuzhénzi namrezh so menili, tempelna ino mesta rasdjanje, konez svetá ino Jesusov prihód, vse to bo en dan. Torej dve rezhi kmalo so vprashali. Jesus jim obé odgovori, pa savolo lóshji vmétnosti bo bol, de odgovor sa odgovoram v'laziga posebej poslušamo.

Jesus je djal: „Kjer je merha, se bodo orli sberali." (Judovsko kraljéstvo, merhi she enako, ktiriga konez se blisha, bodo od v'lih strani sovrasniki pertísnili ino rastergali).

„Kadar tedaj bote od vójsk ino vojškinih hrupov, od bójov ino puntov slifhali: ne v'strashite se tega ino nikar se ne bójte. Dokler, vse to se more préd sgoditi; pa ne bo she kmalo konza."

„Narod se bo nad narod vsdignil ino kraljéstvo nad kraljéstvo. Ino po krajih bo-

do potrebi, kuga ino lakota, ino na nébesu se bodo snamenja godile. Pa sazhétik nadlóg je le to."

„Préden se vše to sgodí, bodo s' rokami po vas segali, vas preganjali, v' svojih f' hodnízah bizhali ino vas v' jézhe metali. Savolo mene pred kralje ino knése bote postavljani. Pa (po boshji naklómbi) vše to se bo sgodilo, de bote perloshnost s'tem od mene prizhati dobili."

„Kadar vas bodo tedaj vlahzili ino isdajali, nikar ne f'kerbíte, kaj rézhi ali govòriti. Govoríte, kar vam bo titto uro v' misli daniga. Nè ví, sveti Duh bo is vas govoril. Dal jes sam vam bom sgovòrnost ino modrost, de ji vsi vashí sóperniki ne bodo kaj mogli."

„Per vsih narodih ino per vsih ljudéh f'korej bote savolo mene sovrasheni. Tudi vstopálo veliko jih bo tistikrat, eden druji-ga bodo isdajali ino zhertili. Brat bo brata, ino ozhe otroka v' smert isdal; otrozi se bodo zhes starishe vsdigovali, ino jim shivljenje jemali. Tudi vas bodo starishi ino bratje, rodovina ino prijatli isdajali, ino neko jko vas bo shivljenje sgubilo. Tode zhes voljo vashiga ozheta v' nebesih vam lé laf ne bo is glave preshél."

„Tudi veliko krivih prerókov bo vstajalo, ino sapelali bodo mnoge; ino ker bo hudobija pressegala, bo ljubesen per mnogih vmersnila. Kdor pa do konza stanovítno prebije, on bo svelizhan. S' poterpeshlívošjo bote otéli svoje dushe."

„ Takrat jih bo veliko s' mojim iménam slepilo, ino porezhéjo: Jes sim Kristuf; moj zhas je prishel! ino sapelovali jih bodo veliko. Tode, varite se jih. Poglejte, vse préd vam povém. Ako se vam tedaj porezhe: glejte, v' pufhavi je! ne hodíte va-njo. Ali zhe se vam porezhe: glejte, v' bramú (te ali une hishe) je! nikar ne verjamíte. Dokler, blisku enak, ki se od sonzhniga is-bóda do sahóda vtréne, bo drúgizhni prihod zhloveckoviga finú.”

„ Torej, kadar bote vidili Jerusalemsko mesto s'vojskami oblésheho, védite, skorej bo rasdjáno. Ino kadar rasdertije gnufóbo, kjer ji ne gre biti, v' svetimu kraju, v' tempelnu vidite, takrat béshi v' goro, kdor je na Judejskimu. Béshi takrat, kdor je v' mestu; ino kdor je na polju, se ne vrazhaj v' mesto po plajsh domú. Sakaj dnevi pravize makhvávke so to, vse, kar je od njih pisano, se bo v' tih dnevih spolnilo.”

„ Gorjé pa tistikrat nósezhim ino dojézhim. Sakaj, velika bo stiska desbele, huda bo sodba tega naroda. Toljka bo nadloga, de take ni bilo, ino je ne bo, kar je Bog svet vstvaril. Ino Bog naj bi tih dnév ne perkrajshal, nobeden deshelánov bi ne odshel. Tode savolo dóbrih, ki si jih je odvóljil, bo perkrajshal Bog te dnéve. Pa mestnizhane bodo pod mezham pozepali, ali pa med vse narode v' fushnost jih poshenó, ino sterli bodo ajdje Jerusalem, dokler se naródov zhafi ne istekó.”

Ljubi moji! kar Jēsus prēd tukaj prerokuje, se je na tanjko ino do sadne zherke spolnilo. Torej tudi sħe, kar je od konzhāve ino od posledne sodbe prerokoval, se bo ravno tako do zħistiga spolnilo. Torej sħe s' vezhim premīlikam berimo prerokovanje, ki ga pravit gremo od konza sveta: sħodba bo, de nikolj sħe ne take.

95. Jēsus prerokuje konez sveta, ino vdrūjzhini svoj prihōd.

„Kmalo po dnēvih te stiške (ki jo bo Israelski narod med vse narōde rastrosen na semlji prebival) bo konez prišhel, ino na sonzu, na ljuni ino svesdah se bodo snamenja godile. Pred sħe pa bo evangelj od boshjiga kraljestva po vših krajih sveta opridgovan, ino po semlji všim narodam osnanen. Sonze bo otemnelo; ljuna ne bo vezh svetlōbe dala; svesde se bodo tergale, ino nebesħke mozhī se gibale.“

„Na semlji pojdejo pa v' svihke vši narodi, ino kam se ne bodo vēdli djati. Strašno bodo morški valōvi sħumēli. Od strahū ino zhākanja, kaj bo zhes vesōlni svet prišhlo, toljko de sħkopernēli ne bodo ljudjē!“

„Takrat se bo snamenje zhlovekoviga sinū na nebu pokasalo, ino takrat bodo vši

naródi na semlji krizhali ino priti na nebu v' oblakih vidili bodo zhlovékoviga linú s' veliko mozhjó ino oblastjo, s' velizhástvam ino flávo. Ino rasposlal bo svoje angele s' glasnimi glasnimi trobéntami, ino sbrali bodo njegove isvóljenze od vsih shtirih vetrov, od kraja do kraja semlje, od kraja do kraja nebá."

„Kadar pa se vse to sazhne goditi, nakvishko poglejte, glave vsdíguite: vashe odreshénje namrezh se blisha. Po figovimu drevésu si podobo polnemíte. Ví véste, kadar je she berst njegov mushén, ino kadar she pópke poganja, de se spomlád perblihuje. Ravno tako, kadar vse to vidite, vam je véditi, de se boshje kraljestvo blisha, ino njegovo velizhástvo perkasuje."

„Gotovo, gotovo vam povém: Ta rod (Israelfki narod) ne bo préshel, dokler se vse to nè sgodí. Nebó ino semlja bo préshlo, pa moje besede ne prèjdejo."

„Zhasa pa ino ure, kdaj bo to, ne vé nihzher na semlji, tudi angeli v' nebesih nè, ampak le ozhe. Glejte tedaj, ino zhujte ino molíte. Sakaj kdaj bo to, tega ne véste."

„Varite tedaj, de vam vino ino pijánost ino shivòtne s'kerbí dúsh ne omámijo, ino de vas ta dan na naglim ne dobí. Kakor mrésha ali saderga namrezh bo sajél vse prebivavze zele semlje."

„Kakor pa ob Noetovimu zhasu, bo tudi tiste dúi pred prihódam zhlovékoviga linú. Kakor so v' dnevih pred potópam

jedli ino pili, se shenili ino moshili, dokler Noe ni v' barko shel, ino nizh niso zhutili, dokler ni bilo potópa, ki jih je pobral: ravno taka bo tudi o prihódu zhlovekoviĝa finú."

„(Ino ravno taka, kakor ob Lotovimu zhasu, bo tiste zhasé pred prihodam zhlovekoviĝa finú). Kakor so tistikrat pred Sodome podrésam jedli ino pili, kupováli ino prodajali, sadili ino sidali do dnéva, dokler ni Lot is Sodome shel, ino dokler ni gorézhiga shvépla na-njo deshovalo, ki jih je pokonzhal: ravno taka bo tiste dní, préden se zhlovekoviĝ finú rasodéne."

„(Takrat se bo raslózhibik dóbrih ino hudóbnih pokasal, ktiri ne shvíga vselej v'ozhí. Takó podobni, ko so si ti ino uni ljudjé po stánu ino opravílu, tako lozhili se bodo takrat). Dva tisto nozh bota v'eni pósteli leshala; jeden bo prejét, jeden savershen. Na eni njivi bota dva; jeden bo prejét, jeden savershen. Dve bori en mljín goníle; jena bo prejéta, jena savershena. Zhujte tedaj ino molíte vselej, vsaki dan ino védno, dé bote všimu oditi vrédni sójeni, kar tistikrat zhes hudóbné pride, ino stópiti s' svéstjo pred zhlovekoviĝa finú. Dokler, kdaj bo prišel, ne véste né dneva né ure."

„Torej vedno prepásano lédje tako rekózh ino lampe pershgáne v' rokah bi mogli imeti, po hlápzovo, ktiri po nozhi gospodarja zhaka, dokler ga is shenitníne ni, de mu, kadar pride ino poterka, berfsh gre

ôdpírat. Ino blagro njemu hlapzu, ktiriga gospod, kadar pride, tako zhujózhiga najde!”

„Tudi to sŕhe pomíslite: Ako bi hiŕhini ozhe védel, ktiro uro bo tat príŕhel, zhul bi, se vé, ino ne puŕtil bi mu v' hiŕŕho slomiti. Torej tudi ví bodite perpravleni; sakaj ob ktiri uri se vam ne sdí, bo zhlovekov ŕin príŕhel.”

„(Od odhóda ino prihóda zhlovekovi-ga ŕinú) tudi sŕhe té lé prílike ne posabíte: Godí se po móshovo, ktiri gre na ptuje, ino, dom flushabnikam isrozhívŕhi, vŕŕakimu hlapzu ŕvoje opravílo odkashe, ino vrátarju zhuti saterdi. Ino kdo vaŕ, kaj pravite, je enaki sveŕŕimu ino pámetnimu hlapzu, ki ga je gospodar djal zhes derŕŕino, dajat jim ŕhivesh o ŕvojemu zhafu, ino sveŕŕo odmérjat ŕhito jim ob ŕbétvi? Blagro hlapzu, ktiriga gospod, kadar pride, to opravlati najde. Terdno vam povém, djal sŕhe zhes vŕŕe ŕvoje premoshenje ga bo. Re-zhe pa naj hlapez ŕam per ŕebi: Mojiga gos-poda dolgo ni: ino hlapze ino dekle naj sazhne pretépati ino pa pojédati ino popijati ino pjánzhovati — príŕhel, ktiri dan se mu ne sdí, bo gospod, ino ob uri, ob ktiri ŕi ga je nar mánj ŕvéŕŕt, ino odlozhil ga bo, ino hinavza ino nesvéŕŕtnika plazhílo mu bo dal, ino v' kraj, kjer je rjutuv ino s'ŕobmí ŕhkri-panje, djati ga porezhe.”

Jesufovo opomínovanje tedaj, de zhuj-mo, de vedno ŕkerbni bodimo, de sveŕŕo ino na tanjko vŕŕe ŕvoje

dolshnosti spolnujmo, ne sadéva le apostelnov, tudi naš doséga, tudi nam veljá. Naskrís s'zer bi bilo s' Jesufovimi misli kmalo komu verjéti, ktiri bi nam sódni dan saterdno préd pravil. Pa ravno tako ref je ino bo: tudi nihzher nam saterdno ne more povédati, de ga s'he dolgo ne bo. Vse, kar gotoviga vémo, je to, de je zhas negotóv. Jesuf naš je per ti nevédnosti pustil, de bi tolkánj s'kerbnejshi svoje dolshnosti ljudjé spolniti bili.

Ker pa je mogózhe, de s'he velíko vékov lét tega dnéva ne bo, desiravno smo si ga od véka do véka s'vesti, ino ker bi to lohka marsikoga ponemáriló: le s'he to le pomislímo:

Kar vsímu zhloveškímu ródu konez sveta, to je konez shivlenja vsákímu posámesnímu zhloveku. Nobene ure nihzher si ni shivlenja s'vest. Tudi smert, kakor gospod, ktiri is pota ali shenitnéne pride, hodi neprevídama, ino po nozhi, kakor tat. Tudi savolo tega tedaj nam naj bo Jesufova beseda perporozhèna: „Zhujte, ino vedno bodite perpravleni!”

96. Pósledna sodba.

„Kadar tedaj bo sin zhloveka prishel, ino vsi sveti angeli s' njim, bo na sédeshu svojiga velizhastva sedel. Ino semlje vsi narodi bodo préd nj spravleni, ino s'aksebi

eden od drugiga jih bo lozhil, kakor pastir lozhi ovze od kòslov. Ino ovze bo na svojo dèfno, ino kosle na svojo lévo postavil."

„Potlej jim kralj na desnízi porezhe: „Bàtre! ví blagoslòvlenzi mojiga ozheta! posédite kraljestvo, perpravleno vam od sazhetka svetá. Dokler, lazhen sim bil, ino dajali ste mi jesti! Shéjin sim bil, ino dajali ste mi piti! Popótnik sim bil, ino sprejeli ste me! Nag sim bil, ino oblazhili ste me! Bòl'n sim bil, ino objiskali ste me! V' jézhí sim bil, ino k' meni ste prishli. Ino pravizhni mu bodo vsi savsévfhi odgovorili: Gospod! kdaj smo te lazhniga vidili, ino te nasítili? Ali kdaj smo te shejniga vidili, ino napójili? Kdaj smo te popótniga vidili ino pod streho jemali? Kdaj smo te nagiga vidili ino te oblékli? Kdaj smo te bolniga ali v' jézhí vidili, ino smo k' tebi prishli? Kralj pa jim bo odgovoril, ino porezhe: Gotovo vam povém: kar kolj ste tih lé mojih nar manjših bratov komu storíli, ste meni storili."

„Potlej se bo kralj v'une obernil na levízi, ino jim porezhe: Poberíte se od mene, ví preklénzi! v' vezhni ògenj, ki je hudízhu ino njegoví derhali perpravlen. Dokler lazhen sim bil, pa niste mi jesti dali. Shéjin sim bil, pa niste mi piti dali. Popótnik sim bil, pa niste me prenozhíli. Nag sim bil, pa niste me oblékli. Bòl'n ino jetnik sim bil, pa niste me objiskali. Ino odgovorili tudi oni mu bodo: Gospod! kdaj

smo te vidili lažniga, ali shéjniga, ali po-
pótniga, ali nagiga, ali bolniga, ali vjéti-
ga, de ti nismo postrégli? On pa jim bo
odgovoril: kar nar manjših tih le komu
niste storili, niste meni storili.”

„ Ino tako pojdejo ti v' vezhno terplé-
nje; pravizhni pa v' vezhno shivlénje.”

Oh, ljubi moji, naj bi si mí te Jesu-
sove besede prav k' serzu jemali, vli drugi
ljudjé bi mogli biti!

Kdo si med shtevílo unih blagoflóv-
lenzov ne bo iti shélel? — Ino kdo to-
rej svojiga krúhika, ino pa prav sadni
kóshzhik naj ga bo, ne bo rad komu laž-
nimu odlómil? kdo ne bo pisškávim starim
ljudém, ino revésham, zhe ga ima, né le
vode, ampak tudi vina ino mléka podal?
kdo ne bo vbogim vdovam ino sirótam vólj-
no kaj oblazhíla podélil, ali, zhe vterpí,
is svojiga omíflil?

Koga, tudi kamnítiga serza naj bo, ino
nizh szer k' dobroti ga ne omájaj, ne bo
per misli na une prek lénze grosa vbogi-
ga popótnika spred vrát goniti? ali bolní-
kov bres pomózhi kopernéti pufhati? ali pa
s' ljudmi v' nesfrézhi, ino tudi lé s' hudodél-
niki, gerdó delati ino k' nesfrézhi jim nesfré-
zho perkládati?

Ino sdaj lé s'he to lé besédo: Zhe bo
she sodba tistih ljudí tako strafhna, ktiri
niso svojimu blishnimu nizh dobriga, pa
tudi hudiga né storili, kako se bo s'he lé
tistim godila, ktiri, kar je hudiga mogó-
zhe, drugim ljudém nakopavajo, ki jim

shivljenje grené, ki jih pregánjajo, golfájo, okrádovajo, sanizhujejo, vklínajo, obrekujejo, bijejo, sašramoshlujejo, ino jeso ino nevošhlívošt nad njimi ispušhajo? kako se bo šhe le tistim godila, ktiri nedolšnost sapelujejo? ktiri solsé zlo štaríšbam pi-jejo, ino jim pazh smert šhè sheljé? Od takih ljudi molzhí Jesuf — ino molzhímo tudi mí!

Pofledna vezhérja.

97. Perprava velikonòzhne vezhérje.

Dva dní pred velikonòzhjo — vsaki dober Israeliz se je sdaj prasnik po vrédno obhajaj perpravljaj — so duhovšhina, písmejí ino ljudski štaríšhíni, sbravšhi se v' dvor Kajfsha, vélkiga duhovná, švet šklepali, kako bi se dalo s' ovínkam Jesufa v' oblast dobiti, ino vmoriti. Ene míšli so bili, djali so: „ Lé v' prasnik nè, de hrup med ljúštvam ne vštane. " Ljudí bol kakor Boga so se bali, vite!

Jesuf, on vsígovéd, je v' njih sbor, ino v' njih ferza vidil. De oni nè tako, je védel, kaj bodo štorili. Šhé ob sadni hóji v' Jerusalem je dvanajštím vuzhénzam djaj: „ Glejte! gori gremo v' Jerusalem, ino spolnílo, kar se preroki od zhlovekoviga šinú

Trétji ino zhet. dél. ©

pisali, vse se bo nad njim. Zhlovekov sin bo duhovščini, pismejam ino ljudskim staroščinam isdán. K' smerti obsodili, ino dali ga bodo ajdam v' roke. Sašramovali, va-nj pljuvali, bizhali, krishali ino vmorili ga bodo. Tretji dan pa bo sopet od smerti vstal." Tudi sdaj ravno to v' novizh jim pové, ino sdaj jim she zhaš na tanjko odložhi, kdaj práv se bo sgodilo: „Zhes dva dní, bo velikanózh, je djal, ino zhlovekov sin bo isdán, de bo krishan."

Dvanajstih vuzhénzov jeden pa, Judesh Shkarjót, je shel, ino s' vélkimi duhovni ino s' poglavárji se jim ga v' roke spraviti pogovori: „Kaj mi daste, je djal, ino vam ga isdam?" Dobro se jim je sdélo, to flishati, ino trideset sreberníkov mu oblubijo. Judesh jim perterdi, ino od sih mál jim je škrivaj Jesusa isdati perlóshnosti jiskal, de bi ljudjé ne védli.

Pervi dan prasnika tedaj, ko se je velikonózhno jagne klalo, so vuzhénzi k' Jesusu stopili ino mu rekó: „Kam, hozhesš, de gremo, de ti velikonózhno jagne perprávimó?" Jesus namrezh ni nizh svojiga dóma imel. Jesus rezhe Petru ino Janesu: „V' mesto pòjra. Nekdo, kadar prideta, vaji bo frézhal, ki verzh vode ponése. Sa njim, kamor pojde, v' hišho idita. Ondi rezita hišhnimu gospodarju: „Vuzheník ti rezhe: Moj zhaš, moje smerti zhaš, se blišha. Per tebi s' vuzhénzi hozhem velikonózh obhajati. Kej je obédniza, de bom s' njimi velikonózhno jagne v' njej jédel?"

Ino pokasal vama bo veliko obédnizo, vso pogerneno ino perpravleno: ondi nam perpravita."

Vuzhénza gresta v' mesto, ino, kakor jima je rekel, sta najdla, ino sta veliko-nózhno jagne perpravila.

Ljubi moji! lepó ino gotóvo snamenje svojiga boshjiga ozhéfa je she pa lé Jesuf svojim vuzhénzam dal: v' véri h' perhodnimu terplenju jih poterduje. Kakor je mosha unkrat k' vratam shebé ino oflízo pervésovati vidil, ino misli njegoviga serza posnal: tudi sdaj njegovo vligavidno okó vidi, kaj se v' daljnemu méstu godí, vidi dershínzhe, ki po vudo gré, ino hisho, v' ktiro jo ponése, vidi vsaki zimer hishe, ino vso gospodarjovo pervóljnost, proftóra mu dati. Ino ravno tako vsakiga hlapza Bog she sdaj vidi, kadar "konje ali vòli opravla, vsako déklo, kadar per studénzu vodo sadéva. Nevídna prizha je on vsih nashih opravkov per domazhiji. V' vse domóve, ino v' vse serza on vidi. Torej vselej vam bodi na misli: „Njegovo svéto okó me vidi!" Tako lé bote svoje vsakodánje opravila radi ino svesto opravljali, ino grósa val bo, kaj hudiga storiti v' prizho njegoviga oblizhja;

98. Jesuf vuzhénzam noge vmíva.

Jesuf, kadar se smrazhí, je v' svetlo obédnizo prishel, ino s' dvanašterimi vu-

zhénzi sa miso fédel, velikonòzhno jagne s' njimi jéft.

Jesuf je védel, de je njegova ura sdaj prishla, is svetá iti k' ozhetu. Vuzhénzam tedaj, ki jih je vselej ljubil, je poslédno ljubesen tukaj hotel she fkasati. Sadnizh she, prijasno ino ljubesnívo, jih pogostí.

„Serzhno serzhno fim shélel, je s' boshjo prijasnostjo djal, ino vshálji se mu, préden terpím, to velikonòzhno jagne s' vami jéfti. Sakaj povém vam: vezh s' vami ga ne bom jedel, dokler ne bo vse spolneno, (kar to velikonòzhno klano jagne poménuje). Potlej je kelh prijel, sahvalil ino rekel: „Vsamíte, ino okolj fi ga podajte! Sakaj povém vam: nizh vezh s' vami ne bom tertniga obródka pil, dokler kraljestvo boshje ne pride.“

Ví véste, po tiste deshele shégi so se gostém noge vmivale. Nar manjshih der-shínzhetov je bilo to opravilo. To je! Jesuf je dobro védel, de mu je ozhe vse rezhi v' roko dal, ino de je od Boga isshel, ino de se bo spet k' Bogu vernil. Pa is sa-mise je vstal, ino poverhino oblazhilo isflézhe, f' pertam se opafhe, vode v' vmjívnik vlije, ino noge je sazhel vuzhénzam vmívati, ino f' pertam, ki je v' njemu, jim jih brisati.

Kadar je do Petra prishel, fi jih Peter is zhasí do Jesufa ne da. Debélo je glédal, ino djal: „Kaj, Gospod! tí meni bosh noge vmíval?“ Jesuf rezhe: „Kar jest delam, tí sdaj ne vésh, pa vidil bosh po-

tlej." Peter je odgovoril: „Gospod! de nê! vékomaj ne bošh tí meni nóg vmíval!" Jesuf mu rezhe: „Zhe se mi vmivati ne dašh, ne bošh nobeniga delésha nad mano imel." Simon Peter, Jesufova prijasnost mu je bila zhes vse, mu rezhe: „Gospod! zhe je taka! ne le nóg, ampak glavo ino roké!"

Noge vmívšhi vuzhénzam, se Jesuf so-pet napravi, ino je sa miso sédel. „Pa véšte, jim rezhe, kaj sim vam storil? Mojster ino gospod mi pravite, ino prav mi pravite. Ta sim. Ker sim vam jes torej, vašh gospod ino mojster, noge vmíval, tudi ví eden drugimu si jih vmivájte. Isgled sim vam dal, de eden drugimu storíte, kakor sim jest vam. Le premíflite (tega sej ne bote tajíli): hlapéz ni boljshi od svojiga gospoda, nê pôsel bóljši od pošhilávza. Ker tedaj to véšte, blagro vam, zhe bote tudi storili."

Vuzhímo se, vuzhímo od Jesufa póníshnosti ino ljubésni, ljubi moji! On, gospod nebés ino semlje, hlapzovo opravílo tukaj opravla. Tudi mí tedaj, zhe ljubesen veléva, ne bodimo preimenítui drugim poštrézhi, šhe tako maliga dershínzheta opravílo szer naj bo kaj tega. Od poníshnosti ino ljubesni je Jesuf zlo svojimu isdávzu noge vmil. Tudi mí tedaj rasshálzu roke ponúdití v' spravo ne bodimo preoshábui. Boshjiga edino rojéniga sínú s' pertam opáfaniga vidimo v' hlapzhovškímu štanu vuzhénzam per nógah. Strán tudi mí tedaj s' nespametno, pušto nezshémernostjo, de bi

le gospodarili ali gospođinjili po hihi, de bi rók smòzhiti ali le pošóde s' njimi dotakniti se she bali, de bi se puštejšhiga oblažhíla framovali, ktiriga nektiro délo potrebuje! Poníshnost ino ljubesen oblážhite zhloveka, de nizh nè tako. Kristiana peršna svésda, tako rekózh, ino peršna pètla ste mu, zhe ste she vidili kakšhiniga gospoda kadaj, ktiri kaziga zesarškiga réda ali vórdina svésdo ali petlo na perših nóšijo, kí jo kralji ino zesarji samí ali po drujih perpaéjo saflúshzhininim moshém.

99. Jesuf ino njegov isdájiz.

Po vmivanju nóg je bil Jesuf s' vuzhénzmi spet per misi. V' vsih serza je vidil. Vsi polni ljubeshni so bili do njega. Le Judesh je potuhnen sedel ino prijasni obras hinávshil. Jesuf jim rezhe: „Zhisti ste fizér, pa nè vsi.“ Posnám jih namrezh, ktire sim isvóljil; tode besede svetiga písma se morejo spolniti: „Jédiz eniga kruha s' mano bo nogo v' mé vsdignil. Vite, sdaj, préden se sgodí, vam povém, de bote vérovali, kadar se sgodí: de me je (vsigavedózhbi) nebesški ozhe mene pošlal.“

Po Jesufu, kadar je to rekel, se je vse gibalo. Serzhno vsmilenje do isdájza ga prehája, nè jésa. Milo pošvariti ga she hozhe. Shé ozhicniški tedaj je rekel, ino vse per misi jih sapóred pogleda: „Goto-

vo, gotovo vam povém: vaš jeden, ktiri s' mano per misi seli, me bo isdal."

Vuzhénzi so se tega govorjenja slo vstrahili, ino so shaloštni. Pogledujejo se, ino ne gre jim v' misel, koga méni. Eden drujiga vprašajo, kdo bi taki potepúh biti vtégnil, ino pa taziga kaj storil? Sapóred vprašajo Jesusa: „Gospod! sej nisim jes?" Le Judesh je molzhal, terdovráten ostane.

Jesuf, nè imenovati, le posvariti je hotel svojiga isdajavza, je she bol saterdil: „Vaš dvanajstih jeden, ktiri s' mano v' eno šklédo pomáka, me bo isdal. Zhlovekov šiu szer gre, pisano je to od njega. Gorjé pa mu, po komur bo isdan. Bolji bi bilo sa nj, de bi taki zhlovek nikolj rojen ne bil!"

Vuzhénze sazhne she bol škerbéti. Liubesnivi, nedólshni Janes, posebno rad ga je imel Jesuf, je nar blishej Jesusa sedel. Peter mu tedaj Jesusa vprašati mi-gue, koga de méni. Janes se je sdaj she bol Jesusu k' peršim našlónil, tiho mu re-zhe: „Gospod! kdo je?" Jesuf je ravno grishlej kruha v' šklédo pomákal, ki ga Ju-deshu podati misli, ino tiho je odgovoril: „Tist, komur bom pomózheni grishlej kruha podal."

Saj ta ljubésen, de mu Jesuf is svojih vuš, tako rekózh, kruha odlómi, bi bila Judesha omezhati mogla, de bi se bil škafal tako ljubesniviga prijatla ino dobrótnika is-dajati. Ali Judesh kruh jenlé se s' nedólsh-nimi vréd nedólshniga déla, ravno tako po-

bíto besedo fili is sebe, ino s' drugimi vred je vprašal: „Gospod! sej nisim jes?”

Jesuf, de ga she sadnizh ino ojstro posvari, mu je na ravnost rekel, pa de drugi ne slišijo: „Tí, tí!” — —

Judesh vidi sdaj, de vsa hinávstina nizh ne pomaga, ves je snan. Pa tudi to ga ne gáne, ne skasá se. Bosh! de bi hudobijo svojiga naklepa sposnal. Uno bútašto pred-se je gledal, kakor préd terdovrátnik. No, pa stori, no! kar misliš, mu je djal Jesuf, ino ne obovávlaj se she.” Vidil je, de vse opomínjanje nizh ne sdá. Sakaj Bog ne móra s' silo k' dóbrimu zhloveka. Shivljenje ino smert postavi pred-nj, ino mu isvóljiti dá. V' róki vsaki svoje shivlenie nófimo, ino nè Bogu, sami sebi moremo perpísati, zhe ga sgubimò.

Le Janes, vihzhher drugi zeliga omísja ni védel, sakaj mu to Jesuf rezhe. Ker je Judesh dnar hranil, so nektiri menili, de mu Jesuf kaj potrebniga kupiti h' prasniku veléva, ali de naj med vboge kaj dá. Sakaj tudi to je bilo per Jesusu ino vuzhénzih prasnik po vrédno prasnováti.

Judesh grishlej vshívshi vstane ino gre. Po nozhi je she bilo.

Komu se ne vmíjji nad ljubim Jesufam, de s' vuzhénzimi tako lé prijasno, tako po domazhe ravná? Pa v' ducho vas boljé, jelite, de morete per timu ljubesnívimu omisju hinavskiga, terdovrátniga isdajázha tudi viditi?

Pa kakor se je Judesh, se jih she sdaj

veliko hljini ino hinávzhi. Marfikdo je k' ví-
desu komu prijatel, v' serzu pa ima piko
do njega. Marfikdo se drugim v' obras per-
lisuje, ino sa herbtam jim shkódovati shelji.
Nedolshniga marfikdo se hljini, fkrivaj pa
gerde ino gerde hudobije pozhénja.

Kakor je bil Judesh per Jesusovimu
opominovánju terdovráten, ravno tak-
shiniga terdovrátniga serza je she
marfikdo per opominovanju svojih starishov,
vuzheníkov, spovedníkov — kaj, per glasu
svoje lastne vesti! Le tako svesto ga vést
opomínja, tako na glas mu pravi, de to ni
prav; ves se tréfe, mras ga obletuje, ino
le spet gre vender, ino storí spet jo pre-
greho!

Torej, ojštro se isprashajte, ljubi ví!
zhe se tudi sadétih she ne zhutite? Kdor
bi tako po hinávzhje ino terdovratno ravnal,
taki bi bil Judeshu enak. Pa terdo-
vrátnosti she ne bo mendé per vas sléditi?
ino nedolshnimu perferzhnimu Janesu raji
enaki bote, jelite, ki je na persih Jesusa
slònil?

100. Jesus ino njegov satàjiz.

Jesus, kadar ga Judesh isdat odide,
ino ko se je njegoviga terplenja ura bol ino
bol permikala, je djal:

„Sdaj se tin zhloveka oflavluje, ino
Bog se oflavluje po njemu. Ino zhe je Bog
po njemu oflavlovan, bo Bog tudi njega
oflávtil, od tih mál ga bo oflavloval!”

„Oh, moji ljubi otrozhízi! le malo fim s'he per vas. Jiskali me bote — pa, kar fim Judam rekel, tudi vam rezbem: „Kamor jes grem, sdaj ví ne morete iti.”

„Torej is nõviga vam dam sapoved: Ljubite se med seboj. Kakor fim jes vas ljubil, se tudi ví ljubíte med seboj. Nad tim, zhe bote ljubésen eden do drugiga imeli, bodo vsi sposnali, de ste moji vuzhénzi.”

Vuzhénzi niso mogli verjéti, de Jesus od svoje smerti govori. Peter mu rezhe: „Gospod! kam pa gresh?”

Jesus mu odgovori: „Kamor jes grém, tí ne moresh sdaj sa mano. Pa potlej bosh prishel.”

Peter rezhe: „Gospod! sakaj she neki sdaj nè? Glej shivlenje dam sa te!”

Jesus rezhe: „Shivlenje dajash sa me? O Peter! gotovo, gotovo ti povém: préden petélin dvakrat sapðje, me bosh trikrat satajil.”

„Ino pa s'he vsi ví, je Jesus tudi drugim djal, se bote nozójshino nozh nad mano pohujshali (s'he všim se bo nad mano motílo, sa vših véro se bo majalo). Sakaj besede svetiga píma se bodo spolnovale: „Pastirja bom vdaril, ino ovzhja zhéda se bo raskropila. Vstavshi pa od smerti (vas bom enako raskroplénim ovzam spet sbral ino po pastirjovo) pojdem v' Galiléjo pred vami.”

Peter je djal: „Vsi naj se nad teboj pohujshajo, jes se ne bom. Vékomaj se ne pohujsham nad teboj.”

Ker je Peter lé neverjéten, mu Jesus

na ravnost ino s'he bol saterdi: „Gotovo, gotovo ti povém: „Shé danši, s'he nozójshino nozh, préden petélin dvakrat sapóje, me bos' h tí trikrat satajil. Simon, Simon! Lej Satan val' jis'he, kakor pshenízo pres'jati. Tode profil sim sa te, de ti véra ne vgá'ne. Sprebernívshi se pa, poterdi tudi tí svoje brate!”

Shé smiraj se Petru nemogózhe sdí, kako de bi on svojiga nar bójjiga, svojiga boshjiga prijatla satajval. Lé s'he svojo je terdil: „Gospod! tudi vmerjem naj s' tabo, je rekel, ne satajam te le nè. V' jézhó ino v' smert sim perpravlen s' teboj iti.” Ravno to so vsi drugi vuzhénzi djali.

Kar je létu Peter terdil, mu je is serza shlo. Resniza mu je bila. V' tistimu trínku zhasa se je res' s' Jesusam vmreti perpravleniga zhutil, ino, glejte! lé nekaj úr potlej je pod skushnjávo omagal: sapersegal ino sarotoval se je, de ne posná Jesusa. Dve velíki, pa navadni spáki ste ga bile pod-se vséle.

Peter je prevézh sam v' sé savupal. Od vsih drujih vuzhénzov, boljshi je, je ménil, ino je malo maral sa Jesusovo opominovánje. Mnogi sin, mnoga hzhí s'he sdaj méni, de je od vsih svojih verstníkov ali verstníz vúmáishí ino boljshi; nemogózhe jim je, ménijo, kadar druge velik greh storiti vidijo, de bi oni sabrédlí; starishov ino prijatlov lepo opominovánje se jim fitno ino nepotrébno sdí, nobena skushnjáva, ménijo, ne bo njih nedólshnosti ino krepósti

vezh vshugala — pa v' greh, v' framòto ino révo saverfhé. Napuh hódi pred pádam. Pametni bodimo, ino podvuzhiti, opominjati se dajmo!

Peter je premalo v' Bogá savupal. Tako terdniga se déla, kakor bi nizh vezh boshje pomózhi ne potreboval. Ker pa je Jesuf te pomózhi profiti per Petru zlo, ki mu je on sam skálnika imé dal, potrebo vidil, kako bomo she mí bres molitve sa boshjo pomózhi prebíti? Kdor prav ne móli, tudi prav shivel ne bo. Le molítuv, ki se Boga, njega vsigamogózhniga, s' njó okljénemo, is kogar je vsa mozh ino terdnost, bres njega pa vse slabo ino nálómleno, le taka savupna, otrozhja molítuv v' nas mozh is Bogá nósi, de od skufhnjáv po vsih stranéh stískani le vender vshugamo. Zhlovek bres molitve, ino pa drevéfize bres opúrne! — véter se vpré, ino drevéfize je poderto.

101. Jesuf postavi sveto réfhino teló.

Med timi pogóvori so Jesuf ino vuzhénzi velikonózhno jagne dojédli, ino spomín refhítve Israelskiga naróda is Egiptovske sushnosti, ino nekdejni perzhétik stariga sakóna isobhajali.

Jesuf se ravno sdaj she k' vézhimu odrefhénju napravla — odrefhenje vsiga

zhloveshkiga rodú od greha, réve ino smerti pojde ravno opraviti, ino nov sakon, sakon ljubeshni ino mirú, med nebésni ino semljo postaviti se ravná. Né lé, kakor nekadaj na Egiptovskimu, jagne se bo klalo, Jesus, on sam, se sa naš Bogú v' réshni dar ponése. On sam, velikonozhnimu jagnetu enako, bo kervável.

Kakor pa je Mosef po boshji volji nekadaj létno gostovíno postavil v' spomín, de je bil Israelski narod is Egipta réshen: hozhe tudi Jesus is ozhetove volje v' spomín zhloveshkiga odreshenja gostílo naredíti.

Jesus je v' duhu vse svoje terplenje previdil. Sadne drobtíne zhasa so te, ki jih ima per vuzhénzih sdaj pred smertjo. Pred njegovo smertjo tisto nozh je bilo sdaj, ino tisto uro, préden se njegovo terplenje na oljski gori sazhe. Jutrishini dan bo njegovo teló na krish perbíto, njegova kri she prelívana.

To sveto uro, ob timu nar vmílnishimu zhasu njegoviga shivljenja prime Jesus kruh, na misi je she leshal, v' svoje zhasíte roke, je ozhi obernel v' nebésa ino ozheta sahvalil, ino potlej prelómil ino ga da vuzhénzam, rekózh: „Vsamíte ino jéjte! To je moje telo, ki bo sa vas dano. To delajte v' moj spomín.“

Ravno tako je tudi kelh prijél — sahvalil — ino podá ga vuzhénzam, rekózh: „Vsi píte is njega! To je kelh s' mojo kervjó, ktira bo sa vas, ino sa njih veliko v' od-

pušhanje grehov prelita. To delajte, koljkokrat pijete, meni v' spomin."

Vite! ljubi moji! Jesus tukaj je sveto skrivnost svojiga telésa ino svoje kerví postavil, ktira se she toľko sto lét védno po naših zerkvah ponóvla, ki jo vsi kristiani v' sveti zhaſti imajo. Vef njén globóki vum bi bilo predolgo tukaj raslagati, ino bi naš predélezh od sgodovin odvernilo. Kje drugi je to lósheji, kjer se vse, kar to sveto skrivnoſt sadéva, eno sa drugim po verſi lohka dopové.

Torej le she nar imenitniſhi mésto is apostolſkih liſtov naj tukaj poſtávimo, lét gre, kakor našah: „Kolkokrat kolj bore ta kruh jedli, ino ta kelh pili, osnanujete gospodovo smert, dokler ga ne bo. Kdor kolj tedaj po nevrédnim ta kruh jé ali gospodov kelh pije, se v' gospodovo teló ino v' gospodovo kri pregreſhi. Kdor po nevrédnim jé ino pije, li v' sodbo (v' pogublénje) jé ino pije, ker Gospodoviga telésa (od drujih zhloveshkih jedí) ne lózhi. Torej sam sebe préd zhlovek pretéhtaj, ino potlej she le (kadar se prav prevdári ino perpravi) naj tega kruha jé, ino tega kelha pije."

102. Jesus jemle flóvó od vuzhénzov ino jih tolashi.

Posledna vezhérja je bila meníla — sveti spominik Jesusove smerti je bil poſtavlen —

zhaš, lozhiti se, je prišel. Jesuf pojde vmret. Sajtro oforėj bo she v' grobu njegovo teló. Shaloštni, tihi sedé per misi vuzhénzi okolj njega. Lozhítuv, ki se blisha, jim gre k' serzu, vü so prepádeni.

Jesuf jih je toljko ljubesnívo toláshil. She enkrat jim vse svoje serze isfuje. Le tako prijasno jih pogovarja. Vřaka beseda je ljubesen ino milóš, ki jo rezhe. Vřaziga, zbigar serza se she kaj prime, morejo njegovi odhódni pogovori gjíniti, kadar jih bère. Sama boshja modróš, ino krepkóš nebeshka je v' njih. Torej sapóred le Jesufu damo govoriti, ino kar nar mánj je mogózhe, mu bomo v' besedo segali. Kdor namrezh velikóte ino lepóte, kdor nebesnosti ino bóshjosti tih pogóvorov ne zhuti, bi mu jih bilo sašónj raslagati ino hvaliti. Pa le rešniza, biti boljšhim ino svetéjšhim, naj vam bo, ino ti Jesufovi ogóvori vam bodo smiraj bol v' ozhí řhíbili, ino vedno ljubesnívřhi se vam bodo sdéli.

„Nikar naj vařhe serze ne shaluje, je djal Jesuf. Zhe v' Bogá vérjete, tudi v' mé vérvajte. V' hiřhi mojiga ozheta je veliko prebivářh. Naj bi bilo drugázh, povédal bi vam. Jest grém, de vam bom méšto v' njéj perpravil. Kadar odidem, de vam méšto perpravim, bom řpet prišel, ino vař k' sebi vsel, de bote tudi ví ondi, kjer řim jest. Šej véřte, kam grém? ino tudi pot véřte?“

Tomash she ne vumé prav Jesufovih beséd, ino védno řúmiti ali zviplati je bil nagnen, rezhe mu: „Gospod! řej she

ne vémo, kam gresih, kar homo pot védli?"

Jesuf rezhe: „Jes sim pot, resniza ino shivlénje. Nihzher ne pride k'ozhetu svunaj po meni. Ako bi bili mene ví prav sposnali, bi tudi mojiga ozheta posnali. Pa kmalo ga bote posnali, kaj! she vidili ste ga.”

Filip je Jesufu v' besedo ségel, rekózh: „Gospod! Ozheta nam pokáshi, ino to nam je dosti!”

Jesuf rezhe: „Toljko zhasa sim per vas, ino me she ne posnate? Filipe! kdor mene vidi, vidi ozheta. Kako tedaj morefh rézhi: Pokashi nam ozheta? — Ali ne vérjete, de sim jes v' ozhetu, ino de je ozhe v' meni? Beséd, ktire vam govorím, ne govorím sam is sebe. (Ozheta besede so, poslávshiga me, né moje). Tudi déla on opravla, ozhe, ki v' meni prebiva. Zhe mojim besedam ne verjámete, de sim jes v' ozhetu ino ozhe v' meni, sej savolo dél verjámite.”

Kar tukaj Jesuf od svojiga v-ozhétstva, od svoje vnótrine edínosti s'ozhetam, perpoveduje, ni majhina rézh. Jesuf je po svoji mu bitju èno bistvo ino en Duh s' Bogam — je Bog. Jesuf je sa naf tako rekózh boshjiga velizhastva isfjalik, je nar popólnamashi boshja podóba, jè vteléseni Bog. Viditi tedaj, kakó Jesuf — on boshji fin — on boshja podóba — on Bog v' zhlovefhki postavi — tako prijasno s' ljudmí ravná, kako on v' kózhe

ſhe take púſte ſahaja, kako ſe nad zhlo-
veſhkimi nadlógami sjokuje, kako on greſh-
nike ſprejéma, kako terplénzam pomoga — vi-
diti, kako ſe s' vbogimi ribzhi, s' ſvojimi
vuzhénzi, pezhá, kako ga, kakor otrozi
ozheta, kmalo ta kmalo un oprashujejo,
ino on pa kakor ozhe otrokam toljko lju-
besnívo odgovarja — yiditi ſhe, kako on
sa - nje ino sa naſ zlo shivlenje da — kdo
ne bo nad vſim tím oſtermel? Se nam ne
bo v' ſerze do Bogá dobro sdélo, ki je táki
ljubesnív? Ne bo ta boſhja prijasnoſt ſhe
tako ſhaloſtniga ſerza vmiríla? ſhe tako
terdiga gréſhnikoviga ſerza do ſóls ome-
zhíla? ino vſih ljudi s' ognjéno ljubéſenjo
do Bogá, do ljudi, ino do vſiga dóbriga
vnela?

103. Spodbòd k' ljubesni -- obljuba ſvetiga Duha.

„Gotóvo, gotóvo vam povém, je ſhe
Jesuf djál, kdor v' mé vérje, bo déla délal,
ki jih jes délam, ino pa ſhe vézhi od tih bo
délal. K' ozhetu grem namrezh — ino pa ſtoril
vam bom, kar kolj bote ozheta, kádar bom
per njemu povelízhán, v' mojimu iménu
proſili, de bo ozhe po ſinu povelízhovan. Kar
kolj bote v' mojimu iménu proſili, vam bom
ſtoril.”

„Zhe me ljubite, moje ſapovdi der-
shíte! Ino ozheta bom proſil, ino vam bo
drujiga tásheta ali troſhtarja dal, de védno

Trétji ino zhet. dél.

D

per vas ostane, resnizhniga Duhá, ktiriga svét ne more prejeti, ker ga ne vidi ino ne posná. Ví pa ga boste posnali, sakaj per vas bo ostal, ino v' vas prebival."

„Ne sapustim vas firót. Spet pridem k' vam. She nekoljko, ino svét me vezh ne bo vidil. Ví pa me bote vidili: sakaj jes bom shivel, ino tudi ví bote shiveli. Tisti dan bote sposnali, de sim jes v' ozhetu, ino ví v' meni ino jes v' val."

„Kdor moje sapovdi ima ino dersbí, on me ljubi. Kdor pa me ne ljubi, tudi mojih sapóved ne dersbí — desiravno besede, ki ste me jih flifhali, niso moje, ampak ozhetove besede, ki me je poslal. Kdor pa mene ljubi, ga bo tudi moj ozhe ljubil, ino tudi jes ga bom ljubil, ino sebe mu bo rasodél. Kdor me ljubi, se bo moje besede dershal, ino moj ozhe ga bo ljubil, ino k' njemu bova prishla ino stanoválshe si napravila per njemu."

Vuzhénzi she niso rasvuméli, kar je tukaj Jesus govoril. Eden drujiga po strani pogledujejo. Jesus jim pa tudi ne rasloshí te skrivnósti, temozh lé to lé jim she rezhe: „Toljko lé sim vam rézhi hotel, dokler sim she per vas. Táshe pa ali troshitar, sveti Duh, ki ga bo ozhe v' mojemu iménu poslal, on vas bo vse drugo podvuzhovál, ino vas vsiga opomnoval, kar sim vam rekel."

Ino sa odhódnjo je sdaj Jesus vuzhénze she blagoslovil, ali shégnal. „Svoj mir, je djal, vam sapustim. Svoj mir vam dam.

Nè, kakor ga svét daja, ne dam vam ga takó. (Svét ne daja praviga mirú. Lé v' Bógu je pravi mir — pravi pokoj ino prava blagóft. Ino ta boshji mir preséshe vfo frézho ino vfo bogatijo svetá)."

Vuzhénzi so bili sdaj, kadar je do slovéfa prifhlo, pa le spet shalofni, spet vse jim vpade. Jesus tedaj jim rezhe: „Nikar naj vashe serze tako ne shaluje, ino ne tárnajte nè. Slifhali ste, de fim vam djál, de grem, pa de spet k' vam pridem. Ako bi me ljubili, bi se vam she le dobro sdélo, de fim djál: k' ozhetu grem. Sakaj ozhe je vézhi od mene (ino ondi per njemu bom she le dobro imel, ino bom povelizhan)."

„Pa vezh ne morem veliko s' vami govoriti. Oblaft tega svetá se perblishuje, zhesiravno nizh nima per meni (ino po nedólshnim vmerjem). Pa de bo svét sposnal, de ozheta ljubim, ino de ravnám, kakor mi je ozhe rekel: vftaníte, ino stráni pojmo od tód."

Jesus je vftal, ino kadar so po navadi hváline péfme po jedi ispéli, gre smerti naproti proti oljfski gori, ino vuzhénzi so s' njim fhli.

104. Jesus prava vinska terta.

Jesus, Jerusalemfko mésto s' vuzhénzi-mi s' njim gredózhimi sapúfbaje, je smed méfstinih vrát na próstor prifhel, pa she med potjo lé vuzhíl. Nográdi, ki je pot fkos-nje fhla, ino rávno je polna ljuna va-nje fjala, so mu pa le perloshnost lepe prílike:

„Jes sim prava vinfka terta, je djal, ino moj ozhe je nógradnik. Vsako mladiko na meni, ktira sadú ne obrodí, bo odrésal. Vsako pa bo otrébil, ktira sad rodí, de ga bo she vezh rodila.“

„Ostaníte v' meni, ino jes v' vas ostane. Kakor mladika ne more is sebe sadú roditi, zhe na terti ne ostane, tudi ví nè, zhe v' meni ne ostanete.“

„Jes sim terta, ví ste mladike. Kdor v' meni ostane ino jes v' njemu, veliko sadú obrodí: sakaj bres mene ne morete nizh stiriti. Kdor v' meni ne ostane, bo kakor suha mladika savershea. Pobère se, v' ogenj se vershe ino sgorí.“

„Zhe v' meni ostanete, ino moje besede v' vas ostanete, kar kolj hozhete, profíte, ino sgodilo se vam bo. S' tem bo moj ozhe povelízhovan, de veliko sadú obrodíte, ino de bote pravi moji vuzhénzi.“

Ljubi moji! pripravíte, de otrok lohka vumé, nam Jesus tukaj pokashe, kaj de je pravo ker shanstvo.

Snotraj se moremo v' Kristusa v-edíniti — polni ljubesni se ga moremo prijéti; polni vére ino savupanja terdó se ga moremo dershati; va-nj nar raji moremo misliti; nar vézhi veselje nad njim imeti; s' njim, ki je vsigaprizhijózh, snotraj se moremo potovárshiti; eniga vuma, eniga serza, ene dushe moremo on ino mí biti; tako rekózh pokrístushiti se moremo: ino mozh k' vsimu dóbrimu dobimò taki potlej po njemu. Njegov duh stópi v' nas, kakor tertini

šók v' mladíko, s' boshjo mozhjó naš navdá;
ino práv ino lepó shiveti sazhímni potlej
smo taki.

Od svuna j moremo polni lepiga sadú
dobrih dél, ino torej všmíleni, dobrótni,
mirni, mili, krotki, zhisti, sdershni, posh-
tèni, naràvnoštni, pravizbni biti — naše
besede, obras ino déla se morejo po njemu
ravhati, takó, kakor na dobrih mladíkah
shlahtne terte le tako grosdje rafe, ktiriga
se shlahtni terti špodóbi.

Torej s' Jesusam, ljubi moji! moremo
šklénehi biti, ino bójmo se od njega lózhiti,
bojmo se biti odzhéhnena mladíka. Tode
nikar ne menímo, de smo s' Jesusam škléne-
ni, dokler dobrih dél nad sabo ne zhutimo.
Kar je mogózhe, dobriga štorímo, nizh bólj-
šhiga se ne da sa boshjo zhašt štoríti. Nó-
gradniku je to nar vézhi zhašt, kadar mla-
díke od téšhe grosdja po nógradu kímajó.

105. V'nóvzhino opominovanje k'
ljubesni --- tashba ino tróšht o
preganjanju --- obljuba švetiga
Duhá.

„Kakor ozhe mene ljubi, tudi jes vaš
ljubim. Ostaníte v' moji ljubesni. Zhe moje
šapovdi dershitè, oštanete v' moji ljubesni,
kakor jes šapovdi švojiga ozheta dershím,
ino v' njegovi ljubesni oštanem. To vam
rezhem, de bo moje veselje v' vaš, ino de
bo vašhe veselje sverhama.“

„She enkrat: to je moja sapoved, de eden drujiga ljubíte, kakor sim jes vas ljubil. De shivlenje sa svoje prijatle da, vézhi ljubesni pazh nihzher nima. Moji prijatli ste ví, zhe storité, kar vam sapovém.”

„Nizh vezh vam hlapzi ne rezhem, ker hlapez ne vé, kaj je njegovimu gospodu v' misli storíti. Prijatli vam pravim, ker sim vam vse na snanje dal, kar sim od ozheta flisbal.”

„Niste ví mene isvoljili, jest vas sim isvoljil ino odlozhil, de greste ino de sad daste, ino de vas'h sad ostane, ino de vam ozhe da, kar kolj bote v' mojimu iménu profili.”

„To je ino bo moja sapoved, de se eden drujiga ljubíte!

„Zhe vas svét sovráshi, pomíflite, de je mene préd kakor vas sovrashil. Ako bi ví she svétovi bili, svòjze bi svét ljubil. Ker pa niste na svétovo stran, ker sim vas od svéta odbral, vas svét sovrashi.”

„Besedo pómnite, ktiro sim vam djál: Hlapez ni bóljji od gospodarja. Kakor so mene, bodo tudi vas' preganjali, kakor so mojo besedo derskali, bodo tudi vas'ho derskali. (Nobene né). Vse to pa vam bodo savolo mojiga iména storili, ker ne posnajo mojiga poslavza.”

„Ako bi ne bil prishel, ino bi jim ne bil govoril, ne imeli bi greha. Tako pa nimajo isgóvora svojih grehov. Mene sovrashijózhi tudi ozheta sovrashi. Ako bi dél ne bil delal med njimi, ki jih nihzher dru-

gi nè, bi ne imeli tolikiga greha. Pa vidite so jih, ino mene ino mojiga ozheta sovrašijo. Ali tako se je mogla beseda spolniti, ki je v' njih postavi pisana: „Sastónj so me sovrašbili.”

„Kadar pa táshe ali trofhtar pride, kí vam ga bom od ozheta poslál, on resnúze Duh, ki is ozheta is-haja, on me bo prizhal. Ino tudi ví me bote sprizhovali, ker ste od konza per meni bili (ino vse moje besede slíshali, vse moje déla vidili, ino do konza per meni ostali).”

„Lejte, povém vam, de se tistikrat pohujshali ne bote. Preklizováli, is s-hodníz vas bodo odlozhováli. Ino pa she ura bo prishla, de bo Bogú ménil vstrézhi, kdor kolj vas vmorí. Ino to bodo delali, ker ne posnajo nè ozheta, nè mene. Torej she vam povém, de se, kadar ura (pregánjb) pride, tega spómnite, de sim vam préd povédal.”

„Od konza vam nisim tega pravil, ker sim sam per vas bil (ker torej te krepkósti k' pregánjanju she niste potrebovali). Sdať pa (vam morem povédati, ker) se k' poslavshimu me vernem.”

„Pa, ker sim vam to povédal, je polno shalosti vashe serzé. Nobeden vas, kakor ste me drugekrat, me vezh ne vprašha: Kam pa gresh? (Od shalosti kar gláfiza ni is vas). Pa le poglejte: Resnúzo vam govorim. Sa vas je prav, de grém. Ne grém naj jest, ino tudi svetiga Duhá bi ne bilo k'vam. Kadar pa odide n, ga bom k'vam poslál.”

„Veliko vam imam s'he povedati, toda sdaj s'he ne prenesete tega. Kadar pa on pride, resniže Duh, vas bo vso resnizo vuzhil. Ne bo namrezn is sebe govoril, ampak kar slishi od ozheta ino od mene. Tudi prihodne rezhí vam bo rasodéval. On me bo oflavil, on povelizhal; dokler, mojiga bo jemál ino vam osnаноval. Vse namrezn, kar ozhe ima, je moje. Torej pravim: Mojiga bo jemál, ino vam osnаноval.”

106. Jesusove posledne oveséljne besede per flovésu.

Jesus, s' vuzhénzi s'he bliso oljske gore pershevshi, jim rezhe: „Lé s'he kaj maliga, ino vezh me ne bote vidili, ino s'he kaj maliga, ino spet me bote vidili. K'ozhetu namrezn grém.”

Vuzhénzi so si s'heptáie djali: „Kaj je s'he to, de pravi: Kaj maliga ino spet kaj maliga? Mi ne raslózhimo, kaj méni.”

„Jesus zhuti, de bi ga radi vprashali, ino jim besedo prevsdigne, rekózh: „To se vprashate, de sim dial: Le s'he kaj maliga, ino ne bote me vidili, ino le kaj maliga, ino spet me bote vidili? Gotóvo, gotóvo vam povém (prishlo je, de se lózhim). Ví bote jokali ino tarnali, ino svét se bo veseljl. Pa s'he tako jokajte, vas'ha shalost se bo le vender v' veselje sprevergia. Spet se bomo vidili, ino vas'he serze se bo vese-

ljilo, ino nihzher vézh vam ne bo vafhiga veselja odvseti mogel."

„Gotóvo, gotóvo fhe enkrat vam povém: Kar kolj bote ozheta v' mojimu iménu (s' savupanjam v' mé, ino po moji misli kakor bi jest sam profil) profili, vse vam bo dal. Dosdaj fhe niste nikolj nizh v' mojimu iménu profili. Profite sej, ino prejéli bote, de bo sverhama vafhe veselje."

„Kar sim vam do sih mál govóril, je bilo v' podobah govorjéno. Ali ura perhaja, de ne bom vezh v' podobah s' vami govoril, temozh na ravnost vam bom od ozheta perpovedoval. Tisti dan bote v' mojimu iménu molili, ino vezh ne bo meni treba ozheta sa val' profiti. Ozhe namrezh, on sam val' ljubi, ker ví mene ljubite, ino vérjete de sim od ozheta isshel."

„Res od ozheta sim isshel ino na svét prishel, ino spet sapustim svét ino grém k' ozhetu."

Vuzhénzi so djali: „Glej! na ravnost sdaj govorish, né v' podobah. Pa vemo tudi, de tí vse vésh, ino de te ni treba fhe lé komu vprashati. Torej pa tudi vérjemo, de si od Boga isshel"

Jesus je odgovoril: „Sdaj verjete? Glejte, ura perhaja ino prishla sdaj je, de se bote vsi vsaki na svoje raskropili, ino me samiga popustili. Tode savolo tega nisim sam, ker je ozhe per meni. To vam rezhem, de ste per miru savolo mene."

Na svétu imate britkost. Pa potalashíte se. Premagal sim svét."

107. Posledna Jesufova glásna molítuv.

Jesuf ta góvor konzhávfshi je v' frédi svojih vuzhénzov per mertvi, tihi nòzhi per potoku Zédronu postál, lé nekoljko stopínj od oljske goré, ino ozhí oberne v' nebó, ino je moliti sazhél :

„Ozhe! prishla je ura (terplenja!) oflávi svojiga sinú, de tudi sin tebe oflávi, ino de jim po oblasti, ki si mu jo zhes ves shivòt dal, vezhno shivlenje v'lim da, ktire si mu dal.”

„To pa je vézhno shivlénje, de tebe sposnajo, samiga praviga Boga, ino Jesufa Kristufa, ki si ga poslal, (tvojiga sinú).”

„Oflávil sim te na semlji. Dokonzhá sim opravílo, ktiriga si mi opraviti dal. Ino sdaj, ozhe, tudi tí mene oflavi (ondi gori v' nebesih) s' velizhastvam per sebi, ki sim ga imel v' njih per tebi, préden je svét bil!”

„Osnanil, ktire si mi smed svetá dal, sim jim tvoje imé. Tvoji so bili, ino meni si jih dal, ino ohranili so tvoje besede. Sdaj oni sposnajo, de je vse, kar si mi dal, od tebe — ker sim besede, ktire si mi dal, jes njem dal. V' sé so jih vseli, ino refnizhno sposnajo, de sim od tebe isshel, ino oni vérjejo, de si me tí poslal.”

„Jest sa-nje profim. Ne profim te sa svét (sdaj), ampak sa njé, ktire si mi jih dal; sakaj tvoji so, ino vše moje je tvoje, ino

tvoje moje. Po njih sim povelizhovan. Ne ostanem dalej na svétu, oni ostanajo na svétu, ino jes pridem k' tebi! Sveti ozhe! ktire si mi dal, ohráni jih per tvojimu iménu, de bodo eno, kakor sva ma dva. Dokler sim per njih na svetu bil, sim jih jes per tvojimu iménu obvarvával. Obvarval sim jih, ktire si mi dal, ino pogublénski sim, de se je písmo spolnilo, nobeden drugi se jih ni sgbil."

„Sdaj pa k' tebi pridem, ino to sbe na svétu govorím, de bi imeli moje sverhama veselje tudi oni. Jes sim jim tvojo besédo osnanil, svét pa jih sovráshi, ker svétovi niso, kakor tudi jes nisim svétov. Ne profim te, de jih is svetá vsámi, temozh de jih v' húdo vári. Niso svétovi, kakor jes né. S' resnízo jih posvétí. Tvoja beséda je resníza. Kakor si tí mene na svét poslál, tudi jes njé v' svét poshlem, ino sam sebe posvetim (dam ssa - nje) de so tudi on resnízi posvezhèni (ljudém k' svelizhanju odvóljeni ino postavleni)."

„Pa né le sa - nje, ampak tudi sa vse tiste profim, ktiri bodo v' mé s' svojo besédo verovali, de bodo vsi eno, kakor si tí ozhe v' meni, ino jes v' tebi, de bodo tudi oni v' nama eno, de bo svét véroval, de tí si me poslál. Ino njem dam velizhastvo, ktiriga si meni dal, de bodo eno, kakor sva ma dva eno — Jes v' njih, ino tí v' meni — de bodo popolnoma vsi eno, ino de svét sposná, de tí si mene poslál, ino de jih ljubíh, kakor mene ljubíh."

„ Ozhe ! ktire si mi dal, hozhem, de bodo tudi oni per meni, kjer sim jes — de moje velizhástvo vidijo, ktiriga si mi dal, ker si me pred sazhétkam svetá ljubil. Ozhe pravizhni ! svét te ne posná, pa jes te posnám, ino tudi tí lé sposnajo, de si tí mene poslal. Dopovédal sim jim tvoje imé, ino s'he jim ga bom, de bo ljubesen, s' ktiro me ljubish, v' njih, ino jes v' njih. ”

Jesuf tako odmolívshi, gre zhes Zedron, pòtok, proti oljski gori.

Jesufovo terplenje ino njegova smert.

108. Jesuf na oljski gori.

Unkraj potóka Zedrona, pod oljsko goro, je bila pristáva, ki se ji je v' Gezémáni reklo. Okolj njé je bil óljnik ali óljsek vert. Olike so v' njemu rasle. V' ta vert je shel Jesuf s' svojimi vuzhénzi. Kmalo, kadar va-nj pride, je vuzhénza djal : „ Sédite, de mòlit postópim. Tudi ví molíte, de v' fkušnjávo (ob véro v' mé ne pridete, kadar bote vidili, kaj vse se bo s' ménoj godilo). ” Le Petra, Jakopa ino Janesa je seboj vsél, ino gre bol v' vert s' njimi.

Velika shalost ino britkost ga opade. Tesháve mu hodijo, grosa ga obletuje. „ Moja

dušha je do smerti shalošna, je djal. „Sej tukaj ostaníte, ino s' mano zhujte ino molíte!” Ino stopil je, ino sa en luzháj delezh se od njih vgáne, ino je pokléknil ino molil, de bi se ga, zhe je mogózhe, ta terplénska ura ogníla. „Ozhe! je djal, zhe je tvoja vólja, odvsàmi mi ta kelh! tode ne moja, temozh tvoja volja se sgòdi.”

Od te molitve vstavšhi ino k' vuzhénzam nasaj pershevšhi, najde vse tri spati. „Simon! de tudi tí spísh? je djal. De she ene ure niste mogli s' mano zhuti? Oh, zhujte, zhujte, ino molíte, de pod skufhnjavo ne omagate. Duh je szer vóljn, pa mešo je slabo.”

Potlej gre v' drugizh, ino na koléna do tal s' obrasam se vershe, ino v' drugizh ino she bol je molil: „Ozhe! ljubi ozhe, zhe je mogózhe — ino pa sej ti je vse mogózhe — odvsàmi mi ta kelh! Tode kakor tí hozhešh, nè kakor jes.”

Potlej se sopet k' vuzhénzam poverne, ino terdo spati jih najde: „Kako de morete sdaj spati? je djal. Vstaníte! molíte, zhujte, de skufhnjavi odídete. Pa od saspánza ino shalošti so take okórne ozhí imeli, de samí ne vedó, kaj mu odgovarjajo.”

Spet jih popuští, she gré v' tretjizh she bol gorézhe mòlit. Prave smertíne teshave mu hodijo. Njegov pot je bil kakor kervine káplje, ki so na tla kapale. Molil pa je: „Moj ozhe! Ako se me ne more ta kelh ogniti, de bi ga ne pil, tvoja volja se sgòdi!”

Takrat se mu je angel is nebéf perkasal, ino ga pokrepzhal.

Ljubi moji! pomíslimo sej, koljko Jesus is ljubesni do nas she kmalo tukaj na oljski gori terpí! Od molitve, ljubesni ino hvale do njega she létu bi se moglo zhloveku serze tájati. Pa Jesus nam je v' terplénju tudi she isgled lep. Kakor nas je unkrat ob trojini skufhnjavi v' puhavi sapelívo svétovo veselje po vojsháfsko vuzhil od sebe odriníti; nas tudi ob trojini teshávi tukaj na oljski gori po môshko prebiti vuzhí svetá vse she tako strafhno terplénje. Od njega torej se terpéti vuzhímo.

Jesus je berfh molil, kadar njegoviga terpenja ura perhaja. Samòtniga kraja jifhe, de ga nihzher ni mótil; na koléna se vershe, ves vfigamogózhni ròki boshji se ponísha; trikrat gorézhe je molil, poln je otrozbjiga savupanja, ves v' ozhetovo voljo se isrozhí. Tako samòtno ino pogosto, tako is shiviga ino po otrozbje, kadar nas o terplenju ino nadlogi serze teshí, tudi mí molímo. Kaj veljá, tudi mí bomo od take molitve veseljski vstajali!

Jesus je ozhetovo roko per vsimu svojimu terplenju sposnal. S' kélha podóbo, ki ga je sdravih sdravíl polno, nas vuzhí, kako tudi mí v' terplenju boshjo roko sposnávajmo. Kelh ali kosárz napolnen s' sdravílam je na jesíku fizér gorjúp: pa ohráni nas sdrave ino shive. Torej kélh is ljube boshje roke poln dobrótnih sdravíl vsako terpenje nam bodi!

Jesuf je bil tudi s^{he} ob uri s^{tra}shniga terplénja ves v' ljubésni do vuzhénzov. Objískuje, tolashi jih, serze jim daja, isgovarja jih, ino bol flábzam smed njih se s^{he} terpet spred úzh vmákne. Male dushe. z^{he} jim koljkaj kaj dé, se kmalo v^{šim} dolshnóštim odpovéjo, ino so nevtísnene, zhmérne ino révkajo. Take dushe ino pa shelésu! ktiro ob gerdim vreménu kmalo rjaví. Lepe dushe so tudi v' terplenju ljubésníve ino prijasne. One ino pa slato! ktiro se tudi v' gerdimu vreménu svéti ino ne spremení.

Z^{he} takó ob terplénju v' Bogá savupamo, z^{he} per terplénju boshjo roko ino voljo sposnámo, ino do blishniga krotki ino ljubésnívi ostanemo: nam bode Bog ali terpljenje odvsel, ali pa — kar je s^{he} vézhi dobrota! — mozh bo v' nas dal, de ga bomo s' veseljam ino serzhno prebéli. Ino, kakor angel Jesufa na oljski góri, milo ino prijasno nas bo ta nebes^{hki} s^{ón}zhik pokrépzh^{al} ino ozhverstil.

109. Jesuf je vjét.

Ves vèder, pokójin ino vmréti vesel je Jesuf k' vuzhénzam nasaj prishel. „Lé spíte lé ino pozhivajte! jim prijasno rezhe. Per kraju je. Ura je prishla, de bo zhlovekov sin gréshnikam v' roke dan. Vstaníte, pòjmo! Glejte, moj isdajaviz se blisha.“ Komej je Jesuf te besede isgovoril, kar Judesh per vratih v' vert stópi. Sa njim gre

vojákov ino duhovšhinskih služabnikov več
lika derhál, s' latírnami ino bärklami, s' mezh-
mi ino sulzami. Vef vert je od barkel
v' svetlobi, po všimu vertu je oróshje
roshlalo.

Ti vojáki ali soldatje ino duhovšhinski
hlapzi, kakor préd robávfi, se niso nikolj
Jesusa pezhali posnati. Judesh tedaj jim je
bil snamenje dal. „Kogar bom kufhnil, jim
je rekel, on je. Njega sgrabite, ino varno
ga shenšte. Takó lé je perferzhne prijasno-
sti snamenje v' snamenje sdajbe pokásil.”

Judesh v' vert, v' ta tihi sveti kraj,
stopívšhi, ki je mnogo nózh Jesus v' njemu
premótil, je préd derháljo shinil, ino na
ravnost se k' Jesusu spuští ino mu rezhe:
„Vuzheník! posdravlen!” Ino kufhne ga.
De ga gerdiga hinavza! jelite?

Jesus mu ljubesnivo rezhe s' ozhéšam,
ki ga je mílovalo ino svarílo: „Priatelj!
zbimú si prišel? Judesh! kufhváje isdajafh
zhlovekoviga finú?”

Ako bi bilo Judesha lé s'zhem she po-
bóljšhati, ta nebelhka krotkóšt ino ljubesen
gotovo bi ga bila mogla! Pa tudi po njemu
je, sgublén je, kdor je per neisrezhèni lju-
besni oterp'n, s'ktiro Jesus grešnika, she
takiga, otéti vóšhi!

Jesus, vedózh, kaj ga zhaka, je sdaj
lòvzam naproti shel, rezhe jim: „Koga
jifhete?” Mu odgovoré: „Jesusa, Naza-
reshzhána.” Jesus rezhe, ino to po-
hoshje mogózhno ino pokójno: „Jes sim!”
Per ti besedi vfi rítnisko odkózhijo, ino

popadali, kakor od strele sadéti, so na tla.

S' te besede vsigamogózhnostjo je ozhitno Jesus pokasal, de bi ga zhes njegovo voljo ne bili mogli vjeti, ino de gre k' smerti, lé ker sam hozhe.

Vojaki ino duhovshinski hlapzi si mej tim odsópejo, ino skoléhajo. Jesus jih she vprafha: „Koga jifhete?“ Spet rekó: „Jesusa, Nazarefshzhana.“ Jesus jim rezhe, tode svoje premozhí jim vézh ne da skúfiti: „Povédal sim vam. Jes sim! Zhe tedaj mene jifhete, je poln ljubesni do vuzhénzov perdjal, tako pustíte te lé, gredó naj!“

Vojaki ino hlapzi so sdaj k' Jesusu stopili, ino ga primejo, poshenéjo ga. To viditi, she lé vuzhénzi zhutijo, kam to kashé. „Gospod! mu rezhéjo, jih ne bomo s' mezhham, kokolj?“ Tode Peter ni dolgo vprafhal, kar mezh isdère ino mahne, ino Malhu, vélkiga duhovna hlapzu, je défno vuhó odsékal.

Peter je to is ljubesni do Jesusa storil, braniti ga hozhe. Ali druge snamenja ljubesni hozhe Jesus, nè file sovrashnikam. Jesusova ljubesen naf more s' pohlévnostjo ino tudi do kazhjih sovrashnikov s' krotkófstjo uavdati. Jesus je torej vuzhénzè savernil. „Le pustíte, je djal, ino tí, Peter! kmalo vtákni mezh v' nóshnizo. Kdor kolj namrezh drugim s' mezhham namérja, si ob mezhi vmréti saflushi. Ménish, kali? de bi ne mogel she sdaj ozheta profiti, ino vezh kakor dvanajst vójsk angelov bi mi on

poslal. Tode, kako se bodo pa prerókov pisma spolnile, ki osnanujejo, de se more tako sgodíti? Ne bom pil kélha, ktiriga mi ozhe podá?" Ino Jesus se je hlapzoviga vufhása dotáknil, ino per ti prizhi mu ga persdrávi. Potlej je roke dal, ino svéshejo mu jih.

Tako lé je, Jesus lé v' ozhetu okó imel, ki mu je terplénje fklénil, ne pa v' hudobnih ljudéh, ktiri mu ga déljajo. Tako lé je Jesus, dokler mu rók ne svéshejo, ljudém do sadniga dobro délal. Nikomur, ni hotel, de bi se savolo njega kaj shaliga sgodilo. Stáva njegove svete vére ni smela nikogar sovráshnikov ob káplje kerví perpraviti.

Mej tim je bilo duhovnov, templovih poglavníkov ino ljudskih staráshín v' vert prifhlo. Sovrahtvo do Jesusa jim ne da zhakati, de bi ga bili perpelali. Jesus njém je rekel: „Lòvit kakor rashójnika ste me prifhli s' mézhmi, fulzami ino kolmí. Vsfaki dan sej sim bil per vas v' tempelnu, ozhitno sim vuzhil, ino niste roke po meni stegnili, niste me prijéli. Tode to je vasha ura, to nozhí mozh. (Po nozhi lé per tmí si vupate svoj hudóbni naklép ispelati).”

Kakór se je tukaj Jesusov stráshni lòv per támni nòzhi pozhél, so od nekadaj sréli hudodélzi — tatjé, nezhistniki, pobijávzi, rashójniki, puntarji, isdajávzi k' svojim hudobijam támne nozhí jiskali. Gerdim gerdim hudobijam torej pravimo, de so vmásane ino ponozhnáshke. Mladénzhi ino mladén-

šhize torej pazh malo prida obétajo, ktirih svézher o pravimu zhasu domú ni, ktiri se po nòzhi radi ali rade potéplejo. Kdor hudo déla, se luzhi ogible.

Vši vuzhénzi sapusté Jesufa, kadar ga svésaniga ino pelániga vidijo, vši beshé. Prav toliko se smémo tudi mí ob nadlógah v' ljudi sanáshati, ampak le v' Bogá. Blagro mu, kdor po Jesufovo misli, ino kdor smé, kakor on, rézbi: „Vši tudi naj me sapusté, sam le vender nisim, sakaj ozhe je per meni.”

110. Jesuf pred vélkim svetám.

Stótnik, v' zhigar povelju so vojaki ino duhóvshinski hlapzi bili, shène v' pervizh Jesufa k' Anatu, prejšhnimu velkimu duhovnu, ino h' Kajfeshu, sdajniga velkiga duhovna taštu. Ana je bil she terd stariz, pa velíke veljáve per ljudéh. Ana je Jesufa od njegovih vuzhénzov ino od njegoviga vuka vprashal.

Jesuf mu odgovorí: „Ozhitno pred vsimi ljudmi sim govoril. Po s-hodnizah vsakrat ino v' tempelnu sim vuzhíl, kamor se vši Judje s-hajajo, ino nikolj nizh na skrivnimu. Kaj tedaj me vprashash? Poslušhavze raji vprashaj, kaj sim govoril. Glej! on vedó, kaj sim vuzhil.”

Jesufu to rékevshimu je hlapzov nekdo, ki je sraven njega stal, berlúsgo dal, rekózh: „Tako odgovarjash vélkimu du-

hovnu?" Marfikdo bi bil od take krivize vel kmalo v' togoti. Jesus je pohlévno ino kròtko djal: „Zhe sim kaj nápzhniga rekel, nápakò skashi. Zhe pa sim prav govoril, sakaj me bijesh?" Ino hlapez ni védel kaj rézhi; sakaj, lé duhovskimu poglavárju perkúpit se, ga je bil vdaril.

Vfaki je timu hlapzhovskimu merzhésu enak, kdor nedolshnimu zhlovéku kaj shaliga dodé, de bi se njega sovráshniku perlísnil. Jesusu, njemu ljubesnívzhiku, podobén pa je vfaki, kdor she tako krivizo pohlévno prebije, ino se vé po módro ino po vrédno odgovòriti.

Ana rezhe Jesusa h' Kajfeshu gnati. Kajfesh, duhovshine poglavár, je bil she, préden ga pershènejo, v' svoje poslòpje duhovshino, písmeje ino ljudske starashine vkup spraval. Tudi podkúplenih krivih prízh, on ino njegov svetni sbòr, so imeli she perprávenih, de ga bodo imeli po zhemu k' smerti obsodíti.

Sdaj, ko je Jesus pred vélkim svetam stal, so krive prizhe — she so bile nedúshne, de televáji ino rasbójniki ne takó! — ena sa drugo v' sbor snuvále, ino terdo zhes Jesusa po krivimu prizhale. Pa njih prizhbe, kakor préd vézhi dél perlishéh, se ne sadévajo. Pòslednizh perstópíte she dve. Ena prizhuje: „Slíshali smo ga rézhi: Boshji tempel podèrem, ino zhes tri dní spet postavim." Druga pravi: „Ta je rekel: Ta lé tempel, ki so ga roke stavile, bom poderel, ino po treh dnéh drujiga bres

rók storjèniga postavil." Pa, ví vidite, tudi te prizhe se nìzh kaj ne sadénete, she mánj pa s' Jesusovimi mišlimi, kar je on nekadaj s' tim hotel rézhi. K' smerti pa koga obšoditi she zlo nìzh nìste veljále. Jesus je le mólzhal.

Duhovnov poglavár je tedaj vstal, v'frédo stopil, ino Jesusu rezhe: „Nìzh ne odgovoríš k' všimu timu, kar tí zhes - te sprižhujejo?" Ali Jesus je le mólzhal, ino besede ne zherbne. Na oshlátane Ishí namrezh ino krivíze, ino na takih ljudí vprašhanje, ktiri le koga zhérniti ino pogubiti jìshejo, nè pa resníze, je mólk nar lepšhi odgovor.

Vélki duhoven, sam, obljudim, je zhutil, de ne gré koga pred šodbo vkljéneniga góniti, ino nobene prave toshbe do njega nè imeti, de bi bilo škorej te rezhi konez, je Jesusa v' novizh ino na glaf vprašhal: „Sarcotím te per shivimu Bógu, resnízo govòri: „Si tí Kristuf, sin hváleniga Boga?"

Jesus je djal: „Kar si rekel. Jes sim! Ino pa gotovo vam povém: Ne bo dolgo, ino sin zhloveka bo na desnízi vsigamogózhniga Boga sedel, ino tudi ví ga bote nekadaj na nébu v' oblakih vidili priti."

Kar oblazhílo vélki duhóven na sebi preterga, ino djal je: „Boga je kljél; kaj potrebujemo she prízh? Vite, ví samí vsi ste klétuv slìshali. Kaj se vam sdí?" Vsi v'en glaf ga obšódijo, rekózh: „Smert mu gre."

Jesus je préd previdil, de mu bo taki odgovor smert nagnál. Pa ne pomìshluje sí,

resníze povédati. Sakaž zhasni dobízhik bol ljub, kakor resníza, je le hudobnim, nizh prida ljudém. Lepim dušham je resníza ljubšhi od shivlenja. Mí, jelite, bomo resnízo vselej terdili, ino zhe nam jo je vká-sapo, na ravnost ino stanovítno sposnali, zhe bi naš prav tudi safrámba, sanizhová-nje, zhasna shkóda, smert, ino drugiga ne zhakalo? Slasti od vsiga draga nam bodi resníza, ktiro je Jesus sarotén v' boshjimu iménu sposnal, ino s' svojo lastno kervjó sa-pzhátíl, resníza namrezh, de je ref on Kri-stus, sin boshji, ki je na boshji sédesh posá-jén, ino ki ga bomo tudi na nebu v' oblakih vidili priti.

Vojáki ino hlapzi pelajo Jesusa potlej dólí v' dvoríshe, ondi so ga varovali, kar je she nozhí. Tístu doli so mu, kar so mogli, hudiga delali. Nektiri mu v' obras plju-jejo, ino ga s' berlúsgami pítajo. Drugi mu ozhí savesujejo, ino ga bijejo, rekózh: „Kri-ste, vélki prerok si, jeli? Prerokuj nam, prerokuj, kdo te je vdaril?“ Ino pa she druge gerde klétve so jim shle is vúst.

To ravnánje vojákov ino hlapzov jih pazh slabo rasodéva, ljudí vse spridene pa-meti is njih pokashe. Lé ljudjé smed sóder-ge, le odbérki ljudí so taki, de ga kdor je ozhitno tóshen, she tudi kriviga kmalo de-lajo, ino zhe kdo, kdor jih je do síh mál preségal, v' nesfrézho pride, de ga kmalo sa-framujejo. Ravno taka spáka kakor ti mer-zhési, je vsaki, ktirimu se koga v' nesfrézhi oponáshati poljubi. Kakor ti svershki, ravno

tako hudobijo pozhnè. Ino kakor bi bil s' njimi vrèd Jesufa saframovál, ga bo Bog. Tudi v' timu namrezh obveljá Jesufova beséda: „Kar ste komu she takimu malimu storili, ste meni storili.”

III. Peter satají Jesufa.

Kar je Jesuf v' dvòru velkiga duhovna isprafhávan, se na dvoríshu vse nekaj shalofniga godí.

Peter ino Janes sta bila od délezh do vèshe vélkiga duhovna sa Jesufam prishla. Janes je bil v' hifhi velkiga duhovna snán. V' dvoríshe torej gre. Peter ostane pred vrátmi. Janes pa je vratarízo profil, de bi tudi Petra skosi vrata pustila. Dovoljila je, ino Janes gre prezej po-nj, ino noter pélal je Petra.

Nozh je bila mersla. Duhóvshinski hlapzi torej ino berízhi so po sharjávze shli, ino na frédi dvorísha savkríli, ino tí stojé uni leshé se okolj ognja gréjejo. Peter, séblo tudi ga je, se jim k' ognju perdrúshi, med nje je sédel, ino zhaka, kakó bo s' Jesufam stékla.

Mej tim pride dekla vélkiga duhovna k' ognju — ino pa prav vrataríza — ino Petra vglédati, je beríh djala: „Ta lè je tudi uniga Galiléjza nekdo! Je she taka! je djala, ko ga per luzhi bol pogléda. Vuzhéniz Jesufa, tega Nazarefshzhána si bil!”

Peter se je vstrafhil ino tají: „Jes né! jes né! je djal. She ne posnám ga. Jes ne

vém, ino ne gré mi v' misel, kako moreš kaj taziga govoriti." To rékevšhi je vstal, ino se per vratih smusa. Ino petelin je v' pervizh sapél, tode opárjeni Peter ni tega zhutil.

Ljubesen do Jesufa ino shelja konez viditi, kakšhina bo s' Jesufam, ne da Petru pokója. Kmalo spet se na dvorišhe poverne. Druga dekla ga sagléda. Kmalo sazhne tudi ona, ino hlapzam okóljnim rezhe: „Vite! ta lé je bil tudi per Jesufu, Nazarešhzhanu. Tudi je njegoviz." „Ino pa ref de, rezhe Petru hlapzov nekdo, tudi tí si njegoviz."

Peter sdaj v' drugizh tají. „Nisim nè, je djaj, ino she ne posnám ga, tega moshá!"

Nekaj zhasa potlej — ko je ravno po dvorišhu sašhumélo, de je Jesuf k' smerti obšójen, ino vsaki je sdaj Jesufa ino njegove vuzhénze kljél — se spet nekak hlapcz v' Petra kashejózh oglási: „Je she ref, tudi ta je njegoviz!" Peter rezhe, she huj kakor préd preštráshen: „Mosh! jes ne vém, kaj pravish!" Tudi drugi hlapzi ga ostópijo ino premishlujejo, rekózh: „Je she gotovo, prav taka je! Njegoviz si! Galiléjzhan si! Bešéda te rasodéva." Peter pa je le terdil, ino ves plash'n ino opárjen se bráni: „Nè, nè! nisim nè." Pa na! she Malhov štriz sdaj perštopi, ki mu je Peter vuhó bil odsékal. Ta, tudi hlapcz vélkiga duhovna, gre na ravnost v' Petra, ino je vpil: „Kaj? Te neki nisim na vertu per njemu vidil?"

Réveshu Petru je sdaj vse vpadlo. Sa-

rekuje ino rotí se: „She né posnam ga, od kogar govorité.“

Ali komej je Peter to rékevšhi v' tretjizh Jesufa satajil, je petelin v' drugizh sapaél. V' tistimu trinku zhasa se Jesuf is sverne sbórnize na dvoríshe perpelán v' Petra osré, ino mílo ga kréga okó. Peter se je Jesufovih beséd spómnil: „Préden bo petelin dvakrat pél, me bošh tí trikrat satajil.“ Peter je is dvorísha shel, ino v' plajsh se savije, ino je mílo jókal.

Ljubi moji! Kaj pak de, globoko padel je tukaj Peter, de je svojiga nebesnkiga prijatla od strahú nektirih hlapzov ino dékel tako gerdó satajil.

Pa she sdaj s' besédo velikrat se Jesuf od zhloveškiga stranú satajuje. Mnogi mladénizh, postavim, se nespodóbnimu govorjénju soper véro vstavi ti framuje, ker se sasmehován biti bojí. Mnoga deklet, ker se samériti bojí, se k' shalam ali shpasam sméja, hi jih v' serzu sama savershe. Kaj, she per moshéh per moshéh se dostikrat serze pogréshta, med nejevérneshmi pokásati, de jim je Jesuf v'zhashti, de po njegovimu vúku shivé. Ino bres te serzhnosti ni vender nobene prave zhednosti, nobene prave bogabojézhnosti.

She vezhkrat se Jesuf s' djanjam satajuje. Zhlovek, ktiri se kristiana imenuje, ino pa vender sapovdi Jesufove prelomljuje, taki zhlovek všimu svétu s'djanjam tako rekózh na glas pravi: „Meni ni mar sa Kristusa, ne pezhám se sa nje-

gove sapovdi." Grefhno shivljenje nevréd-
niga kristiana je vedno Jesufovo satajvanje.

Mi, ljubi moji! ne satajujmo Jesufa Kri-
stusa nikolj ino s' nizhémur! Ino ako
bi naf, kakor je Petra, grefhíti nesfrezha
sadéla, berfh ino is serza po Petrovo objo-
kujmo greh, ino do konza po njegovo se po-
boljshajmo; sakaj le pobóljshauje je pravo
snamenje resnizhniga káfa ino prave po-
kóre.

112. Judesh obvúpa ali fzága.

Judesh vídevfhi Jesufa, ki ga je isdal,
k' smerti obfójeniga, se je kafal. Od kfá-
nja ino shalosti vef smóten se vsdigne, otét
ga gré, zhe bo mogózhé. Nasaj tistih
tridesét freberníkov nëse duhovnam, ino na
glaf, de bi se serze vtergalo, k' njem per-
vpije: „Grefhíl fim, grefhíl! nedólshno krí-
fim isdal!”

Tako hudòben ko je bil Judesh, le
velíko dobriga je fhe imel. Marfikdo ga
stúdi, pa od njega morebiti fhe huji je.
Dokler, vite! huji kakor Judesh vsaki je,
ktiri svojiga greha ne sposná, ktiri krivizh-
niga blaga do vinarja ne popravi, ktiri ob-
rezhèni nedólshnosti odvséte zhaftí ne po-
verne.

Duhovshina rezhe vsa mersla Judeshu:
„Kaj je nam sa to mar! tí glej!” Per tih
besédah se Judeshu obras vdère, grosa ga
sgrabi, dnarje v'tempel je púhnil, vef plásh'n

po veruv divjäl, ino Judesh gre ino se obéfi.

Tako lé je vbosiga Judesha zlo resnizhni káf v' pogublénje povésnil, ker ni savupanja do Jesusa, tudi she grešnikam vsmileniga, imel. Greh ino pa huda rana! Gol káf je sklézh jésih va-njo, savupanje ino boshja milost hladézhe olje: oboje more biti. Grešnik, v' ktirimu je káf bres savupanja, je szágati v' nevarnosti. Pa tudi vupati, ino se vender greha nè kéfáti je peklénfka prederšnost.

Duhovni so šreberníke pobrali, ino med sabo rezhejo: V' zerkóvno púfhizo jih ne smémo djati; sakaj kerváv dnar so. Samí, obljubim, jih niso mogli bres gróse poglédati. Ino vender so jih bili, de so Judesha s' njimi premotíli, is púfhize vséli!

Samorádnoš, lastna ljubesen naf namrezh tako presflepljuje, de se nam drujih hudobija vselej geršhi vidi, kakor nafha. Torej zhe súmish ali zviblasth, ali je prav ali nè, kar pozhnésh, le vprashaj se: Ako bi kdo drugi kaj tega storil, kar jes delam, kaj bi jes rekel? Gredózh, kakor v' serkalu ali šhpéglu, bosh lastniga greha ostudno podobó saglédal.

Duhovni se potlej pogovarjajo, kaj s' dnarmi pozheti, ino lonzhárja njivo, ptujze na-njo pokopovát, so škleníli sa te dnarje kupiti. Ravno je bila na pródaj. Ino od tistiga dné so njivi ljudjé kervnata njiva rekli, ker je bila sa kervini dnar kúplena.

Ta lé rézhiza ni sa to nizh máliga, ker se je ob njej stara prerókova beseda spolníla: „Tistih trideset freberúkov — révno zéno, po ktiri so me Israelovi otrozi ozeníli — bodo vséli, ino lonzhárjovo njivo s' njimi kupili: tako je gospod rekel.”

113. Jesuf vprizho Pilatusha.

S' jutram vréd so se vsi svetni moshjé vélkiga sveta — duhovshina, ljudski starashini ino písmeji — na naglim savolo Jesufove smerti foshli. V' sbórnizo ga rezhejo perpelati, ino she enkrat ga vprashajo: „Povej nam, si Kristuf tí?”

Jesuf je odgovoril: „Rezhem naj vam tudi, sej ne verjámete. Ino zhe vas vprasham (ino k' resnizi napelujem), mi ne odgovoritè, ino ne bote me ispuštili. Pa fin zhloveka bo od sih mál na desnizi boshje mozhi sedel.”

Vsi kmalo so glaf sagnali: „Ták si vender le boshji fin?” Jesuf rezhe: „Kar pravite, jes fim.” Vsi vpijejo: „Zhimú she prízh jishemo? Is vust smo samimu slishali.” Vsi vstanejo, koljkor jih je bilo, syésati Jesufa, ino pred rimski dvor Ponziju Pilatushu, oblastníku deshele, ga rekó gnati.

Po postavi Israelzi o velikonòzhnih prasnikih she v' sódno hišho sméli niso. Le s' nogo va - njo stopiti je zhloveka velikonòzhniga jagneta jesti she nevrédniga dela-

lo. Tako ojtro vse toshbe so jim bile o timu zhasu prepovedane. Tode ti hinavzi so si snali pomagati. Ne gredó oni v' sódno hisho, temozh Pilatusha prosijo is njé priti. Boshje sapovdi nar gershi prelomlavaje so si, kakor préd hinavzi, vides dajali, de si jih le zherkize ne vupajo prelómiti.

Svunaj dvora, ki se je szér sodba v' njemu imela, je bilo vishji nalásh narejéno mésto, ino stopnize ali shténge so bile na - nj. Is mramora to mesto issídano, ino berhko berhko je bilo, ino Gabata se mu je reklo. Tukaj ostanejo s' Jesufam, ino so Pilatusha zhakali.

Pilatush pride, ino se savsáme, de ves vélki svet tako sgodej pred svojim dvoram sagleda. Vprasha jih: „Kaj toshbé imate zhes tega zhloveka.“

Jesufa k' smerti samí she obsodívshi bi bili radi, de bi ga bil Pilatush kar krishat gnati rekel, odgovoré mu: „Ako bi ta hudodélnik ne bil, bi ti ga ne gonili!“

Pilatush, ki jim ni le perkímovati hotel, jim terdó rezhe: „V' ga vsamíte, ino po svoji postavi ga sodíte.“

So djali: „Mí ne smémo nikogar obshivljenje dévati — ino sdaj she lé so Jesufa tóshiti sazbéli, ker vidijo, de ne bo tako slahkama rézh stékla, kakor bi bili radi. Po ljudéh per vsimu se so védli ravnáti. Pravi vsròk ali urshah, savolo ktiriga so Jesufa k' smerti sodíli, samolzhávshi, Jesufa lé takih rezhi obdolshujejo, ktire so po Pilatushovimu nar huji bile. Rekó mu: „Najdli“

Der Dich, O Sungfrau! im Himmel getrönt hat.
Matir je zhaštivlivo svoja Mater v' nebesih kronal.

Schaffhammer 8te Ausgabe. Seite 305. Grätz 1858.

fino nad tim zhlovekam, de nash narod sa-
peluje, de zesarju davik dajati prepovdava,
ino Kristusa. Israelskiga kralja, se dela.”

Pilatush se v' Jesusa oberne, vprafha ga:
„Si Judovski kralj tí?”

Jesuf rezhe: „Pazh! jes fim.” Na tosh-
be pa, ki so jih duhovfina ino ljudski sta-
rafhíni právili, ni dal odgovora.

Pilatush rezhe: „Ne flifbih, kaj vsiga
te toshijo? Nizh ne odgovoríh?”

Jesuf je lé molzhal, ino besede ne re-
zhe, de se je Pilatush sam zhutil.

Pilatush je kmalo zhutil, de so mu du-
hovni lé is nevoshlívofti Jesusa pergnali.
V' dvor torej nasaj se verne, ino Jesusu je
mignil, sa njim iti, de raskazhene duhovfhi-
ne ne bo v' prizho.

Pred sabo v' sprafhyávnizi stojézhiga je
deshélski poglavár spet prijasno vprafhal:
„Ali ref ménih, de si tí Judovski
kralj?”

Jesuf mu rezhe: „Govoríh to sam is
sebe, ali pa le, ker so ti drugi to od mene
povedali? (Govoríh po míflíh ino vumu
Rimlánov od gòliga posémlískiga kralja, ali
po vumu ino míflíh Israelzov od drugázh-
niga, vishjiga kralja)?”

Pilatush pravi: „Kaj fim Jùd, kalj
(de so vashe obljuje ino vashi vupi mèni sna-
ni)? Tvoj narod ino velki duhovni so mi
te pergnali. Kaj si storil?”

Jesuf rezhe: „Moje kraljéftvo ni tega
svetá. Ko bi bilo moje kraljéftvo tega sve-
tá, bi flufhábnike imel, de bi se bili sa-me

vojskováli ino Judam me v' roke varvali. Tode moje kraljestvo ni od tod!"

Pilatush pravi: „Tako si tí vender lé kralj?"

Jesuf rezhe: „Taka je, kralj sim. V'to rojen, ino na svét sim v'to prishel, de resnízi prizham. Ino moj glaf poslušha (kakor kraljéshzhan kraljovo povelje) kdor kolj je na resnize plát."

Pilatush je djál, nejevóljn zhes duhovne, de take rezhí pred njegov sódni stol vlazhijo: „Kaj je to, resniza? (Ona ne gre pred glavno sódbo).” Ino to rékevshi je špet vun k' Judam shel, ino duhovnam rezhe: „Jes ne najdem nobene krivíze nad njim."

Tukaj pred Pilatushovim, kakor tam pred vélkiga duhovna sódnim stolam, obakrat s' svojim isglédam naš Jesuf o pravimu zhasu govoriti ino mólzhati vuzhí, kar je zlo tako kaj rédkiga med ljudmí.

Zhe nam duhovska ali deshelska gospófska vkashe, zhe je resnízo govoriti Bogú h' zhásti ino ljudém k' pridu, serzhno jo tistokrat govorímo.

Zhe naš pa obréštni ljudjé zhernijo, ino obrekujejo, zhe sovráshnike govorjenje she huji rasdráshi, zhe jim perlóshnost daja, she bol shopíríti se v' naš, she huji naš zhérniti: poterpeshlivo molzhímo raji tistokrat.

Ino ta modrost o svojemu zhasu govoriti ino molzhati, kako lepa je she sama

na sebi? Koljko dobriga bi lohka naklonila? Koljko hudiga odvernila?

114. Jesuf pred Herodesham.

Po tim, kadar je Pilatush, de je Jesuf nedólshen, Judam sposnal, sdaj s'he le prav duhovshina t' tóshbami v' Pilatusha pertisne. S'he ljudi v' punt bo spravil, so djali, ino po vfi desheli is Galiléjškiga do lésém, do Jerusalema, satrosuje svoj vuk."

Pilatush Galiléjo slíshavshi je vprashal, zhe je Jesuf morebít Galiléjzhan? Povedó mu, de je pod Herodesha gosposke. Kar k' Herodeshu ga rezhe gnati, v' Jerusalemu per prasniku je bil ravno.

Pilatush je bil posvétlesh; prepóshén, de bi bil nedólshniga tje v' eno ván obfójival; pa prebojézh, de bi si ga bil vupal otéti, ino se duhovnam samériti. Rad torej sgrabi perloshnost, se vse te rezhi odprávití, ino poverh se s'he Herodeshu perkupiti. Prebrísano je bilo to, pa né lepó. Pravi zhlovek storí, kar je prav, ine se ne pezhá, kaj hudobni porekó.

Slíshati, de mu Jesusa perpelajo, se je Herodeshu filno dobro sdélo. Ker je vse f'kosi toljko od Jesusa slíshal, ga je Jesusa posnati, ino kak Jesufov zhudesh viditi mikalo. Berfh v' svoj knéshji sédesh sédel, ino vse svoje dvórnike je okolj sebe sbral. Is pezhémernosti, de ima taziga mosha v' obla-

sti, kadar je Jesus pred njim stal, je bil Herodesh filno govorn, ino Jesus mu bo, je menil, dal kaj kratkozhábniga viditi ino slishati. Mnoge vprashanja mu postavil. Pa Jesus je mólzhal, ino lé beséde mu ne odgovoril.

Tako rad ino ljubesnivo, kadar je sa koga svelizhanje shlo, ko se je Jesus she takim malim zhlovekam pogovoril: do bedákov se on ni nikolj nepotrebne besede snébil. She dan danashni je vla Jesusa modrost sastonj per nezhémernimu radovedzhnimu sjalu. Mutaft mu je Jesus.

Duhovshina ino pismeji se niso ganli, ino v' eno mër terdó ga toshijo. Ali njih toshba, de se Jesus kralja déla, se je Herodeshu sméshna sdéla, ino Jesusov mólk ga rassháli. Dvórniki pa ne morejo po nobeni zéni vuméti, sakaj de Jesus knésove prijasnosti ne jishé, de ga milosti ne próli. Torej sméh Herodesh ino nšegovi dvórniki imajo s' njim, ino ga sanizhujejo ino sverkajo. Herodesh, de se is tega kralja nórza podélajo, ga je rekel v' sverlo oblazhílo djati, ino nasaj taziga k' Pilátushu ga poshle.

Tako nespodobno lé so ravnale te avšhe s' Jesusam, ki mu je zhaft shla, de shivi stvari nè toljka. She dan danashni maršiktiri rézhi, ki jo gre v' zhafti imeti, se ljudjé smejaajo, ker nizh bóljga ne véjo. Prebrísnoft, druge oponashati, je nar révnishí prebrísnoft! le per ljudéh spakah jo je dovól.

Herodesh ino Pilatush, do sih mál sov-
ráshnika, šta se sdaj poprijátela, pa se vé!
kakor se préd taki poprijatlujejo. Desiravno
je namrezh Pilatush le sato Jesusa k' Hero-
deshu poslal, de bi se te fitne toshbe sné-
bil: nezhémerni Herodesh je le vender
to na se obernil: de mu Pilatush f' tim
zhaft skásuje, je ménil, ino de ga nad- se
povsdiguje.

Ino takó s'he sdaj samozháft, samopríd
ino hója sa veseljam marfikako prijasnost na-
kléple. Pa take prijasnosti niso vrédne tega
iména. Le v' serze, ktiro je zhisto, ktiro
samorádzhino, ofhabno, samoprídzhino ni,
v' ktirimu ni nobene poshélinfke kuge, le
v' tako serze se prava prijasnost prime.

115. Jesuf ino Baraba.

Israelzi v' spomín odreshénja is Egipta
so navado imeli velikonózhni prasnik vselej
jetníka ispušhati. Lepa, zhloveshka je bila
ta navada, zhe se je lé vselej tisti odbral,
ktiriga se je bilo nar bol vrédno vsmíliti.
Tudi rimski oblastnik je vsako velikonózh
tega jetníka ljudém ispušhal, ino szér, sa
kogar so profili. Torei tudi sdaj se veliko
ljudí pred Pilatushov dvor napravi, ino so
glas vsdigováli: po stari navadi naj jim ga
ispuští.

Sa to vnóvzhino perlóshnost, kadar mu
je Herodesh Jesusa nasaj poslal, je Pila-

tush prezej prijél, ino spet Jesusa otéva. Nekoga med jetniki je imel perpertiga, Baraba po iménu, ki je bil savolo púnta ino vbijáve v' jézho dján.

Tega rasbójnika, vite! vsiga sgubléniga v' obras, vsiga pláshniga v' ozhí, ki mu je s'he vbijáviz is njih glédal, perpelájo okovániga, ino Jesusa, lepiga ino prijétniga, postá-vijo vs'hríz njega, ki se mu Bog v' ozhéh vidi.

Ino Pilatush se k' duhovshini ino k' ljudém oberne, ino v' Jesusa pokashe, rekózh: „Tega zhloveka s'he mi pergnali, de ljudí sapeluje. Pa v' prizho val' sim ga saflíshal, ino nizh, zhefar ga tóshite, nisim nad nim dobíl. Tudi Herodesh ni krivize per njemu najdel. Val' same sim k' njemu poslal, ino lejte, nizh smerti vrédniga se ni dobilo nad njim. Ker je pa s'hega, de vam o veliki-nózhhi jetníka ispusham: ktiriga vam ispusím, Baraba, rasbójnika ino vbijávza? ali Jesusa, ki se mu Kristus pravi?”

Tukaj je Pilatushke flushabnik vméf prishel. Nekoljko na stran ga poklizhe, sporozhíla mu je: „Ne méshaj se, de bi tí tega pravizhniga obsojval. Sakaj veliko savolo njega sim nozójhino nozh v' sanjah prebílš.”

To je bilo lepó od Pilatushke, de jo tako Jesus skerbí, de se krivize bojí, ki jo Jesusu nakléplejo, ino de je moshá se vméf vtíkati svaríla. Kaj ko bi bil Pilatush ta opomín sposnal! Sej ima Bog pótov ino pótov, po kterih ljudí opomínja, ino od hudiga vsa-

ko opominvanje, prav rézhi, imejmo ga spēzhi ali zhujézhi, pride sadnizh po Bógu. Kdor ref húdo zherti, se hudiga bojí, le tudi sánja naj se mu.

Tisti trínik zhafa, kar je Pilatush f' hlapzam govoril, so berfh duhóvfhina ino ljudski starafhíni sgrabili. „Baraba profite ino Jesufovo smert hotíte,” ljudi fhúntajo ino pregovarjajo.

Kadar se tedaj v' njé spet Pilatush oberne, ino vprashanje: „ktiriga vam ispuštím, Baraba? ali Jesusa?” „povsáme; je vsa derhal v' en glaf krizhála: Nè tega, nè! Is poti ga! Baraba nam ispuští!”

Pilatush, tako rad bi bil Jesusa ispuštil, je ostermel, v' drugizh jim rezhe: „Kaj pa zhém s' Jesufam storíti, ki se mu Kristuf pravi?” Vsi kmalo savpijejo: „Krishaj ga, krishaj ga!”

She v' tretjizh rezhe Pilatush: „Kaj pa je hudiga storil? Nizh smerti vrédniga ne najdem nad njim. Pa bízhati ga vender porezhem, potlej pa ga bom ispuštil.” Pa strafhno vpitje vsdignejo, ino s' enim brupam so gnali: „Na krish ga! na krish ga!”

Pilatush je njih fili sadnizh odjénjal. Baraba ispuští, Jesusa rezhe pa gnati ino ga bízhati. Ino Baraba je bil sej vbijáviz!

Tako lé, vite! je to divje ino oflep-léno ljudstvo hudodélfkiga hudodélnika raji hotlo kakor ljubiga ino dobriga Jesusa, rasbójnika ino spako od zhloveka raji kakor ljudi nar vézhiga dobrótnika, vbijávza raji kakor od smerti obudovávza! Ali ravno ta-

ka nespánetna voljítuv je vsaki greh. Vsaki grešnik ima raji greh kakor zhednost ino krepóst — raji krivízo kakor nedólshnost — raji pogublénje kakor svelizhanje — raji nektire drobtíne zhasa kakor vézhnost — raji pekel kakor nebésa. Ino pa kar se nar strahnejshiga da míšliti — Boga ino Jesusa savéshe, ino se ,Satanu savéshe!

116. Jesuf bízhan, s' ternjam vénzhan, ino krishati isrozhèn.

Vojáki deshél'skiga poglavárja so sdaj Jesusa v' sódno hísho pelali. Gerdó delati s' kom, snósti se nad kom, je bilo t h divjázhin shídano veselje. Torej rózhno she vse druge vojáke poklizhejo, ino vsa derhál se Jesusa osuje. Slékli, k' štebru per vesáli so ga, ino bízhajo ga. Potlej ga oponáshajo, de se je kralja délal. V' shkerlátaft plajsh, taki so tístikrat kralji namrezh hodili, ga oblézhejo, is ternja spleténo króno mu v' glavo potlázhijo, ino namést széptara ali kraljúle mu terst v' roko dajo. Potlej hodijo sdaj ta sdaj un, ino so pred nj poklekováli, ino ga posdravljajo, ino se mu pázhijo, rekózh: „ Srav bodi, tí Judov'ski kralj! ” Ino va-nj pljujejo, ino berlúsgajo ga, ino terst mu is rók pulijo, ino ga s' njim po glavi bijejo, de se bol ternje v' zhèlo ino v' lanza sadíra. Joj, joj! resni-

ze kralja, kakor bi bil kralj lashníviz, tako ga saframujejo!

Jesuf tukaj je pazh lepa podoba nebeshke poterpeshlívosti ino krotkosti! Vse te grosóvínfke krivize je molzhé ino bres marnjov prebil. De te Bog pomagaj! zhe boshjiga ediniga sinú v' ternjovi kroni vidimo, bomo she hotli, de bi naš Bog bres terplénja ino, tako rekózh, po s' róshami natrófeni poti v' nebésa pélal? Zhe v' njegovo bledó, milo oblizhje mislimo, ino v' njegovo v' Bogá samákneao, v' nebó saverneno okó, komu ne bo kri v' lize stopíla, de naš le kaka nespremíshlena bešeda našhiga blishniga kmalo she vjesí?

K' sadnimu je Pilatush sraven príshel, ino storí konez tem krivízam, ki so se zhes njegovo voljo godíle. Lé viditi Jesufa, se mu she vshálji. Tudi Judam, je ménil, se bo vsháljilo nad njim. Rekel je vojákam sa feboj iti s' Jesufam, vun pred dvor gre, ter duhóvshini rezhe: „Poglejte, she vam ga perpelám, ino she enkrat vam rezhem, de ne najdem nizh krivize nad njim.” Jesuf pride — s' kervjó ofhkroptán, rasmesárien, ves v' bolezhínah, s' blédim mertvashkim obrasam, s' ternjovo krono na glavi, s' shkerláraftim plajsham po ramah. Tako gerdi ino nezhlovéshki, je mislil Pilatush, sej mende ne bodo! ino s' gjiáenim glasam jim rezhe: „Poglejte, zhlovek!” Kakor bi bil rézhi hotel: „Sej je vender le zhlovek — ne bodite do njega taki nezhlovéshki! Sej zhlovéka spóshtujte nad njim, Ali duhóvsh-

na ino njé flushabniki so vsi v'en glaf vpi-
li, komej saglédavšhi ga: „Krishaj! krishaj
ga!”

Ta nezhlovéshka oterpnošt je
mogla Jesufa boléti, de ternjova krona ino
tèpesh nè tako. De ino zhlovešhki, de
imamo vse v' zhašti, zhemur se zhalovek pra-
vi, slasti pa l' terplénzmi všmilenje, lé to
naš ljudi ljudi déla. Zhlovek ni vezh zhlo-
vek, v' ktirimu rasvujsdáne s'rašti te od Bo-
gá v' naš sašajéne obzhutleje sadušné, po-
chášt od zhlovéka po pravízi se mu
pravi. Divja, derézhha svér je on v' zhlovešh-
ki postávi.

Pilatush je veš nejevóljn djál: „Pa ga
ví vsamíte, ino krishajte, zhe ga po vašhi
postavi gré. Jes ne dobím nizh kriviga
nad njim.”

Duhovni savpijejo: „Mí imamo posta-
vo, ino po ti postavi more vmréti — sakaj
boshjiga linú se je délal!” Jesuf je v' oblizh-
ju ino nóšhi nekaj pošébniga ino boshjiga
imel, ki se ne da isrézhi, kar je Pilatusha
s' zhaštjó ino s'raham do Jesufa vedno s'kri-
vaj navdajálo. Torej to slíshati, se je Pi-
latush s'he bol bál. She enkrat pelá v' po-
flópje Jesufa, rezhe mu: „Od kod si tí?”
Jesuf molzhí. Pilatush rezhe: „Kaj? meni
ne govoríš? Ne véšh, de imam oblast kri-
shati te, ino oblast ispuštiti te?”

Jesuf je odgovoril: „Nobene oblasti
bi ne imel, ako bi ti ne bila od sgorej dól
dána. Tode, ktiri ti so me isdali, imajo
vézhi greh.”

Od sîh mál si ga Pilatush she bol ispu-
stiti persadéva. S' to mislijo gre sdaj is-
dvôra. Ali duhovshina je kmalo zhutila,
kaj misli; naproti mu she vpijejo: „Tí nisi
zesarjev prijatelj, zhe tega ispušîh! Sakaj
v' zesarja se púnta, kdor se kralja déla.“
Rekli pa to so muhasti duhovni, ker so
védli, de per zesarju veljâci mu gre zhes
vse. Ko jih Pilatush to sliši, je bilo
s' njegovo pravizo na enkrat per kraju.

Kdor dôbriga, pravizhniga ino le-
piza zhes vse ne ljubi, taziga krepóšt ino
zhédnost ino pa golúfao slato! mnogo skuš-
njo prebije, pa ognja nè, ino vender le
v' ognju se skušha slato.

Pa she ena pride Pilatushu na misel.
Ker se s' vsmilenjam ne dajo, jih misli
s' srânam omajati. Spet rezhe Jesusa per-
pelati ino pravi jim: „Vite, vašh kralj!“
Le viditi ga namrezh je she nevumnost
toshbe prizhalo, kakor bi mu posémlisko
kraljestvo staviti, ali rimskimu zesarju ze-
sarstvo jemâci bilo v' misli. Tode saframba
pazh malo koga poboljšha, rasdrashi ga she
lé. She huji so vpili ino divjali: „Spravi
ga! — na krish ga!“ „Kaj? vašhiga
kralja bom krishal?“ rezhe Pilatush. „Ze-
sarja imamo, savpijejo, nobeniga kralja!“
Ino krik duhovnov ino ljudstva se tako na-
rášha, de Pilatusha prevpijejo, ino ni ga
bilo slišhati mogózhe.

Pilatush vidi, de nîzh ne opravi, she
le punt bi vstati vtégnil. V' sôdni stôl torej
se vséde, v' posôdi vode si rezhe pernésti,

ino v' prizho vsiga ljudstva si roke vmiva. Vse je potihnilo, vse gléda, kaj bo. Pilatush je djal: „Jes sim nedólshen per kervi tega pravizhniga! ví glejte!“ Vse ljudstvo savpije: „Zhes naf ino nafhe mlajshe pri-di njegova krí!“

S' tim strasnhnimi besedami so, tako rekózh, boshji pravizi sabavláli, Bogá k' mafhovánju isklizováli. Take premishlene pregrehe torej, kakor ta morítuv, se v' nebó vpijózhe pregrehe imenujejo.

Pilatush jim je sdaj Jesufa, ozhitno ino s' slóvesam v' prizho zeliga Israelskiga naróda, de je nedólshen, sposnániga, krishati dal — ino tako so se boshji sklep ino preróki spolnili: „De bo Jesuf po nedólshnimu ob shivlenje djan.“

Lepó je fizér od Pilatusha, de si je, Jesufa otét, toljko persadél. Pa shalosten isgléd veliziga gresnhnika per vsimu timu je Pilatush. Vidi se nad njim, kam zhlovefški strah ino prevelíka mehkóft perpelá.

De bi nikjér ne nalétel, je le s' ovínjki Jesufa otéti jiskal, ne vupa si ga na ravnost odvésati. Ino prav sato ni nizh opravil! Torej — „prav storíti, ino nikogar se bati!“ — povsód to bodi nafh glas.

She takrat, ko je, de duhóvshino ino ljudí potoláshi, le koljkaj perjénjal — ko je Jesufa bízhati rekel, de bi smert od njega odverní — she takrat je bilo vse samujèno. Ljudstvo ino duhóvshina so kmalo zhutili, de se njegova pravíza le vender omája, ino bol ino bol si vupajo. Nikolj tedaj persta gréhu

ne podájaj, szer te bo sgrábil sa zelo rokó.

Zhisto vést imam od nedólshne kervi, je ménil, ker so duhovni ino ljudjé vpili, de oni greh na-se vsamejo. Pa to je govorjénje vsih hudóbnih ino nesdúfhnih ljudi bilo ino bo. Ne vupaj torej nikolj nikomur, ktiri te v' húdo napravla, ino sraven pa pravi, de on greh na-se vsame. S' komur greh spolovínish, bofh enkrat tudi pekel spolovínil.

117. Jesuf krishan.

Vojáki so sdaj Jesufa prijéli, ino s'ker látafti plajsh mu isflékevshi, ga v' njegovo lástno oblazhilo oblézhejo, ino pelajo ga krishat. Krish, de ga bodo na-nj perbéli, je sam mogel nésti — ino tako po hudodélnikovo, ktiriga k' smerti pelajo, gre Jesuf, vse se ljudi táre okoli njega, s'kosi Jerusalema na sodíshe. Sodíshe je bilo na Zhepínjovzu, po mertváshkih glavah se je tako hrib imenoval, Rimlane so mu Kalvár, Judje Gólgata djali. S' Jesufam vréd so dva druga hudodélnika k' smerti pelali.

Vojaki so Jesufa nekaj dálje is mesta pergnáli, pa péshati jim sazhe pod tésho krisha, ki je bil is teshkih brunov sbíc. Mosh jih Grézha, Simon po iménu, is Ziréna domá, ki je ravno is polja shel. Memo se ravná. Pa kar primejo ga, ino mu krish navalé, ino ga perfilijo nóstiti krish sa Je-

sufam. On, Jesus, ki je tolikim pomagal, staj nima zhlaveka, de bi se ga samovóljno podstópil!

Taki terdi mí ne bomo, jelite, do terpijózhih ljudí! ne bo naf tréba profiti, ali pa zlo síliti, ampak radovóljni pomósimo! Kakimu terpzu nadlógó polajshati, ino pa samimu Jesusu krish nófiti, vse eno je to Jesusu!

Med ljudmí, ktiri so sa Jesusam shli, je bilo tudi veliko shénfkíh. Jokale so. Jesus se oberne, ino jim rezhe: „Vé Jerusalemfke hzhére! kaj nad mano jokate? Sebe raji ino svoje otroke objokujte! Dokler, poglejte! daevi pridejo, ob ktirih jim srézhne porekó, ktire otrók nimajo. Tistikrat bodo hríbe klizali: Padite na naf! ino grizhe: povésnite naf! Zhe se namrezh na selénimu léfu tako godí, kakshina bo s' suhim?“

Vsmilenje s' nedolshnim terplénzam je kaj lepiga ino hvale vrédniga, to je réf. Pa Jesusovo terplenje nozhe ravno golih obzhutlejov v' naf obudovati. Nafhe svelizhanje hozhe Jesus, né nafhiga mílvanja. Njegovo terplenje viditi naj naf s' gróso ino gnušénjam greha navdá. Sakaj, zhe je on, gola nedólshnost ino svetóst, on Edínez ozhe-ta, de je greha nápakó popravil, tako strashno terplenje mogel na se vséti, koljka nadlógá bo she le tiste sadéla, ktiri v'svojih grehíh terdovratni ostájajo, ktiri se svelizhanja branijo, ki ga je Jesus greshnikam perpravil?

Vojaki so Jesusu, kadar na Kalvár s' njim pridejo, vina, s' mito ino shòlzhám naméshániga, piti dali. S' to pijazho so kríshanze máмили, de niso smertnih bolezhín prehudó zhutili. Jesuf jo pokúsi, pa ne pije, nasaj jo dá. Per lepimu savédu je hotel terpéti ino vmréti, de she do sadniga dobro déla. Taki bi mogel vsaki pravi jesufov sholar biti — ne smel bi sebe glédati, ne smel bi márati nè sa trud nè sa bolezhíno, do sadniga pojémleja bi mogel Boga povelízhovati, ino v' zhlovefški prid delati.

Ino sdaj — joj, molímo jo molímo njegovo ljubesen do náš! — kríshajo ga!

Hudodélnika so tudi potlej kríshali, eniga na desnízi, eniga na levízi, tako, de Jesuf v' srédo pride, kakor bi bil nar huji smed-nju. Ta grosna krivíza tedaj je bila hvala sa vse toljke dobrote, ki jih je timu naródu fkasová! Pa v' srédi tih nespánih bolezhín, med toljkimi grenkòtami je krotki ino ljubesnívi Jesuf she okó v' nebó sverní, ino djal: „Ozhe, odpústi jim, sej ne vedó, kaj delajo!”

Do sóls náš more gjíniti ta neisrezhèna Jesufova ljubesen do svojih mörzov, zhe smo kadaj poskúfili, kako zhloveka nehvála, obrék ino krivíza bolj! Samí zhutíti smo persíleni, de je nekaka vézhi, de ni zhlovefška ta dobrota, ktira náš tukaj sovrashnike ljubiti v' pervízh vuzhí. Sápa od stermenja bi nam mogla saštáti, zhe premíflimo, de je Jesuf, kakor sa vse, zlo tudi

sa te svoje morívze shivlénje dal! Zhe nam tedaj kako rasshalénje serze jé, zhe naf, de se mafhujmo, spodbáda, v' Jesufovo krotkost ino v' njegovo ljubesen odpufhávkno mislimo tistikrat! To nam bo vse kalne misli pregnalo; mozh, vso britkóft prebíti, nam bo dalo, ino po boshje krotko ino ljubesnivo, kakor on, tudi mí homo odpufhali.

Kríšhanku nad glavo se je po rimski shé-
gi vselej tabla perbila, na ktiro je bil vsrök
ali urshah njegove smerti sapisan. Pilatush,
ker ni od Jesufa nizh hudiga povedati imel,
je na njo sapisal: „Jesuf, Nazaréfshzan,
kralj Judovfki, je ta.“ Ta napis, po he-
bréjfsko, gerfshko ino latínfsko je bil pisan,
je veliko Judov bralo. Duhóvshini so se
te besede safrámne sdéle, k' Pilatushu gre-
dó ino mu pravijo, rekózh: „Ne bil bi smel
pisati: Ta je Judovfki kralj, temozh: Ta
je djal: Judovíki kralj sim.“ Pilatush pa
je odgovoril: „Kar sim pisal, sim pisal.“

Jude lé ofrámit je bil Pilatush to sto-
ril. Pa, boshjo voljo po nevédana je spol-
nil. Sakaš, she v' takó poníshanimu slabu,
je Bog hotel, de je Jesuf Judovfki kralj
ino obljubljeni Mesija povédan.

Jesuf kríshavshí vojáki so sdaj njego-
ve oblaznila vséli, med-se jih deljé. Shtiri
déle naredé — vsákimu vojáku eniga. Kadar
se pa do súknje pride, ki ni bila shívana,
ampak v' zélo tkána, so djali: „Ne réshimo
je sej, temozh vadlájmo raji sa-njo, zhi-
gava de bo.“

Ob ti majhini rézhi lé se je prerókova spolnila: „Moje oblazhíla so med-se rasdeljili, ino so sa mojo sukunjo vadlali.”

Vojáki oblazhíla rasdeljívshi so per krishu sédli, ino ga várvajo.

118. Jesuf na krishu,

Jesuf, okervavléno ternjovo krono na glavi, ino v' obras bléd ino vpáden, vísi sdaj v'nesnánih bolezhínah na vífókimu krishu. Bol ino bol so shebli rane rasganjali, bol ino bol se rasboljujejo, ino krí zrè na tla. Vše ljudi se okolj krisha táre, ki ga glédaio.

Duhovni, písmejí ino ljudski starsshíni so ofhabno pod krish príshli, sasmebujejo ga, pazhijo se mu: „Drugim je pomagaj, so djali, sebi pa ne more. Zhe je Kristuf, ljúbik boshji ino Israelski kralj, v' prizho naf is krisha naj stópi, ino vérovali bomo va-nj. V' Bogá je vedno savucoval, sdaj naj ga otmè, zhe je ref njegov ljúbik! Sej je djaj ino djaj: „Boshji fin fin!” Veliko drujih memo hodijózhnih Judov ga je ravno takó kljélo, glave smajvali, ino va-nj so vpili: „De te, de te! Tí, ki boshji tempel podéresh, ino v' treh dnéh postavish! Sam sebi pomagaj, sam sebi, ino is krisha stópi, zhe si boshji fin!”

Tudi vojáki ga saframujejo, hodili so ino mu jésíha ponujajo, rekózh: „Zhe si kralj ino odrefheník Judov, sam sebe refhi!”

Nedólshnika, kaj! Ljudí nar vézhi do-

brótnika né le moríti, ampak poverh she o smertnih teshávah saframovati, ino vmirajózhimu v' lize se sméjati, vézhi gerdóbe se pazh ne da mífliti. Kam vse zhlovek v' húdo sabréde, zhe vést oglufhí, zhe tiste lepshi obzhútleje zhloveshkiga serza v' sebi satáre, ino napuhu, sovrashtvu, nevoshlívosti ino drugim hudim strastam vrata v' svoje serze odpré! On, angliske dobróte bi bil lohka, je potlej po Satansko huddoben. Lé strashno to spázhnost ljudí premífliti, ino ne bomo se zhudili, zhe je bilo vzhlovézhenja, terplénja ino smerti boshjiga finú potreba, de jih je odréshil.

Zlo dveh rasbójnikov jeden, ki sta s' Jesusam vréd krishana, ino, obljudim, kak stári v' pregréhah srjavlèni hudodélnik je bil, ga saframuje ino prekljínja. „Zhe si Kristuf tí, se je va-nj pazhil, sam sebi pomagaj, ino nama!” Un pa, mladénizh bleso, ino mlád sspelán, ga je svaril, ino mu rezhe: „De se tudi tí Boga ne bojísh, ki si ravno v' takimú? Ino pa nama se pravíza godí; plazhílo lé prejémava, ktiro najnim délam gre. Ta pa ni nizh hudiga storil.” Potlej je Jesusu rekel: „Gospod! spómni se mene, kdar v' svoje kraljéstvo pridesh!” Jesus se je do sadniga pojémleja spokorjénim grešnikam prijatla skasoval, rezhe mu: „Gotóvo ti povem! she daní bosh v' Raju per meni.” S' timi besedami mu je Jesus greh odpustil, ino obljudo dal, de bo v' tisti nedólshni ino svelízhani stan prishel, ki smo,

— de bi tak né! — s' rajam vréd po grehu ob · nj prifhli.

Boshje posebno naklonilo je to bilo, da sta bila dva hu · odélnika s' Jesusam vréd kri · shana. Nedólstino nedólstnost med terdo · vrátnim ino spokórnim grešnikam vidimo létu vmírati — ino torej vfo trójjino mogó · zho smert. Bres dolga ne moremo vezh vmréti; v' svojih gréhih vmreti, se vé, de tudi nózhemo; greh tedaj obshalováti ino po · boljshati se, nizh drugiga nam storíci ne ostane. Tode ne odlashájmo tega do sadne ure. Sakaj eniga samiga zhloveka isgled le imamo, de je bil is klánja nad greham ino is savupanja v' Jesusa o smertini uri gotóvo she otét. Nikar ne menímo, de je she vse dobro, zhe se le na konzú po máshnika poshle. Vite, kmalo sraven spokórniga vmi · rávza vidimo zhloveka vmírati, ktiri je, kakor se préd rádo godí, tako vmerel, ka · kor je shivel, desiravno je sam kríshani Je · sus per smerti njegovi bil.

Marija, Jesusova mati; Marija, njé se · stra, Marija Magdaléna, ino smed vuzhén · zov edíni preljudi Janes, se ne dajo s' nobeno rezhjó, né s' safrámbó né s' smertino nevá · rnostjo ovréti, do sodísha gredo sa Jesusam, ino ozhitno, de so njegóvi, se pokashejo. Sve · sta ljubesen do Jesusa namrezh se ne vstrá · fhi né sverkanja né nevárnosti; terdna je, de ji smert kaj ne more. Stale te svešte ljubesnive dushe — práv kakor britke pod · be! — so pod krísham, ino s' koljkim vsmile · njam so v' Jesusa v' timu stanu ino v' tih bo ·

lezhí nah pogledovále, kdo premore to isrè-
zhi! Njegovi materi slasti (kej namrezh je
kaj zhes máterino ljubesen) se godí, kakor
bi ji v' obé strani ojster mezh serzé résal.
Jesuf, ko jih vidi tako eden per drugimu
štati, poln mile otrozhje ljubeshi pervizh
v' mater pogléda, ino s' ozhmí ji v' Janesa
migne ino rezhe: „Vish'ga! tvoj fin!” Vesh
ljubeshiv potlej v' Janesa pogleda, ino mu
v' Marijo migne, rekózh: „Vish'jo! tvoja
mati!” Ino — de ga svéštiga prijatla,
v' shivlenju ino per smerti se lohka na-nj
saneshemo! — Janes je Marijo od sih mál na
dóm k' sebi vsél, ino, kakor bi bila lastna
mati, je sa-njo skerbel.

Jesuf, ljubi moji! je tukaj na sadno
uro, kako starishhe ljubíte, prav pra-
va podoba sa vas. Nè lé v' shivlenju je
mater sposhtoval ino ljubil, ino sa-njo
skerbel. Tudi she per smerti jo sposhtuje
ino ljubi, ino skerb imá sa-njo, de Mariji
tudi po njegovi smerti ne bo hudó. Slisshish,
fin! Slisshish, hzhí! tudi tí tako do smerti
ljubi ino sposhtuj mater (ino, se vé, tudi
ozheta). — Ino ker starishhi vézhi dél pred
otrózmi vmírajó, tudi na njih stare dní,
dokler jim smert ozhí ne satíshne, ino v' njih
sadni bolésni jim dobro stori, ino vse svoje
dní po smerti jih v' zhásti imej. Jesuf,
povrazhník vsiga dobriga, ki se ni hotel is-
svetá lozhíti, préden ni, kako starishhe lju-
bimo, materi skúshnje, nam pa isgléda dal,
ti bo to tako perpísal, kakor bi bil tí po
Janesovo njegovi lastni materi vse to sto-

ril, ali storila. Tudi tebe bo ljubil ino v' zhafti te imel, ino vse lepo ti bo povernil, kakor je Janesu, vite! svojimu ljubimu, svestimu prijatlu povernil.

119. Jesufova smert.

Shé tri ure je Jesuf na krishu prevífil, ino opoldne je she, kar na enkrat sonze otamni, strashna tmà je nastopila, vso deshelo pokrije. Vsi Jesufovi sasmehvávzi so se prestráshili ino vmóknihi. Vsdano, plashno kakor pred hudim vremenam, je ljudstvo stalo, ino gléda, kaj bo. Tri ure je semlja ino nebó v' nozhi ino tmi. Tudi Jesuf je mólzhal. Shé je bila všim to strashna tihòta! She so bile Jesufu to tri strashne, briteke ure! Jesuf je bil ves ta zhaft v' nesnánih bolezhínah. Neskònzhe teshave, kaj une na oljski gori! hodijo na-nj. Tudi tisti notrajni tolásh ali trosht, ki si ga nihzher sam, ki ga le Bog lohka dá, ino ktiri zhloveka lé sam per strashnih terplénjih she opíra, tudi ta tolásh zlo mu je okráten. Vse terplénje namrezh, kar ga je zhloveku mogózhe, mu je po boshjimu módrimu sklépu dano poskúfiti. Ob treh popoldne, kadar njegovo terplenje do verha perkípí, je Jesuf perferzhno, ino s' preljubim sayupanjam v' ozheta klizal: „Moj Bog! moj Bog! sakaj me sapustísh?“ — ino prav sdaj tudi tmà sazhe minovati.

Te besede so prvi konez eden ino dvajsetiga Davidoviga psalma, s' kterim je David veliko sto lét préd vse to prerokoval, kar Kristuf sdaj terpi. Na glas torej nalash je Kristuf ta psalm samolil, de Jude opominuje, kako sdaj sami Davidovo prerokvanje spolnujejo.

Pa bosh! vse je slepó! Komej se je ne-
bó nekoljko spet rasvetlilo, kmalo nesdúshni
njegovi sovráshniki kólnejo spet va-
nj, ino sashmagujejo ga; kakor préd rasvuj-
dánzi she dan danashni, ktiri ob hudimu
vreménu trepetájo, kmalo potlej pa spet po
stárim napnéjo. Besede: „Moj Bog! moj
Bog!“ so bile po hebrejsko: „Eli! Eli!“
Nektiri okolj krisha so te besede is nevún-
nosti, ali pa she berfh is hudobije nalash
na robe flishali, ino djali so: „Poslúshajte!
Elijata klizhe.“ Drugi so djali, ino se
posmehujejo: „Zhákite! bomo lé vidili, zhe
Elija pride, de ga bo snél?“ Vite, ljubi
moji! tako lé imajo she sméh s' Jesusovimi
isdihleji, ki se mu is toljkaj bolézhe dushe
perglálajo! Vlakimu pravimu zhlovéku bi bi-
li músig ino kost presthínili. Nesdúshni
ljudjé namrezh so neobzhútni, ino sasmeh-
váviz se nezhefar ne ána.

Jesuf, vedózh, de je vse spolнено, kar je
bilo od njegoviga terplenja, ino od njegove
smerti prerokvániga, lé nekaj svetiga písma
she né, je potlej na glas savpil: „Shejn sim!“
Kmalo bliso krisha je bil jésih v' posódi. Nekdo
vojákov tézhe, ino, gobo vsévshi, jo s' jé-

sibam napojí, na terst natakne, ino mu jo, de pije, k' vustam moljí. Pazh réven o' hládlej per taki shgézhi shéji! Shé kak ferklej mersle vode ga ne sadéne! Pa s' tim se je mesto svetiga písmá spolniló: „V' moji shéji so me s' jésibam pojíli.”

Jesuf, jésiha savshívshi, je s' velikim, terdnim glasam savpil: „Dokonzháno je — — Ozhe! v' tvoje roke ti svojo dúsho isrozhím.” Ino to rékevshi je glavo nágnil, ino se lózhil.

Ino glejte — semlja se trése, shkale pókajo, grobi se odpérajó, ino sagrinálo ali kròv, ki je v' tempelnu pred svetínjskam visel, se je od spod stròpa do tal po frédama pretergal!

Sraven stojézhi ino s' lastnimi ozhmí vse to vidijózhhi stótnik, slasti pa, de po zhlovéshko ni mogózhe bilo glasú, s' kóljkorim per ti prizhi vflishani Jesuf vmíraje ozhetu dúsho isrozhí, je na glas Bogú zhasť dal, na glas savpije! „Gotovo! ta zhlovek je bil pravízhen! je bil boshji fin!”

Tudi v' vojáke, ktiri so bili s' stótnikam vréd per Jesufu na stráshi, je strah vdaril, kadar so vse to, slasti pa semljo pod seboj se gibati, ino pezhóvje okólj na kup hruméti flishali. V' en glas s' stótnikam vsi prestrasheni rekó: Gotovo, gotovo! boshji fin je bil!” Ino vse ljudstvo, ki je bilo gledat príshlo, ino vidilo, kaj se godí, je trepetáje na persi terkalo, ino molzhé se raside. — —

Ljubi moji! nar vézhi pergódba Jesufovih pergódeb je njegova smert. Nebó ino semljo tako rekózh je per-nji grosa obfhla — nebó se s' shalostjo prevlézhe — semlja se gible — sonze oblizhje sakrije — grosa preletuje vse stvarí — is Boga posláni strah opade tudi divjáshke serza. Ino kakor je ozhe nekádaj per sínóvovi smerti oblazhila pretergoval, létu tudi Bog sdaj ravná, sagrinálo v' tempelnu pred svetinjsham, kjer je Bog bil v' prizho zhéshen, je tudi Bog na dvoje prepáral. Vsi ti zhudeshi se nam per ti toljki sgodbi pomudíti velévajo.

Jesurova smert nam v' pervizh sprizhuje Bogá ozhetovo ljubesen do nas. Bog, pravi sam Jesuf Kristuf, je svét tako ljubil, de je svojiga edino rojeniga sinú dal, de se, ktiri va-nj verje, vflédni ne pogubi, ampak vezhno shivlénje imá. Ako bi sdaj lé do tebe ravno to berózhiga kak angel is nebéf prishel, ino bi ti to lé saterdno is nebéf opravil: „Bog te ljubi!“ glej vse nizh bi ne bilo to proti ljubeshi, ktiro ti je Bog skasal, davshi v' smert sa-te svojiga lastniga sinú. „Tako lé je Bog svét ljubil!“ bi se moglo s' slatimi zherkami pod vsako britko martro sapifovati. „Tako je tudi mene Bog ljubil!“ naj bo s' ognjénimi zherkami vekomaj tudi v' nashe serza sapifano. Shive molitve, terdniga savupanja, vóljne pokórfhine, gorézhe hvale ino serzhne ljubeshi smiraj do Boga imejmo sverhano dusho. Sej ga vidimo, de je gola ljubeshen!

Jesúsova smert nam sprizhuje v' drugizh, de naš Jesuf Kristuf ljubi. „Nihzher, pravi Jesuf, nima vézhi ljubeshi od té, de svoje shivlenje sa svoje prijatle da.“ Jesuf pa je zlo sa svoje sovrashnike shivlenje dal. Sakaj, greh je boshje sovrashstvo, ino vsaki grešnik boshji sovrashnik. O jémnašta! le v' njegovimu velizhástvu si ga mišlino, ki ga je pred sazhétkam svetá per svojimu ozhetu imel, ino s' kákorshinim se je bil na Taborški gori ves v' luzhi ino svetlosti ino v' nebeski lepóti med Mosefam ino Elijatom perkasal; ino sdaj pa ga tukaj na Golgari med dvema televájama sashmáganiga ino saframovániga poglejmo, s' oternjano glavo, njegov obras v' kervi ino pljunkih, ino njegove dobrótne roke ino noge s' shebli prederde, ino ves njegov shivót v' kervi ino ranah, ino vse to is ljubeshi do naš, de naš je odréshil: ali naš ne bo gijnila ta njegova ljubeshi? ne bomo ljubili tako naš ljubívshiga? mu ne bomo pokorni, ker tako dobro s' nami mišli, ino le našhe svelizhanje ino drugiga nozhe ino ne jishhe?

Jesúsova smert nam v' tretjizh sprizhuje, kako kaj strashniga je greh. De je greh kaj hudiga hudiga, nam s'zer she lastna vést pravi. Shé per kakimu malimu pregréshku nam krí v' obras stópi, ino le per povedovati slishari húdo pregreho naš béla obíde, ino pekel, ki ga grešnik v' lastnimu ferzu nósi, je strashen, de nizh strashnejshiga na svétu. Solsé sapeláne nedólshnosti, nepokóji po hishah, vboshtvo sapravlivza,

togòtnesha svetlo okó, seléni obras nevosha
 lívza, presgólni pogrèb neitrésnesha, gola
 kóst ino kósha nezhístnika nam po svétu
 okrog nať vsaki vsaki dan dopovdujejo,
 kakó greh révo ino britkóst ino drujiga ne
 napravla. Ráia sguba, svétov potòp ob Noe-
 tovimu zhasu, ogenj spod néba, ki je me-
 sta pokonzhovál, sgímba toljkanj kraljétev,
 ino she neisrezhèno veliko drujih strašnih
 pergódb, prizha so grehove strašnosti, kaj
 drujiga? Strašen je greh, de smert ino
 pekel nè tako. Po grehu namrezh je smert
 na svét prishla, ino greh je pekel postavil.
 Ino vender kaj je vse to, zhe pomislimo:
 Tako hud je greh, de sam vsigamogózhni
 ino vsigavedózhni Bog ni imel s' nizémur
 drugim greha strašnih naslédkov isbrísati,
 de jih je mogel s' smertjo svojiga edi-
 no rojéniga boshjiga sinú. De jo
 torej greha gerdòbo! Le s' smertjo boshjiga
 sinú ga je bilo mogózhe popraviti! Bol ka-
 kor vsih drujih slégov bi se ga mogli bati!
 Kakshina se bo pa s'zhlovekam godila, ktiri,
 bosh! de bi ga Jesufova smert, ta zhudesh od-
 ljubesni, omezhíla, greh bol kakor Boga ino Je-
 susa ljubi, ktiri greh na greh nakopáva, kar
 de bi se ga kesál? Kaj ga neki she hozhe oté-
 ti, ker toljka boshja dobrotá per njemu she
 ta nizh ne opravi! Nizh vezh mu ni po-
 magati, v' brésen bres dna se terklá!

Jesufova smert nam v' zhetertizh spri-
 zhuje, kako velíziga kaj de je naša sve-
 tóst ino našhe svelizhanje, kako
 kaj velíziga s' eno besédo je frézha

naših dušh. De jih tréni ljudi! Pre-
 slepi so vézhi déi, de bi védli ta dragi biser
 ali perl prav zéniti. Godí se jim, kakor
 komu, ktiri dragi biser najde, pa v' nize ga
 prodá ino morebiti zlo savershe, ker mu
 zéne ne vé. Pa své naj, kákšhin kralj da
 terd milijón sa-nj, ino slata ino srebra
 strašni kúp naj pred sabo vidi, beseda ob-
 ljubim od zhuda mu bo saštala. Mí pa,
 ljubi moji! nismo s' minózhim slatam ino sre-
 bram, s' drago kervjó nedolshniga, neomá-
 desheoiga jagneta smo od svojih grehov od-
 résheni, s' Jesusa Kristusa kervjó je naše
 svelizhanje kúpreno, ktiri je pred sveta sta-
 vo per ozhetu bil, ino savolo naš v' zhlo-
 veshki podobi na semljo prishel. Kdor to
 pomisli, ga more zhašt, ki nam je odló-
 zhená, s' sveto groso navdáti. Res svetimu
 ino svelizhanimu biti, nobene druge toljke
 fkerbi bi ne smel imeti. S' všo mozhjó bi
 si mogel po vezhnimu svelizhanju persade-
 vati.

Vmirajózhi Jesus nam je petizh podo-
 ba vsih krepóšt ali zhédnošt, po-
 doba popolnoma doguáne svetósti.
 Koljka véra! koljko savupanje! Skosi
 vse svoje terplenje se ozheta dershi, nize
 ga ne premakne. S' molitujo je terplenje
 sazheł, ino vmirajózhiga póšledná beseda je
 pa lé molituv. Koljka voljnošt! Nize
 lastne volje nima. Ozhetova volja je tudi
 njegova. Kar ozhe hozhe, on hozhe. Kolj-
 ka pokorshina!, Pejmo, je djál, de bo
 svet vidil, de jes ozheta ljubim!" S' to be-

sedo gre terpet ino vmret, ino vse je sto-
 ril, ino vse preterpel, dokler ne rezhe:
 „Dokonzhano je.“ Koljka poter-
 peshlivoft! Sverkanje ino krivize, ki
 jih hujshih ni, je molzhé prebil; nobena jésa
 mu ne skali miliga njegoviga obrasa, no-
 bene toshbe ni is njegovih vúst. Koljka krot-
 kóft! Zlo do kervárjov, do svojih morívzov
 ima she ljubesen, s' plavimi, mertváshkimi
 shnabli she sa-nje ozheta prófi. Koljka po-
 níshnoft! Vse zhlovefhke zhastí se vá-
 na, vse britkófti prebije, med hudodélnike
 ga shchéjejo, njih poglavár mu pravijo, pa
 vse preterpí. Vsa zhlovefhka zhast mu ni
 nizh, de le nať odréshí. Koljka otrozhja
 ljubesen! she vmirajózh je sa mater
 skrbel. Koljka ljubesen, s' ktiro sa pri-
 jatla Janesa skerbí! s' ktiro se s' njim krisha-
 niga greshnika všmili! s' ktiro se sa vse lju-
 dí dá! — Zhast, veselje, krí ino shivle-
 nje, vse da sa-nje — vdríhati se da, ter-
 nje v' glavi, sheble v' ranah, bolezhíne ino
 smert, vse terpí, de le druge svelízha!
 Vite tedaj, prezhišta ljubesen ga je
 do ljudí ino Boga! Kar v' zelimu svoji-
 mu shivljenje, to nam je Jesus tudi slasti
 per svoji smerti — bres mádesha zhísto ser-
 kalo, ki se, kakshini de bodimo, v' njemu
 vidimo. De bi sej sjutraj ino svézher va-nj
 gledat hodili, de bi se vedno nad njegovo
 podobo rasgledováli, de bi se sej mí vši v' to
 podobo spremenili!

Kako je shéstizh Jesus, kar zhlovek,
 skosi terplenje ino smert v' svoje velizhastvo

fhel, ino škosi terplenje ino smert ob eni-
 mu edine poti k' velizhastvu isgled
 nam dal, to bomo per Jesufovimu od
 smerti vstajanju bol saflifhali. Torej tuka
 le fhe apostelna Pavla navuk: „ Jesuf Kri-
 stuf, ako ravno boshjiga biftva enaka po-
 doba, ki ni ménil nobene zhastí Bogú od-
 vséti, de se je Bogú enaziga stvil, je ven-
 der le svoje velizhastvo oddjal, ino je hlap-
 zhovo podobo na se vsél, ino je zhlovek
 po nafhe bil, ino v' zhlovefški podobi se
 med naf perkasal, ino se je sam ponishal ino
 pokorniga do smerti se naredil, do smerti
 pa na krishu. Tode Bog ga je pa tudi nad
 vse visózhine povifhal, ino imé zhes vse
 iména mu dal, de se njegovimu iménu vse
 koljéna vklanjsjo, v' nebesih, na semlji ino
 pod semljo, ino de vsi jesíki Bogu h' zhastí
 fposnávajo: „ De on, Jesuf Kristuf, je gos-
 pod!“

Tako lé imamo bukve nad vsako britko
 martro, vse naf vuzhé, kar potrebujemo —
 nekako sveto písmo je vsaka britka martra,
 boshjo besedo berémo v' njej. Torej lepa,
 zhastítliva je kerfhanfka stara navada, sveto
 britko martro na bolji kraj v' hífhi kam dé-
 vati, vmirajózhim jo v' roke dajati, ino zlo
 tudi na grobóve krishe postavlati. Bogabo-
 jézh pogléd va-njo naf k' dóbrimu obuduje,
 naf od hudiga odverne, naf med terplenjam
 prevedrí, naf ob smerti pokrepzhá, ino da zlo
 grobém vedriga nekaj ino veseliga!

120. Jesusov pogrèb.

Kadar so Jesufa ino una hudodèlnika kríshali, je bilo pred velikonozhno sebóto tisti dan. Perpravlánje je bilo k' velikonozhni sebóti. Velikonozhnih prasníkov véliki prasník ino Israelski pervi velikonozhni dan je bila. De trupla zhes prasníke na kríshu ne obvisíjo, so Judje do Pilatusha prófit poslali: De naj kríshankam koljéna rezhe sdrobíti, ino jih is kríshov snéti ino pokopáti. Pilatush da vojákam povelje.

Jesuf bi bil s' hudodèlníkama vred kmalo na sodíshu pokopán, ino s'he poshténiga pokopalísha bi ne bil dobil. Tode v' Jerusalemu je bil bogát mosh. Joshef, is Arimateje domá. Imeníten sbórník je bil, ino ni bil v' drujih sbórníkov svet ino djanje pervóljil. Jesusov vuzhéniz je bil, tode is strahú Judov na skrivnimu. Bogabojézh, pravizhen mosh je bil, ki je tudi v' boshje kraljéstvo vupal.

Joshef lí pogúm vsame, h' Pilatushu gre, ino ga sa Jesusovo teló prófi. Pilatush se je zhudil, de je Jesuf she mertev. Po stótníka poshle, ino ga vprasha: Zhe je res she mertev? Stotník mu pové, ino Pilatush je v' Joshefovo prošnjo dovóljil, ino mu prezej teló dati vkashe.

Vojaki, ki jih je bil Pilatush poslal, pridejo mej tim na sodíshe. Potókli pervizh so enimu, ino potlej drugimu koljéna, ki

šta bila s' Jesufam vred krishana. Kadar do Jesufa pridejo, ga mertviga vidijo. Ne rasbijejo mu torej kosti. Pa vojakov eden mu je stran s'he s'fúlizo prebòdil, ino krí ino voda se mu je is serza vljíla. Od smerti Jesufove f'tim so se hotli do terdniga preprizhati.

Tudi ob tim — sakaj Jesufovo terplenje je bilo do vsake sgòdbize prerokováno — šta se dva mésta svetiga písmá spolnila. Eno mesto je od velikonòzhniga jagneta sapovedovalo, Jesufova podoba je bilo: „Nobene kosti mu ne sméste slomíti.“ Drugo mesto govori: „Pregledali s'he bodo, koga so prebòdili.“

Mej tim — she vézher se je delalo — pride Joshef na sodíshe, tenike tenike, drage tenzhíze je kupil, de jo, Jesufa pokopat, pernése. Nikodèm, pred tremi létmi she je bil po nozhi enkrat k' Jesufu prishel, ino she takrat mu je Jesuf svojo smert pravil, se sraven perdrushi, ino je okolj sto líber míre ino alúnta pernésel. Ta dva pravizhna mosha tedaj šta Jesufovo teló, ino njuni flushabniki jima pomagajo, lepo slohkama is krisha snéla, ino s' drago dishávo vréd, po s'hegi tistih zhasov per pogrébu imenitnih ljudí, ga v'tenzhízo povijeta.

Bliso Zhipínjovza, na ktirimu so bili Jesufa krishali, je Joshef lep ino velik vert, ino na vertu sal grob imel, ki s'he ni nikolj merlízha v' njemu bilo. V' lepo prostórno sténo je bil narejèn, ino, kakor v' hisho, po konzu se je lohka va-nj shlo. Mé-

što sa truplo je bilo v' šténo isfékano, de je merlizh v' njemu leschal, kakor bi na pósteli spal. Joshef je bil ta grob sa-se dal isfékati, sam danfi ali jutri je v' njemu mislil pozhivati. Ker pa je zhaš pertiskal, ino se she sebótni prasník sazhenal, šta Joshef ino Nikodém Jesusovo teló va-nj djala. Potlej pervaljitá velik kamen, ki je bil v' duri perpravlen, pred vrata, ino domú šta shaloftna shla.

Marija Majdalena, ino nekoljko drujih bogabojézhih shén so Jesusovo teló do groba spremíle — vse v' solsah, se vé. Od britkósti ino shalofti vtrúdene so na vertu spréd proti grobu sédle, ino ga v' grob dévati gledajo. Tudi one bi mu bile kaj posledne zhaští rade fkasale. Skleníle torej so per sebi, disháv she nakupiti, ino, kar se sdaj v' náglizi ni moglo sgoditi, Jesusovo telo, berfh ko sebóta mine, she vse lepshi oprávití. Sakaj ob sonzhnimu sahódu je sebóta nastopila, ino v' sebóta je bil ves opravik prepovédan. Judje namrezh so dan od sahóda do sahóda sonza sazhenáli, nè po nafhe od polnozhí do polnozhí. S' to misljo se shaloftne tudi shené domú vernejo.

Drugi dan torej, to je she tisti dan, kmalo po sonzhnimu sahódu, se duhovni in Fariseji sberéjo, k' Pilátushu jih gre, ino mu rezhéjo: „Gospod! Ena nam she le sdaj na misel pride. Ta golúf je djal, dokler je she shivel: V' treh dnévih bom spet vstal! V'kashi tedaj grob do tretjiga dné s' strásho ostaviti, de ke njegoví yuzhénzi ne pridejo,

de trupla ne vkrádejo, ino ljudém ne rekô:
De je od smerti vstal; ino de posledna smot-
njáva bujšhi ne bo od perve." Pilatush je
djal: „Náte strasho! Pojte ino grob safrá-
shite, kakor véste ino snaste." Ino fhli so,
ino savarjejo ga, ino ga s' vojákmi ostavijo.
Ino pa, de se bres njih véda sej nizh ne
premakne, so fhe kamen poverh sapezhá-
tili.

Popif' Jesusoviga terplenja hòzhemo
s' Davidovo ino Isaijavo prerokuju od Kri-
stusoviga terplenja sklèniti, lepshi bi ga ne
mogli. David ino Isaija, obá imata v' vézh
krajih Mesijovo terpenje v' mislih. V' eden
ino dvajsetimu psalmu ga David tako lé go-
vorézhiga popishe:

- „Moj Bog! moj Bog! sakaj me sapustísh?
Delezh od otétja je glas mojiga jáka.
Moj Bog! po dnévi klizhem, pa se n'o-
glásísh;
Po nozhi, pa ni ga sa - me pokója.
Svet si tí,
V' frédi hvál Israelskih prebívash.
V' té so vupali nashí ozháki,
Savupváli so, in pa otéval si jih;
V' té so klizáli, ino réshvani so b'li,
Vupali v' té so, ter niso na framòt' osta-
jáli.
Le jes sim zherv, nè zhlovek,
Ljudí sasméshik, ljustva oponáshik.
Pázhijo v' mé se, koljkor me jih gléda;
Vušta krivijo, s' glavo smajujejo:
V' Bogá je savupal, otmuje naj ga,

Reshuje naj ga, sej je ljubik njegov!
 Pa res is teléša she matere ti si me vsdíg-
 nil

Máter' per perfih si svést bil she moja,
 Tebi v' naróžhe rodíl sim se shé;
 Od teléša matere tí (rés) si moj Bog,
 (Ino jes pa ljubik tvoj rés).
 Ne vmikaj se od mene,
 (Smert'na) tesháva je bliso, pa ni po-
 možhnika.

Junzov velíko me je obdalo,
 Bashanski rogázhi so me obfuli;
 Shrélo v' mé so odperli,
 Lévu tergajózhimu, rjovézhim' enáko.
 Vodi sim enako raslít,
 Vse raskleníle kostí so se moje,
 Vóvsku enako se taja serze po meni,
 Kakor zhepínja mi sahne mozh moja,
 Ino jèsik se mi neba prijéma;
 V' smertino parst me polágash.
 Ostopílo me je pšov,
 Sháka me je hudobnih oblégla.
 Prebòdli so mi roké in nogé.
 Vse kostí si preshtéjem na sebi.
 Oni pa gledajo, nagledujejo se me.
 Moje oblazhila si med se deljé,
 Ino vadiájo sa súknjo mojò.
 Tí pa ne bodi delezh, o Bog!
 Ti, moja mozh! pomagat mi hiti.
 Otmi moje shivlenje od mezha,
 Pšam moje edíno is rók.
 Réshi me lévu spred shréla,
 Od rogóv samorógov révesha mene.
 Pravil bom bratam tvoje imé,

V' srédi sberálfha te hvalil;
 Torej, ví bogabojézhi! hvalíte Bogá,
 Vši Jakobovi mlajfhi pojte mu hvalo,
 Podród Israelov vef se ga bój!
 Ni je sanizhoval, ni nè študil revesha
 reve,
 Ino ni fkril od njega svoj'ga oblizhja,
 Vflifhal ga je klizhejózhiga v' sé.
 Od tebe bo moja hvala v' velikim sbe-
 rálfhu.
 „Svoje obljube v' prizho njegovih vérnih
 opravlam.
 Jejte torej, réveshi! ino nashitujte se,
 Hvalíte Boga; ví njegovzi,
 Vekomaj shívi vashe serzé!
 „Spomnuje se, h' Bógu sprebrázha se vsa
 shirjáva semljé,
 Pred tvoje oblizhje padajo vši ajdovfki
 rasródi.
 Bogú gre namrezh kraljéstvo,
 Ajdam bo kralj.
 Vši jedli, molili bodo, semlje veláki;
 Pred nj poklekováli,
 Kar jih je v' prahu,
 Kar je bres shívesha dúfh.
 (Njih vseh) podród mu bo flushil,
 V' Gospodov sárod pershtét.
 Nahajalo se jih bo, rasklizovali bodo vé-
 ro njegovo,
 Naródu, ki se bo rodíl, to, kar je storil.“

Tako lé je David jésar lét pred Kristu-
 fovim rojstvom prerokoval, kar se je od
 oljske gore do krisha ino na krishu s' njim

toljko lét potlej godilo. Israelzam je Bog
 toljkrat ozhitno pomagal, le Mefija se sdi
 od njega sapušhen. Pa njegov ljubik je le
 vender. On ga je she is matere dal, she na
 maternih perših pred Herodesham obvarval,
 ino she per rojstvu je svojiga sinú v'njemu
 sposnal, ino torej v'spomín, de je njegov
 sin, po shegi nekđajnih ozhetov, tako re-
 kózh, na rózhe ga vsél. Mefijove sovrash-
 nike David perméri hudim divjim volam is
 Basħanskih gorá, lévam, samorógam ino
 divjim psam, ofuli so se ga. — Gledaviz bi
 ne bil Jesufoviga terpenja na krishu bol na
 tanjko mogel popisati, kakor ga je David
 tavshent lét poprėj. Vše nam popishe: ka-
 ko ga bodo oponašhali, kako se va-nj pa-
 zhili, kako ga na krish rastegováli; vsaka
 koshiza se mu bo lohka preshtéla: kako mu
 roke ino noge prebijali. Popishe nam všo
 njegovo notrajno britkost, njegovo shéjo,
 njegove bolezhíne od pretégneniga shivóta,
 Judov veselje nad njega terplénjam; kako
 si bodo njegove oblazhila deljili, kako sa
 njegovo sukno vadlali ali lóšali i. t. d. Tu-
 di pové nam, sakaj de bo ljubik boshji tolj-
 ko terpel. Stare boshje obljube, zhloveka
 odreshiti, namrezh je na-se vsel, te bo
 opravil. — Ino potlej se bodo tudi ajdje,
 vélki ino mali, k'Bogu spreobrazhali. Boshje
 kraljestvo se bo po vši semlji rasħirilo.
 Tudi ajdje bodo v'Bógu svojiga kralja spo-
 snali. To boshje kraljestvo, kakor pogósto
 Jesuf v'svojih prilikah, tudi David v'podo-
 bi tukaj goštvanja popishe, ki je veš svéc

k' njemu pováblen. Tudi réveshi ajdje, véliki ino mali, ga bodo jedli, to je, dobrote tega kraljestvá vshivali.

Tudi prèrok Jsaija sedemsto lét pred Kristusovim rojstvam je Kristusovo terplenje, njegovo smert, njegov pogrèb, ino vsróke ali urshahe tega terplenja tako lé prerokoval :

„Glejte! moder bo (Mesija) moj hlapez, imeniten, velik, slo zhaštativ. Pa, toljko ko jih je stermélo nad njim, pokashen bol, kakor ktiriga moshá si bodi, je njegov obras, njegova postava bol, kakor zhloveshkiga otroka ktiriga si bodi. Tako lé odreshuje on veliko ajdovskih naródo. Kralji si vufsta nad njim satiskajo, ker vidijo, kar se jim ni nikolj pravilo, ino svedujejo, kar nikolj niso flifhali.”

„Kdo nam verjame, kar osnanujemo? ino boshja roka komú se odgerne, (kdo jo sponá per vsih toljkih zhudih)?”

„Kakor mladika (is posékaniga shtóra) poganja pred seboj (is satertiga, obóshaniga Davidoviga rodú); kakor korenine obráfik is safushène parstí.”

„Nizh postavniga ni na njemu, nizh berhkiga; gledamo ga, pa nizh ga ni vidniga, de bi ga sheléli. Njega sanizhka! odmézhka moshov! njega bolezhínovza, f' terplenjam le v'snánju! enákza skrivávzu svojiga oblizhja od nas! njega sanizhka! Torej ni ga nas bilo mar. (Posémliskiga kralja s' posvetno zhaštjó ino oblastjo bi mí Judjé le radi).”

„Pa našhe beréshe na-se vsél, našhe bolezhíne je na-se sadél. Gobovimu enako, smo mislili, je vdárjen, od Bogá tépen ino potlázen. Pa savolo našhíh krivíz je prebóden, rastert savolo našhíh pregréh; nam k' miru (našha) pokóra je na njemu, ino s' njegovimi prógami smo mí osdravleni.”

„Zhédi enako vsi smo se bili sgubili, vsaki po svoji poti se obrazbali; Bog pa je na-nj greh sverníl vsíh naš. Dólg se térja, ino ponishal se je, ino vust ni odperel, kakor ovza, ki je na plòh pelána; ino, kakor jagne pred stríshzam molzhí, ni vust odperel.”

„Is perpére ino sòdbe ga vlézhejo! kdo popishe njegove (nevsmílene) tedánjze? Odrésan odrésan je is shivih deshele! Sa greh mojiga ljudstva je s' smertjo vdárjen.”

„Per hudodélníkih se mu namenuje pokopalíshe, pa per bogátimu bo imel svoj grob, ker ni nízih kriviga storil, ino ni bilo nobene golfije v' njegovih vustih. Bog ga je hotel s' terplenjam vdáriti.”

„Kadar pa da shivljenje v' greha dólga, bo otrók vidil, nikolj nè odshivel, ino boshja volja (boshji fklep) se bo po njegoví ròki frezhno ishla. Po terdimu délu bo sadú vidil do sitiga. S' svojim sposnánjam jih bo veliko opravizhil pravizhni moj hlapez, inc on je njih grehe nòsil.”

„Torej v' delesh veliko (naródog) mu bom dal, ino mogožhnáke v' róp bo dobíl, ker je svoje shivljenje v' smert dal, ino hudodélníkam pershtés bil, ker je njih mnoš

gih grehe na se vsél, ino sa gresniko profil."

Ljubi moji! Isaija, jelite, bi ne bil mogel Kristusoviga terplenja bol v' shivo popifati, ako bi ga bil terpeti glédal? Velik, zhaštativ bo Mesija, vse bo nad njim stermélo. Pa sadnizh bo savershen. Judje bodo posemlifkiga kralja sheléi. On ne bo taki. Sato se jim bo studilo nad njim. Gresnik se jim bo sdél, ino menili bodo, de njegove grehe Bog tépe. On pa bode dolg nashiga greha plazhoval, sa naf bo terpel. Ino kadar isterpi, bo kmalo po smerti she zheshen, nè med hudodélniki na Kalvarju, per bogatimu bo grob imel. Narodi ino narodi, tudi kralji, knési ino velkíni tega svetá bodo va-nj verovali, ino boshje kraljestvo se bo po dólghimu ino shirókimu rasrahalo. Pa zhimú bi vam veliko raslagal, kar sami vidite? Le Isaijove besede: enákiz je skrivavzu svojiga oblizhja od naf, bi vam vtegnile tamne biti. Toljko hozhejo rezhi, kakor: gobovimu je enak. Gobovi ljudjé namrezh so mogli s' savítim obrasam hoditi, de se jih je vsaki od delezh ognil: nikámor med ljudí niso sméli. To bolésen imeti, ino pa per Bogu v' ozhitni saméri biti, je bilo po Judovskih nevumnih mislih vse eno. Isaija nam torej f' tim besedami oboje, Jesusovo strashno terplenje, ino Judov slepoto popishe, ktirim se bo Jesus bol ko bo terpel, bol gresnik se sdél, ino bol ko ga bodo stiskali, bol se bodo Bogu perkupiti menili.

Jesufovo od smerti vstajè-
 nje, Jesufov vnebohòd,
 prihòd svetiga Duhá.

121. Boshji angeli ino bogabojèzhe
 shene per grobu Jesufa vstávza.

Jutro tretjiga dné, ino lepo, obljubim,
 de prvi stvarni dan ne lepši, je sadnizh
 napóknilo. Ino léj, potreš je, Angel Gospo-
 dov pride is nebés, h' grobu je stopil. ka-
 men odváljil, ino na nj sédel. Oblizhje se
 mu svéti kakor blísk, njegovo oblazhílo se ble-
 shí kakor sneg. Od strahú okamnéle, kakor
 bi bile mertve, so strashe, popádale so, ino
 potlej sbeshé. Jesuf pa gre is mertviga
 v' novizh shiv ino povelizhan is groba.

Une dobre shene ino svéste Jesufove
 vuzhénke, ki se niso, dokler ni bil poko-
 pan, od njega ganíle, so bile s' sarje sasná-
 vo is mesta odrínile, ino grob objískat gre-
 dó. Dragih dísháv ino masíla so bile naku-
 pile, Jesufovo telo gredó v' masílo dévat,
 posóde neséjo v' rokah. Shalostne ino pobí-
 te govoré po poti med seboj. „Pa, kde
 nam bo, so med drugimi rezhmí djale, ka-

men spred vrát groba odváljil!" Velik vedlik je bil namrežh.

Pa komej stópijo na vert, kar vse kmaslo ostermé. Odvaljen vidijo kamen! Oparjene gredó v' grob, ino, to se vé! nikjér ni Jesufoviga teléfa. She bol so bile shalofne, pa lepiga mladénzha saglédajo v' grobu na desni strani, v' dolgimu, kakor sneg, belimu oblazhílu. Angelz je bil, tode tega she niso védle. Stermó ga gledajo, vse so prestrashene, kar na enkrat she dva druga angelza sraven njega stojta. Njuno oblazhílo se je kakor blisk svetílo, támni grob je véš v' svetlòbi. She bol jih je strah, se vé; vmíkajo se, blešhí jih, od svetlobe so ozhí po sebi vergle.

Ali pervizhini angel jim lepó ino prijasno rezhe: „Vé ljube! ne bojte se! Jest vém, Jesufa jishete, Nazarefshzhana, ki je bil krishan. Zhimú jishete shiviga per mertvih? Vstal je, kar je préd pravil. Balte, ino kraj poglejte, kamor so bili Gospodovo teló poloshili, ino pomislite, kaj vam je préd pravil, dokler je she per vas v' Galileji bil: Zhloveka fin more greshnikam v' roke isdan ino krishan biti, tretji dan pa sopet vstati. Torej urno pojte, ino vuzhénzam ino Petru osnaníte: Vstal je, pred vam gre v' Galilejo, ino vidili ga bote, kakor vam je rekel. Glejte, skufili bote, de je vse tako, kakor vam pravim.”

Shéne, tako prijasno ko je angel s' njimi govoril, so bojézhe ino trepézhe, kar so mogle, is groba hitéle, vse sbeshé. Sa-

kaj velik strah jih je opádel — ino pazh lohka je to per tazih perkasnih is uniga svetá! — Pa pozhasi si sopet od strahú odsòpejo, v' Jesusove besede so mislile, ino koljkorfhin je bil lihkar strah, kmalo ravno toljko je njih veselje sdaj.

Ljubi moji! Bog je Jesusovo vstajenje, prav kakor se je sa njegoviga edinorojeniga sinú spodóbilo, oflávil ino povelízhal. Spod sijózhiga jutrajniga neba so se s' boshjo svetlòbo obsónzheni angeli perveselili, semlja, v' spomlád po prásnizhno oblézhená, je trepetála, kakor bi bila boshjo blisho zhutila. Pa vsa lepòta neba ino semlje, she kako tako lepó spomládino jutro, pazh komej le sénza je bilo proti lepòti ino proti velizhastvu vstavza Jesusa.

Jesusovo vstajenje je pa tudi pèzhat, de je Jesus ref od Boga poslán. Kadar je bil v' pervizh po Mesijovo v' tempel prishel, je she Jesus govoril od tega sprízhika: „Poderíte ta tempel, je dial, ino jes ga bom v' treh dnévih sopet postavil.“ Njegovi sovrashniki so ga vmorili ino do groba perpravili, sato, ker se je boshjiga sinú imenoval. Sdaj, vite! ga je Bog v' shivljenje prebúdil ino pokasal, de je refnízo Jesus govoril, de je ref njegov sin, vezhniga Bogá sin. S' vezhi zhastjó bi ne bil mogel Bog Jesusu pravize storíti, ne bil bi mu mogel s' vezhi zhastjó dati sovrashnikov premagati, ino nashiga svelizhanja dokonzhati. Jesusovo od smerti vstajenje je

obveljáva nedólishnosti ino resnize zhes lásh ino hudobijo.

Jesufovo od smerti vstajenje nam je porok ino sprizhlej drujiga shivlenja po smerti. Spet shiv po smerti je is groba prishel, ino smerti premagávza, ino noviga boljšhiga shivlenja sazhenza se pokashe. Kakor se je Jesufova beseda: „Jes bom vstal,“ ravno tako se bo tudi Jesufova beseda spolnila: „Ví bote vstali!“ Kakor je sad greha smert, bo tudi sad odrešhjenja vezhno shivljenje.

Jesufovo vstajenje je pa tudi lepa podóba nashiga vstajenja. Kakor je Jesuf povelizhan, f' ponebéšenim teléšam, lohek ino nébnat, is groba prishel, ino, vite! kakor on nizh vezh ne vmerje: tako bodo tudi pravizhni f' ponebéšenim teléšam vstali, ki ne bo vezh va nj nè bolezhine nè smerti. Tudi k' njih grobam bodo angelzi perstopili, vstavshih se veseljíli, ino vekomaj nevmerjózhim po bratovsko jim v' roke segali.

Tude she to shíne v' ozhí, de je ravno jutro perhajalo, de se je ravno spomlád sbudovála de se je ravno vert obzvéta, kadar je Jesuf od smerti vstal. Vstajenja, vite! lepa lepa podoba je vse to. Dokler, le poglej, moje dete!

Vfako jutro sbuduje v'nozh ino spanje satopléno semljo k' novimu shivlenju. Tako lé bo njega dní pravo jutro napóknilo, kadar bodo vsi, ktiri so v' grobéh, glas saflisnali: „Sbudíte se!“ Kdor bi sonze

v'pervizh sa goro iti vidil, bo komej verjél, de se bo s'he kadaj perkasalo. Ino glei! v' novi svetlobi lepo ino mogózhno persija na nebó. Ravno tako bodo pravizhni, ki po grobéh pozhivajo, vstali, kakor sonze se bodo svetili.

Vsaka spomlád, tako rekózh, je vnóvzhino stvarjénje. Sémlini obras se prenoví, golo, mervo drévje se prebudí ino v'pérje ino zvékje oblézhe, ino flétnih shiváliz ino shiváliz pershiví is sémlje, ki so kakor v'grobéh po sími v'nej oterpnene leshale. Prasník vse stvarjene rezhí, tako rekózh, obhajajo po shirókimu ino dolgimu, ino uno nashe lepshi vstajénje nam pomenujejo.

Zlo vert pred pragam, ino pa vsaka njiva, ino vsaki travnik bukve so, kaj drugija? Vsako perésize, vsaka traviza po njih nam nashe vstajénje is groba ino nashe vnóvzhino shivlenje na vuhó sheptá. Kakor po vertu sémena v'gredé ali na polju v'brasde, se, tako rekózh, tudi ljudjé v'grobe séjejo. Kakor sernize po gredah ali njivah spod semlje oshiví, ino se vsiga mertváshkiga odpravi, ino gre v'rosho ali klaš: tako bodo ljudjé nekadaj po boshjih vertih ino njivah, po brátosh, vstajali. „Pshenízhno serno, je djál od vstajénja Jesus, zhe pod sémljo ne pade ino ne vmerje, ne rodí sadú; vmervshi pa rodí veliko sadú!“

„Glej me, vstala sim! Po moje je Kristus vstal! Po moje bosh tudi tí, o zhlovek, vstal!“ nam pravi vsaka rosha na

vertu, vsaki klaf na njivi, vsaka tráviza v' fenoshéti.

Tako lepo lé se oboje boshje bukve sternejo, natora ino evangelj. Natora ino evangelj oba eno nam pravita. Tudi to lé je lepo, vite! de se velikonòzhni prasník, ta prasník od smerti vstajénja ino lepe nevmerjòzhnosti, ravno tisti zhač létine obhaja, kadar perve lepe rudezhkaste ino béle maréatize ino ruméne jiglize tudi sémlino od smerti vstajénje perospánijo!

122. Jesuf se Mariji Majdaléni perkashe, ino potlej tudi drugim shenam.

Marija Majdaléna, svéstitih Jesufovih vuzhénk nar sveštejsbi vuzhénka, se je bila, préden druge shené, fhe v' mráku, ko se je komej sarja napózhila, vsa shalostna ino sgol fama do Jesufoviga groba na pot spravila. Torej, préden druge shené, je bila per grobu.

Pa, videvshi, de je kamen odváljen, ino grob prasen, se prestráshena k' Petru ino Janesu verne, natvézama jima gre povédát. „Gospoda so is groba vséli, pershaluje k' njema, ino kdo vé, kam néšli!“ ino na náglim se h' grobu nasaj spuští. Druge shené, ktire so bile po njéj h' grobu prishle,

lo mej tim she spet odshle, ino nikogar ni bilo. Sama torej svunaj prasniga groba postoji, jokal'a je, de solsa folso pobija.

Jokajózh se nekoljko vklóne, ino strahama v' grob pogléda, kar dvoje angelov sagleda. V' belo šta bila oblézhená, ino jeden je sedel, kjer je Jesus glavo, jeden, kjer je noge imel.

Prijasno ji rezheta: „Shèna! kaj jókash?”

Majdaléna je bila v' toljki shalosti, de je angelov perkasen nizh prav ne basne. Vsa v' Jesufa je samishlena. „Joj, mojiga Gospoda so vséli, je djala, pa jes ne vém, kam so ga djali!”

To rékevshi se shalostna od groba oberne ino solsé se ji vlivajo, kar Jesufa pred seboj štati sagleda, tode ne posná ga she.

Jesus ji rezhe: Shèna! kaj jókash? koga jishesh?”

Jesus se ji je bil v' ptuji postavi perkasal, ino Marija je meníla, de je vertnar morebíti; odgovorí mu: „Leiga, Gospod! zhe si ga tí vsél, povéj mi sej, kam si ga djal, de ga spet na mésto nésem.”

Jesus ji sdaj po svojimu ljubeshivimu njéj snanimu glasu rezhe: „Marija!”

Ko bi trènil, ga je sposnala. Vsa sama is sebe samáknena savpije: „O jémnasta, moj vuzheník!” ino proti njemu se ispuští, ino pred-nj se foséde, ino koljénov, kakor bi se ga spet sgrabíti bala, se mu okljéne.

Jesus ji je rekel: „Ne dershi se me tako; ne grém s'he né k'ozhetu (s'he ostanem s'he per val kak zhaš.)”

Pa sosnániti jo le venier hozhe s' misljo, de ga bo lé s'he kaj zhaša na semlji vidila, de on, ako ravno shiv, vender vezh ni tega shivlenja, ampak de skorej v'nebela pojde. Rezhe ji s'he tedaj: „Idi k' mojim bratam — tako je svoje vuzhénze imenoval — ino povej jim v' mojemu imenu: Skorej se bom k' mojemu ino vašimu ozhetu vsdignil, k' mojemu Bogu ino k' vašimu Bógu!” ino kar spred ozhi ji sgjine, ino njena shalost pa se je v' veselje, de ga nobea zhloveshki jesik ne isrezhe, spremenila. Pregjínena, kakor bi bila v' Raj preneshénna, je stala na Joshefovimu vertu, ki sta se jutrajno sonze ino róša po njemu vtrinjala.

Nekaj shén, ktirim so se bili uni trije angeli per grobu perkasáli, je na ravnost v' mesto perbeshalo. Kar jih je bilo bol od shalosti potlázhenih, se bol slégama proti mestu ravnajo. Kadar po lepih, veselih spomladánskih, od sonza sjutraj objávanih krájih tako uno pred seboj gredó, vse veselje nad angelnovo besédo, kar jih Jesus sam srézha, ino ves nebeshka prijasnost jim rezhe: „Posdravlene!” Se vé, od veselja se vstrashijo. Kar shínila, pred-nj na koljéna padle, ino nóg so se mu okljenile. S' koljko sveto zhaštjó ino s' koljkim straham ni treba praviti! Jesus pa jim ljubesnivo rezhe: „Ne bojte se, pòjte ino mojim bra-

tam rezíte; de naj v' Galiléjo gredó. Ondi me bodo she vezhkrat vidili." Ino per tih besedah je Jesuf sginil.

Jesuf Kristuf, on vstaviz, se pa lé tudi létu spet vsiga golo, ljubo, sveto ljubésen pokashe. Komej grob sapustivshi je she pa lé per svojimu dobrótlivimu opravilu, de shalostne tashi ino troshta, de ljudém folsé táre, de jim veselja pernése. Ker so shénfke une mehke ino plashne, se jih ána ino jih nozhe s' naglo perkásenjo ostrashiti; pozhasi se jim da sposnati, ino prijasno po iménu jih imenuje. Tudi vuzhénzam, de si lih sapustivshim ga, pravi on she bratje; pa ljubim dufham, do groba mu svéitim, se le vender nar pervizh perkashe, nar perve jih oveseljí. Ravno tisti je she sdaj on, kdor je on bil, dokler je na semlji shivel; ravno tisti, desiravno v' nebesa povelizhan, she smiram je on. She sdaj on povrazhuje sveftóbo ino ljubesen. She sdaj je on per njih, ktiri so pobítiga serza. She sdaj, ktiri se ga s' svesto ljubesenjo primejo, se jim, tode né v' meséno okó, ampak v' serza se jim rasodéva. De ga veselje! Tako v' shivo namrezh per ti s'godbi lohka zhutimo, kakshin neisrezhèno ljubesnív je Jesuf tudi she sdaj v' ozhetovimu velizhastyu do nas. De ga veselje!

Nad shalvajózhimi shenami vidimo staro resnízo poterjeno: „Velíko terpezbe Bog perpeluje v' veselje vézhe." Koli-
kor vézhi shalost, toljko vézhi potlej ve-

felje. Kadar shalost do verha perkipi, se sádej she veselje gláfi. Zlo poslédni tásh ino trofht, Jesusovo teló she viditi, se je sdélo, de je dóbrim shenam okraten, bres mére je bila njih shalost. Pa, glejte, ove selvalózhi angeli se jim ravno takrat perkashejo, Jesus, vmerz, stoji ravno takrat shiv spet per njih. Torej, tí ljubesniva dusha, ki terpísh! le verjámi le verjámi; Tudi tvoje terplenje, rézi se mu, kakor se hòzhi, bo v' veselje spreméneno. Vérji le — ino med shalostne solse she sdaj se ti bodo veselje mefhále.

Ta mila pergódba nam je lepa podoba nashiga prihodniga vida ino snída po smerti. Marija ino njéne prijátlize so Jesusa s' lastnimi ozhmí vmreti, krí ino vodo is njegove strani tézhi, ino ga mertviga v' grob djati vidile. Ino vender so od smerti vstavshiga Jesusa, desiravno vliga ponebésniga, ino njegov prijasni obras ino ljubi njegov glas posnale, ino veselje so imele, ki ga noben zhloveshki jesik ne dopové; le kako lepo serze koljkor toljko ga sazhati. Tako lé bomo tudi mí svoje snánze ino prijatle vse ponebésnene spet vidili, ktiri nam vmréjo, ki jih spláhnene ino parsténe h' grobu sdaj spremujemo. Snane nam bodo njih liza, snan njih glas. Preljubi sin! preljuba hzhí! ví, ki per ozhetovimu ali maternimu grobu jokate! v' to veselje pomíslite, ino oteríte si solsé! Glejte! lozhítuv, ki jo smert napravi, le malo zhafa terpí; pa kadar se bomo

spet vidili, to bo vézhno terpélo! Tode is serza tudi bogabojézhi bodite ino dobri, de vam ne bo viditi se tam veselja káf kaljíl ino framòta; ampak de se bote spet viditi zhisto veselje imeli.

123. Shene Jesusovo vstajenje vuzhenzam osnanijo, ino vojáki ga duhovnam.

Nar perva, de je Jesusov grob odpert ino prasen, slifhali smo. je bila Majdaléna Petru ino Janesu pernèšla. Tako malo sta si bila tega vsvésta, ino toljka rézh se jima to sdí, de oba h'grobu tezheta, kar móreta. Janes je bil hitréjšhi ino je Petra pretékel, ino je bil préd per grobu. De prav v'grob pogleda, se je perpógnil: béle rjuhe ino prasni grob vidi. Strah ino nekaka sveta grosa ga obíde, ne vupa si va-nj. Peter ga mej tem dojde, ino na ravnost gre va-nj. Prasne rjuhe je vidil, ino, de jih prav premifhluje, je pokléknil. Tudi Janes se sdaj v'grob perzhudi, bol na tanjko gre pogledat. Tako lepó ino fkerbno so bile rjuhe sravnáne, ino ruta, s' ktiro je bil Jesusov obras odét, je bila tako lepo posebej svíta, kakor ponòzhino preobléko kdo, kdor ima zhédno rad, lepo na kak kraj sravná, ino

ne rasmézhe semtertje, ino Jesus tako, obljubim, jo je fizér sravnával. Sdaj v' pervizh se je Janesu misel vterníla, od smerti le vender, kakor od pohlévniga spanja, bi bil vtégnil Jesus vstati. Vidil ino véroval je.

S' drugimi vuzhénzi vréd she Janes ni vumél, kar je sveto písmo od Jesusoviga vstajenja prerokoválo; pa, resnizo is njih fkléniti, so mu sdaj she te rjube dovól. Zhiste dushe namrezh imajo vselej bol ojštro okó, ino ljubesen je bistra, de níz ne takó. Ker pa se Janes ni prenaglovál — ino taki tenjki fklepi se she prav dopovédati ne dajo — je Janes to sladko vupanje, koljkor se vidi, she v' sé sdaj satíshal.

Sdaj gresta Peter ino Janes domú spet. Tudi drugi vuzhénzi se k' njema sberó. Poved od prasniga groba jim je shalost ponovála. Shalostni so ino vfi opárjeni. Na glaf tárnajo ino jokajo, kar shene zhes prag stopijo, ktire so per grobu bile, ino angele lé vidile, ino bres pomúde v' mesto beshale. Povedó jim od svetlih angelov per prasnimu grobu, ino angela besede jim opravijo: „Vstal je, ino vidili, kakor je rekel, ga bote.“ Ali vuzhénzi ne verjámejo.

Po tim se je Majdaléna perveseljíla: „Gospoda sim vidila“! ino vse od kraja, ino vsako Jesusovo besedo, ktiro je govoril, jim pravi ino pové. Pa she tako ko je vuzhénzam terdíla, de Jesus shiví, ino de ga je s' svojimi ozhmí vidila, vuzhénzi ji lé vender ne verjámejo.

Poslednih pride tudi she uno shén, ktire je bil Jesus po poti frézhal. Vse k malo ino vse v' veselju prizhajo, de so se jim angeli per grobu perkasali, de so tudi Jesu sa vidile, s' njim govorile, ino se mu nóg okljénile. Pa vse to, kakor v' spanju govorjéno, se sdí vuzhénzam, ino niso verjéli. Tode pa tudi shalostni ino bres trofhta ostanejo.

De bi bili preverjétni Jesusovi vuzhénzi, tega, ví vidite, jim ne móremo ozhítati. Silo veliko je bilo opraviti, préden so vérovali. Tode njih nejevéra ni bila is hudobniga, terdovrátzniga serza. Veselje, vite: Jesus je shiv! je bilo vse preveliko ino prenaglo, de bi bilo moglo per ti prizhi vse va-nje. Pa njih nejevéra nasho véro poterdi. Oni, ki so potlej v' to, de Jesus shiví! sami vmerli, se niso slepíti dali. Sad she le sprizhkov je bila njih véra, de nikolj she gotóvshih, ino ozhítishih.

Tudi she duhóvshini sdaj je is boshje naklómbe Jesusovo vstajénje osnáneno, ino to po gospóckino. Is gospóckiniga povélja Jesusov grob várovavshih vojaki so zamrezh od strahú spet nakvíshko skoléhali, v' mesto pridejo. She merlich je od strahú is njih gledal, vsi blédi ino sgubléní povedó duhóvshini ino starashínam, kaj se je sgodilo. Duhovni ino starashíni se prezej sberó, ino se, kaj storíti, posvetujejo. Sklep je bil, de so vojakam veliko dnarjov dali; rezhejo jim: „Med ljudí govoríte: njegoví vuzhénzi so prishli po nozhi, mí smo spali, ino so

Jesufovo teló vkradili." Vojakam ni bila nizh kaj ta vséhzh. Bali so se, zhe samí od sebe kaj taziga rekó, de jih bo rimskí poglavár po vójskinih pravízah. Vojáka namrezh na sfraci saspávshiga so vójskine pravize per Rimlanih k' smerti obfojvále. Pa duhovni jim rezhejo: „Nikar ne sferbíte. Tudi své naj deshele poglavár, vse bomo s' njim poravnali, de se vam nizh ne sgodí." Vojáki tedaj so dnar vséli, ino, kakor jih je duhovshina podvuzhila, so povsód govorili.

Révna lash je to, jelíte? ino, kakor préd vsaki lshi, se je tudi ti lshi, de je lash, she na zhélu bralo. Sakaj, kako hozhe neki kdo kaj prízhati, kar se je, kadar je spal, sgodilo? Ino pa kako neki bi bili vuzhénzi mogli toljki kamen odvalovati, ropotáti ino med vojákmi hodíti, ino vojakov pa nihzher nizh zhutiti, tudi per grobu ref naj bi bili spali? Per vsímu timu so Jesusu nevdáni ljudjé s' veseljam sa to lash prijéli, ino jo povsód rasnafhali, tako, de je bila vse prék med Jude satrófena.

Do danashniga dné imajo she smiraj vsi tisti, ktiri so per resnízi nejevérni, nesrezho, de lshí prerádi verjamejo.

124. Jesuf se k' dvéma v' Emaj hodi-józhima vuzhénzama perdrushi.

Ravno tisti dan, ktiriga je bil Jesuf od smerti vstal, sta vuzhénzov dva v' Emajski

terg shla, nekàko poltrèto uro dalje od Jerusalemskiga mesta. Odklèr je bil Jesuf mertev, sta bila shalostna. Nizh vezh, ino pa lohka si to mislimo! jima ni bilo v' mestu prebíti, ktiro je takó gerdó bilo, de je Jesusa vmorílo, ino v' ktirimu se ni nobèna lepa beseda vezh od Jesusa sméla pregovòriti. Nad lepòto boshje spomládi, ino s' prijasnimi pogóvori se prevedrujeta. Pa vse saftónj! Pogóvori jih she lé bol pobijejo, ino v'sefkosi, obljubim, jima solsé v'ozhí perigrájo. Vedró spomladansko nebó se jima zherno, ino kraj ves v'zvétju — joj, ni dolgo, kar je Jesuf tód hodil! — se jima pust ino shalosten déla.

Uno shalostno gresta pred sabo, od Jesusa, ino kar se je s' Jesusam sgodilo, od drujiga ne govorità, prijasno si svoje bolezhíne ino misli tóshita, eden drujiga toláshita, kar je Jesuf, tode v' nesnani postavi, na enkrat med njima, ino s' njima gre pot. Oba je zhudo lepiga, zhastitliviga popótnika, posdrávita ga, premishlujeta ga.

On, tudi v' ptuji postavi se ni dalo njegovo ljubesnivo serze skriti, jih ves prijasen ino mil ogovorí: „Kakshine pogovore imata med seboj? ino sakaj sta tako shalostna?“

Eden nju dveh, Kleosa po iménu, je odgovoril: „Kaj si tí sam ptujiz v' Jerusalemu, de ne vésh, kar se je te dní v' njemu sgodilo?“

Jesuf jima rezhe: „Kaj taziga?“

Onega! mu rezheta, kar se je s' Jesusam Nazarefhzhanam sgodilo, ki je bil mosh prèrok, ino mozhen v' besédi ino v' djanju

per Bógu ino per všimu ljudstvu — kako so ga našli véliki duhovni ino prédzi k' smerti obsódit ino krishat oddáli. Mí pa smo si vupanje delali, de bo Israel odréshil. Ino pa, kar je memo všiga drujiga — daní je she tretji dan, kar se je vse to sгодilo.”

Nekaj shén fizèr, šta she djala, ki so njegove vuzhénke bile, naš niso malo ostrafhile, ino v' zhudo perpravile. She pred dnévam so svunaj per njegovimu grobu bile, pa niso njegoviga teléfa našhle. Príshle ino pravile so, de so se jim angeli perkasali, ter rekli jim: „De shiví!” Nektiri našhíh so per ti prizhi do groba fhli, ino ref prasniga, kakor so shene pravile, so našdli. Pa njega samiga lé niso vidili!” Kar vuzhénza létu perpovdujeta, je vse, kar šta védla. Vezh, préden šta is Jerusalema fhla, jima ni bilo snániga.

Jesuf jima rezhe: „De vaji nespámetnika! de šta toljko kefniga serza verjéti, kar so preroki prerokovali! Ni fhlo, kalj, Kristusu všiga tega terpéti, ino takimu iti v' svoje velizhástvo?” Ino sdaj sazhe per Mosefu, ino je vse preroke prebódil; ino vse mesta svetiga písma, v' ktirih je bilo od njega govorjénje, jima raslaga.

Mej tim so bliso terga príshli, ki šta bila va-nj napravlena; pa Jesuf se dalej ravná. Le toljko šta va-nj tishála: „Te profiva! ostani sej per nama! vezherí se she, ino dan se je nagnil.” Ino Jesuf je k' njima savíl.

Sa miso je sédil. Vuzhénza okolj nje-
ga. Vse bogastvo, obljubim, svoje bájtize
sta pred- nj snosila. She jima je sdaj shaloft
odléгла, ki sta je toljko prebála! She je bi-
lo to vesel vezher sa- nja po dnéh toljke brit-
kósti! Kakor lepa spomlád, takó je bilo vedró
njuno serze, mirno, kakor tihe vezhéra.
Terdna, ker vésta, de spet shiví, de she
nikolj né tako, je bila njuna véra v' Jesufa.
Ino toljkanj bol je njuna ljubesen do Jesufa
goréla, ker sta sdaj spreglédala, de je Jesuf
lé is ljubesni vmerel. Srézhe, vstavshiga
viditi, si komej misliti vupata. Pa veselje
veselja jih je she le zhakalo. Kadar so tako
uno per misi sedéli, vsame Jesuf kruh v'
róke, ino je molil nad njim, ino ga preló-
mi, ino jima ga podá. Jesuf kruh podati,
ino njema se ozhí odpréti, je bilo vse kmalo,
sposnala sta ga. Per ti prizhi se jima lju-
besnívi njegov obras pokashe, ino kakor bi
se jima bile nebésa odperle, nizh drugázh
jima ni. Pa, kakor bi trénil, ravno tisti-
krat sgine tudi Jesuf spred nju.

Bersh ko je mogla od zhuda ino ve-
selja is njú beseda, rezheta eden drugimu:
„Ni serze v' nama gorélo, kadar je po póti
s' nama govoril, ino nama sveto písmo ras-
kladal?“ Na naglim gresta is sa- mise, ino,
tako pòsno ko je bilo, natvégama nasaj
v' Jerusalem jo vdarità, to veselje tudi dru-
gim vuzhénzam gresta povédát.

Apostelne ino tudi drugih vuzhénzov
najdeta vkup. Tudi ti so mej tim zhasam
od Jesusoviga vstajénja po drugi strani spet

svédili. Jesuf, on ljubesnivi prijatel spo-
kórnih grefhnikov, se je bil, de ga potó-
láshi, Petru perkasal, ktiriga je nesvestóba
v' Jesufa toljkaj boléla. Torej, she od délezh
fo jima djali: „Gospod je ref vstal, ino
se Simonu perkasal!” Ino tudi onadva po-
vésta, kako se je bil k'njema Jesuf med potjo
perdrushil, ino kako sta ga per kruhu bila
šposnala.

Ljubi moji! tudi s' to lè milo pergodbo
je od smerti vstavšhi Jesuf Kristuf po-
kásati she tukaj na semlji hotel, kdo nam
bo on v' nebésh. On, v'figavéd, ktiri
je ta dva vuzhénza po poti v' Emaj, préden
je k'njema prishel, she vidil, ino njune
pogóvore flisbal, ino v' nju shalofne serza
glédal — vidi, kjer kolj smo, tudi naf, ino
flishti nafhe pogovore, ino vse nafhe she
take skrivne misli on vé. On, per njema
bivšhi, de si ga nista posnala, je vedno tudi
per naf, de si ga ne vidimo. Kjer sta dva
v' njegovimu iménu sbrana, je on v' srédi
med njima. On, zhigar ljubesen vel
svét okljéne, ki se je tih dveh mósh
tako prijasno všmilil, ki jih je ponebésen,
taki kákorshin je v' nebésh sdaj, odshálit
ino obveséljit zlo v' njuno vbogo kózho
prishel — tudi naf ljubi on, ino, veselje
dajati, ino ljudém shalof obrísati, vezhiga
veselja on she sdaj nima. Shè taki tih
sdihlej ga gjíne, ino vsaka nafha solsa, ta-
ko rekózh, mu na serze káne. On, ki vse
ravná, ino ki jima je vum svetiga písmá
odkljénil, ino serza vnél, on nam she sdaj

s' svojim duham v' serze govori, ino kdoz
 resníze jíše, she sdaj mu jo rasodéva. On,
 vših povrazhnik, ki je vezhérjo s' ta-
 kim neisrezhénim veseljam povernil, ktiro
 šta ta dva vuzhénza meníla, de jo ptujzu
 dašta, she sdaj, ino pa tukaj na semlji she
 povrazhuje on nebeskko veselje dobrim lju-
 dem. She sdaj, kar ptujzu ali réveshu sto-
 rimò, per njemu toľjko veljá, kakor bi bili
 njemu to storili, ino tukaj ali tam ravno ta-
 ko berhko, ino vse to s' ravno toľjkim ve-
 seljam nam bo povernil. Jesuf Kristuf je ino
 bo smiram ti ští. Kar je on o svoji poníshbi
 na semlji, ino po vstajénju tiste dní lé nekti-
 rim bil na semlji, to je on sa vse sdaj v' ne-
 béših.

Nad dóbrima vuzhénzama, ki
 jima je toľjko dal veselja, nam Jesuf Kri-
 stuf kashe, kákshini de mí bodimo, ino de-
 leshni bomo enake frézhe. Dobra, sve-
 ta volja je bila v' njema. Njuno serze se
 ni dnárjov, zhaští, ino slášt prijemálo, kaj
 boljšniga šta jíškála. Zhloveshko odrefshè-
 nje, boshje kraljestvo, jima je zhes vse bi-
 lo. Per svetimu písmu imata veselje, ga
 raslagati flíshati, je obéma serze poskako-
 válo. Polna ljubesni šta bila v' Jesufa. Od
 njega, od nobene rezhí raji ne govoritá, no-
 bene raji ne poslufhata, le on je obéma per
 ferzu. Vša njuna shalošt je, de šta ga sgu-
 bila, ino, de ga najdeta, nju nar vézhi ve-
 selje. Polno ljubesni je v' njema do
 ljudí. Polno ljubesni eden do drujiga,
 polno ljubesni do sovuzhénzov, ktirim

k' ljubú skorej tri ure dèlezh po nozhi grèsta; polno ljubesni do nesnánza, ki sta, Jesusa gosté meníla, de ga gostitá. Globo-ko v' serzu jima je bila Jesusa besèda: „Ljubíte se med seboj.“ Pa tudi Jesufova besèda: „Rasodél, kdor mene ljubi ino mojo besèdo dersí, se mu bom,“ se je lepo nad njima spolnila.

Poslednih nam Jesus s'he pokashe, kakshin lep konez vsiga terplenja je sadnihz. Nam ino njema da isgled nad seboj, de terplenje sadnihz k' veselju perpelá. Jesus jima je to is Mosefovih búkuv ino is prerókov sprizhal. Osrímo tudi mí se nekoljko va-nje! Abraham po strasnhih bolezhínah, svojiga preljubiga sinú na germádi viditi, je bil ozhe zeliga svojiga vérniga naróda. Joshefa je skosi vodnák ino skosi jézho Bog na kraljév sédesb pelal, ino njegovzam ino naródu njegovimuga dobrótnika dal. Mosef se je mogel kraljevimu dvóru ino všim lepótam ino všimu veselju kraljeviga dvora odpovédati, ino vbéshen se klátiti, préden je bil Israelski vajvoda ino sakonodáj. David se je mogel léta ino léta po divjih samótah potikati, nobene ure si ni bil shivlénja vszest, potlej je bil s'he le toljki kralj ino boshji péviz. Daniel je bil v' levnák vershen, ino njegovi trije prijatli v' plávsh, potlej s'he le so bili praviga Boga korenáshki osnanovávzi. Jonata je shrélo zlo morske poshásti poshérlo, trí dni, tako rekózh, je shiv v'njemu pokopán — de potlej veliko kraljevo

mésto h' pokori ino k' spreobrnénju perpelá. Vse té, ino she toljko drujih ino drujih je terplénje svúriło, ino njih terplénje je bilo drugim frezha ino dobiota. Pa, de nihzher tako, je bil Jesus Kristus poníshan, do kri-sha ino groba, de je bil, kar zhlovek, ta-kó s' terplénjam dopólnen, de je bil zhes vse povsdignen, ino de je vsíga svetá odreshe-ník od greha, réve ino smerti. Hvaleshni vekomaj mu bodimo, de je k' nashimu svelizhanju te terplenja na-se vsél. Tode tu-di terpímo s' njim, de bomo s' njim povésh-zhani. Drujiga pota jíshe k' svelizhanju, kdor nozhe terpéti, nè tístiga, po ktirimu so Jesus ino vsi dóbri ino svéti ljudje v' ne-bésa shli.

125. Jesus se apostelnam perkashe.

Svezher ravno tisto nedéljo, ki je od smerti vstal, se Jesus tudi she apostelnam rasodéne. Vkup so bili svezher. She pòsno je bilo. Od strahú pred Judmi so vse vrata v' hísho, ki so v' njej bili, sakljeníli ino sa-pháli. Per misi so she, ino pogovárjajo se, kar so zhes dan od Jesusoviga vstajénja flí-sbali. Nekoljko jih she smiraj ni moglo verjéti, kar na enkrat Jesus per njih stóji v' obédnizi, rezhe jim: „Mir vam!”

Ne da lohka se strah popisati, ki je v' njé vdaril. Bres savéda so skorej. Kaj, zlo misli jim hodijo, de bi njegov duh biti vtégnil. Pa seš si lohka mislimo, kakó bi

nam bilo, ako bi nam kàk prijatelj vmerel, mí pa bi svezher okolj mise sedéli, ki je sam bil toljkkrat sa njó, ino on ljubi, objokováni prijatelj bi na enkrat med nas v' hišho stopil!

Pa Jesuf je ljubeshívo ino prijasno rekel, s' ljubim le njemu lastnim glasam: „Zhimú se toljkani vstráshite, ví ljubi? Kako vam morejo take misli hoditi? Ne bójte se nè. Jes sim — jes Jesuf, ki sim bil krishan sa vas. Moje roke ino noge poglejte. Sej nad timi ránami sposnajte, de sim jes.“ Ino roke ino noge, ino svojo stran jim pokashe, rekózh: „Potipajte ino poglejte sej prav! Duh vender nima nè mešá nè kostí, ki jih mene imeti vidite.“

Ali od veselja vuzhénzi she ne morejo verjéti, od zhuda si ne morejo kaj. Ker se vmikajo ino vmikajo, jim Jesuf rezhe: „Ali imate kaj jésti?“ Ino pezhène ribe, ino satúfo pred nj postavili. Vsame, jé, ino, kar ostane, jim nasaj da. Per prijasnosti po domazhe, ki ga med seboj jésti, kakor druge krati, vidijo, jih je she le strah miníl, neisrezhèno so veseli, svojiga Gospoda spet shiviga viditi.

Sdaj jim Jesuf njih nejevéro, ino terdovratnost oponósi, de tistim, ktiri so ga vstavshiga vidili, niso hotli verjéti. Ino vum svetiga písma jim odprè, ino potlej jim rezhe: „Prav to védno sim vam pravil, dokler sim per vas bil, de se more vse nad mano spolniti, kar je v' Mosefovih bukvah, v' prerokih ino psalmih od mene písaniga.“

Tako je pisano, ino tako je mogel Kristuf terpéti, ino tretji dan od smerti vstati. Ino sdaj pa se more v' njegovimu iménu pokora ino odpusbanje grehov osnániti, nar préd Jerusalemzhanam, ino potlej v'fim posém-liskim naródam. Vi pa boste prizhe vsiga tega."

Préden se je od njih lózhil, jim s'he enkrat rezhe: „Mir vam: kakor je ozhe mene poslal, tudi jes vas pošlem." To rékevshi je va-nje dihnil, ino jim rezhe: „Prejmíte svetiga Duhá. Ktirim grehe odpustité, so jim odpushèni, ino ktirim jih sadershitè, so jim sadersháni." Ino potlej je spred njih sginil.

Ljubi moji! Jesuf Kristuf, ki je od smerti vstavshi v' vuzhénze tukaj díhnil, nam s' tim snámenjam pervizh na snanje da, kaj se is njegoviga vstajénja vuzhím o. Bog namrezh je perviga zhloveka po svoji podobi vstvaril; to lepo podobo v' zhloveku je bil greh skásil; boshji Duh od njega je bil sginil; smerti ino pogublénju je bil v' krémplih zhlovek. Jesuf Kristuf je hotel zhloveka vsiga prestvariti; gréh sbrífavshi ga spet v' boshjo zhisto podobo prenoviti; svojiga Duhá mu dati; ino tako ga sa vezhno shivlénje ino svelizhanje napraviti. Jesusovo vstajénje je bilo tega prestvarjénja ozhitni perkásik. Kakor je té-daj Bog, perviga zhloveka vstvárijaje, va-nj dihnil, v' snamenje, de naj boshji Duh v' njemu bo, tudi Jesuf v' svoje vuzhénze dihne, ino snámenje jim da, de morejo, ta-

ko rekózh, vsi prestvárjeni biti, de ne smé nobena rézh is njih perfôpsti, ktira ni po njegovimu duhu, de se nikar sápiže greha ne smé v' njih vezh samájati, ampak s' njegovim duham navdáni, ino s' njim vred eniga duha ino eniga shivlénja morejo biti.

Jesuf Kristuf je tukaj drugizh vé d n o ozhíshválo napovedal, ki ga je postavil, de bodo ljudjé po ujemu od grehov ozhíshvani, v' boshje podobo prenóvlani ino vezhniga shivlenja vdeléshvani. Pokora, spreobernénje spazheniga vuma ino serza je sazhetik bilo ino bo svelizhanja, sazhetik prenovlene boshje podobe, sazhetik vezhniga shivlenja. Jesuf torej, dokler je na semlji bil, je grešhnike h' pokori perganzal, ino spokorjénim grehe odpušhal. „Pokoro delajte,“ s' tim je svoj navuk saz hél, ino s' odvéso spokórniga grešhnika je ozhí sá tífnil. Sdaj po od smerti vštajénju, ki je she v' boljšimu shivlénju, ki je she na uni strani gróba, ino de svet she sapuška, je to svoje opravílo v' svoje vuzhénze prenéfel. Oni, njegovi naméstniki bodo po sif mál h' pokori opominjali. Oni, njegovi oblástniki bodo v' njegovimu iménu grehe odpušhali. Tode, kakor pravi njegovi naméstniki, bodo mogli s' ljudmí ravnáti; nikomur ne bodo smeli grehov odpušhati, kdor v' svojih grehíh ostane, ino to toliko boshjo naprávo, se grehov odpraviti, sanemári. Sakaj tazih ljudí grehi ostanejo k' sodnimu dnevu sadershani.

She gre od imenitnosti nedélje kaj povédati. Ta dan je Jesus od smerti vstal, ino se je vuzhénzam perkasal. Ta dan torej je bil svet svet dan sa-nje. Kakor do sih mál sebóto v' spomín v'pervizhine stvaritve, so po sih mál nedéljo v' spomín vdrúgizhine stvaritve, v' spomín zhlovéka v' boshjo podobo prenovleniga, ino v' spomín vezhniga shivlenja prasnovali, zhesar je Jesusovo vstajanje toljkánj lepi porok. Bog obvári tedaj tega dné od tédna, gospodov dan je, s' postopanjam ino s' hudimi déli prelomlováti, de morbiti nobeniga drugiga nè tako. Vsaka nedelja bodi tudi sa naf nafhe nevmerjózhnosti prasnik. Dufho v' dobrih delih vterjat ga obernímo.

126. Jesus ino Tomásh.

Eniga apostelnov, Tomasha, ni bilo sraven, kadar se je Jesus vuzhénzam perkasal. Veseli tedaj, berst ko ga vidijo, so mu djali: „Gospoda smo vidili.“ Ino vse od kraja do kraja mu pravijo. Pa Tomashu to ne gré v' misel. Na ravnost rezhe: „Dokler snámenja shéblov v' njegovih rokah ne vidim, ino persta v' ljuknjo shéblov, ino roke v' njegovo stran ne vtáknem, ne verjámem.“

Osem dní potlej so bili vuzhénzi spet v' hishi, v' ktiro so se s. hajali. Tomash je bil sraven, kar Jesus va-njo stopi, desí-

ravno so bile duri saperte; na enkrat je bil v' fredu med njimi, rezhe jim: „Mir vam!”

Potlej se v' Tomasha oberne, ino mu rezhe: „Tomash! poglej mojih rók, ino polòshi perste va nje! Daj roko, ino dèni jo v' mojo stran, ino ne bodi nejevèrn, temozh vérn.”

Tomash se Jesufu k' nogam szhéne. Ostermel je, samákne se. Kar roke po konzú je vsdignil, ino te lé besede, drujiga ni is njega: „Moj gospod! ino moji Bog!”

Jesuf mu rezhe: „Ker si me vidil, vérjesh, Tomash! Srezhni pa tisti, ktiri ne vidijo, ino vender vérjejo.”

Ta lepi perstavik, ki ga Jesuf perstavi, ga je nam perstavil.

Kaj pak de, zhlovek bi ménil, le kakshino drobtíno zhasa Jesufa po Tomashovo viditi naj bi zhlovek imel frezho, ino vse svoje shivlenje bi dovòl imel! Vsi súmi ali zvibli bi na vselej odletéli, v' dóbrimu vterjeni, od hudiga bi bili obvárvani, ino obilno pokója bi bilo v' terplenju. Ali, ker pa je taka, ne vidimo ga Jesufa, pa je! nam drujiga ne ostane, kakor de tistim verjáme-mo, ktiri so ga vidili, ktiri so njegove roke ino noge típali, kaj! — ino to je sej vse, kar se da rézhi — ktiri so perste v' njegovih rók ino nóg ráne, ino roko v' njegovo stran vtikali; ktiri so to vse svoje shivlenje po zelimu svétu sprizhováli, desiravno niso drujiga dobízhka imeli od tega, kakor preganjanje ino smert. Ino taki so sej vrédni,

de se jim verjáme. Ta véra, zhe je lé shi-
va, naf she na semlji svelizhuje, de To-
masha ni bol, ki je Jesufu vstavzu v' pone-
béšeni obras gledal. S' Tomasham vréd tu-
di mí bomo potlej nad Jesufam vidili svoji-
ga Gospoda ino svojiga Boga!

127. Jesuf se svojim vuzhénzám per galiléjskimu jéseru perkashe.

Enajstéro vuzhénzov je is Jerusalema
na Galiléjsko se vernílo, ino so bili spet
na svojimu dómu. Néki vézher so bili rav-
no Peter, Janes, Jakop, Tomash, Nata-
nael, ino she dva druga vuzhénza vkúp.
Peter jim rezhe: „Ribe grem lovit.“ Dru-
gi pravijo: „Tudi mí gremo s' tebój. K' je-
sému gredó, ino so v' zholn postopáli, pa
nizh všo nozh ne vjámejo.

She sarja se je napózhila ino prijasno
se v' jeseru vtrínja, kar je Jesuf na enkrat
na brégu. Pa vuzhénzi ga nišo posnali.
Kák popótnik ti bo, beršh ko nè, so me-
níli. Jesuf jih saklizhe: „Déteta! se ne da
nizh jésti dobiti per vas?“ Mu odgovoré:
„Nizh nè, nizh nismo vjéli.“ Jesuf jim
rezhe: „Le na désno stran zholna mrésho
pomezhíte, ino vjéli bote.“ Mrésho poto-
páli so, ino od preríb jo vezh islézhi ne
morejo.

Janes, ki je Jesufovo shego nar bol
posnal, se v' Petra savešeljí: „Gospod je!“
Peter besedo: „Gospod je!“ slišhati, je ur-

no fuknjo perpáfal, rasoblézhen je bil nam-rezh, ino kar v' vodo puhne ino k'brégu plava, de bo préd per Jesufu. Drugi vuzhénzi se pozhasi sa njim v' zholnu pelájo, ino so teshko mrésho pod vodo sa seboj vlékli.

Na suho stopívshi vidijo sherjávze perpravlene, ino ribo na-nj, ino kruba sra-ven. Jesuf jim rezhe: „She ríb pernesíte, ki ste jih sdaj vjéli.” Peter gre urno v' zholn, ino mrésho na suho slézhi pomaga. Sto, tri ino pedesét velikih ríb je bilo v'nji. Desiravno so bile ríbe toljke, de imajo komej v' mréshi prostor, se vender ni mresha pretergala, kar se je slasti skúfhe-nim ribzham velik zhudesh moglo sdéti.

Ribe is mréshe pobrávshim, kadar se jih je bilo nekaj spéklo, rezhe Jesuf: „Bal-te, ino jéjte!” Okolj sherjávze posédejo. Tudi Jesuf perstópi. Kakor druge krati vezhkrat v' svojimu shivlenju, je narpréj kruh prijél, ino jim ga rasdá, ino potlej tudi ribe. Vsi na tihama veséli sedé per timu lé po domázhe prijasnimu kofilu. Tako uno pozhasi se jim je sposnáti dal, de ga ni nikomur tréba vprashati, kdo de je. Vsi ga posnajo, de je Jesuf.

Po jédi je Jesuf Simonu Petru djal: „Tí, Jonov Simon! ali me ljubish bol od tih lé?” Peter odgovorí: „Te, te, Gos-pod! Sej vésh, de te ljubim.” Jesuf mu rezhe: „Páfi moje jagneta!”

Jesuf je v'drugizh djal: „Tí, Jonov Simon! ali me ljubish?” Peter je po po-

préjšhino odgovoril: „Te, te, Gospod! Sej vésh, de te ljubim.“ Jesuf mu rezhe: „Pa-
si moje jagneta!“

Jesuf je Petra v' tretjizh vprashal: „Tí, Jonov Simon! ali me ljubish?“ Petru se je vsháljilo, de ga v' tretjizh prasha, rezhe mu: „Gospod! vse vésh, tí vésh, de te ljubim.“ Ino Jesuf konzha po popréjšhino: „Pási moje ovze!“

Ino, gotóvo, gotóvo ti povém, je per-
stavil: „Dokler si mlaji bil, si se sam opa-
soval, ino si shel, kamor si hotel. Kadar
pa bosh star, bosh roke mogel raspéti, ino
kdo drugi te bo opásal, ino popelá te, ka-
mor ne bosh hotel.“ To je Jesuf rékel,
de mu pové, s' kakshino smertjo bo Peter
Bogu h' zhafti nekadaj shivljenje konzhal.

Ljubi moji! s' to lepo povédjo nam Jes-
sus sosebno pokashe, de je tudi potlej, odklér
je od smerti vstal, ino tudi v' nebesih per
ozhetu, on she smiraj ravno tisti ljubesnivi
prijatelj vsih res' spokórnih gresnikov.

Jesuf je ves' zhistá ljubesen
do spokórnih gresnikov. S' mi-
lostjo ino prijasnostjo je per prijasni jédi tukaj
Petru Jesusa trikrat satajívshimu greh odpu-
stil, ker se ga je kafal. Nikar bitve mu ga ne
oponósi. Trikrat ga vprásha, ino ga njego-
viga greha tako milo ino lepo opómni, de
mu ga s' besedo she y' misel ne vsame. She
svojo zhédo, ki pojde skorej od njé, je
Petru v' sosebno skerb dal, no' lé spet med

vuzhénze ga vsél. Ino Peter se mu je bil vender, tako rekózh, trikrat odperfégel!

Jesuf hozhe od grešnika ljubesen, drujiga nè. Zhe ga le is serza spet grešnik ljubi, potlej je vse dobro. Taka ljubésen da zhloveku, de se grehov popolnoma klá. Le Petra poglejmo! Vef mile shalosti je poln, de ni Jesufa, vse ljubesni vrédniga, dosti ljubil. Ta ljubesen vse grešnikove misli pre naredí, ino sa v fako perlóshnost ga prijéti shène, de greh poprávi. Jesufa, ki ga je bil trikrat satajil, Peter s' veseljam sdaj tudi trikrat sposná. Ta ljubésen da mozhí dovòlj v' zhloveka, de shivlenje poboljšha, de savolo dóbriga vse preterpí ino premaga, she smert. Peter, ki je bil le nektire drobtíne zhasa Jesufu nesvétt, mu sdaj vef zhas svojiga shivlenja svestòbo dersbí. Jesufa préd is strabú satajívshí se ne bojí sdaj is ljubesni do njega nè okov nè jézhe, ino rad posnéj is ljubesni do njega je vmerel. Prava ljubesen do Jesufa je studéniz vfiga dóbriga.

Tudi mí tedaj Boga v' Jesufu ljubímo is zeliga serza — ino dovòlj je!

128. Jezus se na gori na Galilejskimu petsto vuzhénzam na enkrat perkashe.

Jezus Kristus je bil enajstérim apóstelnam ino drugim vuzhénzam na néki hrib na Galilejskimu iti vkasal, de bo per miru lohka v' timu samòtnimu kraju s' njimi govoril; de je ref od smerti vstal, jih ondi vse hozhe preprizhati. Enajst apóstelnov torej je na ta hrib shlo, ino nad pétsto vuzhénzov se je na nj sbralo, de Jesusa zhakajo. Priti ga viditi, so na obras padli, ino ga molijo. Pa nektiri vméf so she le súmili ali zviplali. Jezus torej gre blishej njih, ino je govoril s' njimi, ino tudi oni vérjejo.

Ino potlej, vse she, de je boshji sin, tako s' svojim vstajénjam preprizhavshi, je v' frédo med sberálshe Jezus stopil. Vse je bilo v' veselju, vse je molilo. Vsih ozhi so bile v' njemu. Sadnizh vézhi dél vidijo na semlji sdaj njegovo oblizhje. Dan, de pojde v' nebésa, je bil bliso. Torej, on, od Boga oblastník, je sdaj she s' veliko mógózhnostjo vuzhénzam povelje dal, ljudi namést njega vuzhiti, ino obljubil jim je svojo védno pomózh, ino tako je sa vse ljudi vuzhenísh tvo boshje postavil, de bo do konza svetá.

„Vša oblast mi je dana v' nebésih ino na semlji! jim pravi. Pojte tedaj po vsim svétu, ino osnanujte evangelj vli stvarih. Vuzhíte vse naróde, ino keršhujte jih v' iménu ozheta, sinú, ino svetiga Duhá — ino napelujte jih vse dershati, kar kolj sim vam rekel.”

„Kdor vérje, ino je keršhen, bo svelizhan. Kdor pa ne vérje, bo pogublén.”

„Snamenja pa, ktire sa vervajózhimi pojdejo, bodo té lé: V' mojimu iménu bodo hudízhe isganjali, nove jesíke govorili, kazhe prijemáli, ino zhe kaj strupéniga pi-jejo, jim ne bo shkódovalo, na bolníke bodo roke pokladali, ino osdravili bodo.”

„Ino glejte, je s'he Jesus djál, jest sim per vas vse dni do konza svetá.”

Tako lé je Jesus ves obfésnik svojiga vuka, tako rekózh, v' tri besede povsél. Poglavitni vuk njegoviga vuka je véra v' trójniga Boga — véra v' Ozheta, vse stvarivshiga, kar je; ki se nam je v' Kristusu nefkonzhno ljubesén rasódel — véra v' njegoviga ljudi odreshívshiga sinú, ki mu je ozhe oblast nebés ino semlje isrózhil — véra v' vse ljudi rasvetlavajózhiga, oshivlajózhiga, posvezhvajózhiga svetiga Duhá.

Vsi ljudjé, hozhe Jesus, de bodo v' otroke eniga ozheta v' nebésih prekeršheni, ktiri njegov evangelj na se vsamejo; ino v' perdoblénze eniga gospoda

Jesusa Kristusa, ino v' tempelne eniga svetiga Duha, prebivávza v' vsih zhistih dushah. Ino pa she vezh: Vsi naródi na semlji, ljudjé vsih zhasov ino krajov, bodo, hozhe Jesus, ena boshja dershána, eno boshje kraljéstvo ino en boshji tempel. Kaj se da perferzhnishiga misliti?

To smo tudi mí, ljubi moji! zhe véremo ino pa zhe smo kersheni, ino pa zhe vse dershimò — ino to naš Jesus perganja ino perganja — kar je Jesus dershati vka-sal.

129. Jesusov vnebohòd.

Tako, vite! se je Jesus apostelnam ino vuzhénzam s' mnogimi perkásnimi ino raso-dévki po svojimu terplenju ino po svoji smerti shiviga sposnavati dal. Shtirideset dni je bil per njih, ino je s' njimi jedel, ino se s' njimi od boshjiga kraljéstva pogovarjal.

Kadar so se bínkúhtli blishale, de so bili apostelni she v' Jerusalemu vkup, pride Jesus posleznizh med-nje, ino povelje jim da, né hoditi is Jerusalemskiga mesta, ampak zhakajo naj, dokler se obljuba ne spolni, ktiro so is njegovih lastnih vust flishali.

„Vite, je djal, obljubik od ozheta obljublén vam bom poslal. Torej v' mestu ostaníte, dokler ne bošte s' mozhjó is

od - sgòrej obdání. Janes je lé s' vodo keršhoval, ví pa bote v' nekterih dnéh s' svetim Duham keršheni. Ino kadar tedaj sveti Duh v' vas pride, bote mozh doségli, de me bote prizhali v' Jerusalemu, ino po vsimu Judejskimu ino Samaríškemu, ino do sadnih krajov semljé."

To isgovorívšhi jih seboj Jesuť v' Betanjo pelá, ino na oljko goró gre s' njimi. Ljubesnívo jih pogléda na njej, ino roké nad njimi rasprostòril ino molil je nad njimi. Ino blagoslòvi jih, ino vprizho vsih je proti nebésam povsdignen. Višhi ino višhi plava nakvišhko. Poslednizh pride svetel oblak, boshjiga velizhastva ogrinálo, ino ga njih ozhém vtégne. V' nebésa je vsét, na boshjo desnizo je sédel. Bog se mu je, tako rekózh, na svojemu sédeshu odmaknil, ino mu je gospodarstvo nebés ino semlje dal.

Le toljko so vuzhénzi sa njim, sa idizam v'nebésa, gledali, kar dva angela v'bélih oblazhílih na enkrat per njih stojta, ino rezheta jim: „Moshje Galiléjzhane! kaj stojtè ino v'nebó gledate? Ta Jesuť, ki je sdaj od vas v'nebésa vsét, bo nekadaj, kakor ste ga v'nebésa iti vidili, spet prišhel." Kar na obras so popadali, ino molijo. Potlej se veselí is oljke goré v' Jerusalemu nasaj vernejo, ino vsaki dan so v' tempelnu, ino Boga v' njemu hvalijo ino zhasté.

Tako lepó lé, vite! je Jĕsuf ſvoj opravik opravil, zhigar ſhivljenje na ſemlji je bilo gola dobrodélnoſt. Tako ljubéſnĭvo ino milo, tako po boſhje ſe je od vuzhénzov lôzhil!

Ljubi moji! Jĕsufov vnebohòd je lep ſprĭzhik — ni ga lepſhiga ino perferzhniſhiga! — de ſo nebéſa. Jĕsufov prijaſni odhòd ſpred vuzhénzov v' nebéſa nam ozhitno pokashe, de je tiſtu gori lé naſh dóm! de je Jĕsuf ſdaj v' nebéſih ravno taki mili ino dobrótni naſh prijatel, kakorſhin je bil vuzhénzov per odhòdu; de vſi, ktiri po njegovo na ſemlji dobro ſtoré ino húdo terpé, tudi enkrat v' nebéſa pridejo, ino nebéſhko zhaſt v' njih doſéſhejo. Ne tvésimo ſe torej toljkaj na ſemljo, v' nebó ſrazhájmo ozhí: v' nebéſih je namrezh naſh dom!

Jĕsufov vnebohòd je tudi ſhe ſnamenje ino pòrok njegoviga vdrugzhiniga prihóda. Kakor je bil v' nebéſa vsét, bo nekadaj tudi ſpet na ſemljo priſhel. Nikoli ne poſabímo te angelnøve beſede! Malo jih ga je v' nebéſa iti vidilo; pa vſi — tudi mí! — ga bomo v' oblakih na nebu zhaſtitliviga priti vidili. Torej tako ſhivímo, ljubi moji! de bomo veſeli lohka njegoviga vdružhniĭga prihóda!

130. Prihòd svetiga Duhá.

Med tim se bínkufhtini dan napózhí, ki se je v' spomín na Sinaju dane postave obhajal. Vših dvanajst apostelnov, ki so bili namest Judesha mej tim Matijata isvoljili, je bilo v' sgornízi sbranih, v' ktiri so vezhi dél bili. Tudi Marija, Jesufova mati, ino nad sto vuzhénzov ino vuzhénk je bilo sra-ven. Vší eniga duhá so bili, ino ne nave- lízhajo se profíci ino moliti, kar se na en-krat s'hum, kakor bi bil vibár, na nebu vsdigne, ino je v' hísho perverfhal, ino v' so napólnil. Ognjéne pljámeoa, jesíkam podobne, se po sgornízi perkashejo, ras-ternejo, ino jim po glavah obtízhé; na vsaziga glavi je bilo pljame. Vší sdaj so bili svetiga Duha polni; ino kakor je sveti Duh v' koga dal, so rasne ali mnoge jesike govorili, ino na glá' boshje toljke déla povsdigováli.

V' Jerusalemu je bilo tístikrat savolo bínkufht silno Israelzov smed vših narodov snániga svetá. Ker so is apostelnov híshe verfhánje iti slíshali po všimu mestu, so se s' drugimi Jerusalemezhaní vréd vší přestrafheni pred apostelnov hísho stekáli. Pa, de vsaki po jesíku svoje lastne deshele apo- stelne govoriti slíshi, nad tim so she le prav osterméli, ino she bol jih je grósa? „Kaj je to? so eden drugimu djali. Le po-

glejte, vsi ti lè, ki govoré, so sej terdi Galiléjzhane. Kako je she tedaj, de jih vsaki svoje deshele jesik govoriti slisimo? Vsi, vsaki po svojimu lastnimu jesiku, jih boshje velikòte slisimo hvaliti!" Pa tudi taki so bili vmés, de jih ni vliga tega nizh már. Posmehováli so se, rekózh: „Móshhta móshhta so le prevezh pili."

Sdaj se Peter s'enajstimi apostelni is hishe perkashe, ino ogovorí jih, beršh ko nè, od kod is vishkiga is hishe, de je lobka ljudstvo preglédal. Na glas je besedo povsdignil, rekózh: „Ví moshje Judje, ino ví vli Jerusalemski prebivavzi! snano vam bodi, kaj se je sgodilo, ino saflishte moje besede: Niso nè pijáni ti, kakor ví ménite. Sej she lé sjutra ob devètih sdaj. Ampak špolnilo se je, kar je prerok Joel prerokoval: „V' poslednih zhasih, pravi Gospod, bom svojiga Duhá isljil nad ves shivòt. Vashti sinóvi ino vashe hzhére bodo is Boga govorile, vashti mladénzhi bodo boshje perkasni vglédováli, ino vashti stázhiki sanje is Boga dobivali. Ino pa, pa; svojiga Duha islijem tisti zhas po svojih flushabnikih ino flushabnizah, ino prerokováli (is Boga, prerókam enaki, bodo od boshjih rezhí govorili). Ino svelízhan bo, kdor kolj bo v' Gospodovo imé klizal (Boga resnizhno zhasil)."

„Ví Israelski moshjé! poslushajte, kaj vam she rézhem: Od Jesusa, Nazareszhana, ví véste, je Bog s'mozhmí, zhudeshi ino

snámenji prizhal, de je mosh on od Bogá bil pooblásten ino med vas poslán: v' frédi vas jih je Bog po njemu détal. Tega po boshjimu stanovíttnimu sklépu ino po njegovi vézhni prevídnofti vam isdániga Jesusa ste ví sgrabili, ino ste ga po rokah krivízhnih ljudí na krish perbíli ino vmorili. Pa, Bog ga je spet obudil, ino je smerti njéne saderhúle potergal; ker le takó vé, de ji ga ni bilo mogózhe (v' njih) pod svojo oblastjo obdershati."

„Torej ga she David tako lé govorezhiga popisuje:"

„Gospoda vidim védno pred ozhmí.
 Na desnízi mi je, de se ne majam.
 Torej, veseljí se moje serzé,
 Ino glaf, vite! shéne moj jésik:
 Tudi moj shivòt bo s' svéstjo pozhival.
 Ne bofh me pufhal v' grobu,
 Ne bofh mi, svojimu posvezhénzu, dajal
 fkufhat trohlòte.
 Pot v' shivlénje mi odkáshesh.
 S' veseljam spet me bofh napólnil pred
 svojim oblizham."

„Ví moshjé bratje! naj vam smem govoriti na ravnoft od tih beséd. Ozhak David je vmerel, ino pokopán bil, ino njegov grob je per nas do danafhniga dné. Sam sebe torej ni mogel méniti s' temi besédami. Pa, ker je prerok bil ino védel, de se bo Kristuf — s' perségo mu je bil Bog to oblju-

bil — is njegove kervi rodil, ino de bo na njegov sedesh posajen: je v' duhu previdil ino Kristusovo vstajenje pred prerokoval, de njegovo shivljenje ne bo v' grobu ostalo, ino njegov shivot ne bo skufhal trohlote. Tega Jesusa tedaj je sdaj Bog od smerti obudil! Mi vsi smo tega prizhe.”

„Na desnizo Bogá tedaj v' nebésa povsdigneni ino obljubljeniga svetiga Duha od ozbeta prejévshi ga je on sdaj po nas isljil, kakor sami vidite ino slishte.”

„Ravno tako je bilo tudi Davidu, ki ni bil nikolj tako v' nebésa povsdignen, lé od Kristusove povshbe ino zhasi rezhi mogozhe: Gospod je mojimu Gospodu rekel: „Sedi na mojo desnizo, dokler ti tvojih sovrasnikov pod noge ne dam.”

„Terdno védi tedaj vsa Israelova hisha, de je Bog tega Jesusa, ki ste ga vi krishali, gospoda ino Kristusa postavil.”

Kadar to slisujejo, jim je to v' serze selglo. Djali so Petru ino apostelnam: „Vi moshie bratje! kaj naj storimo?”

Peter rezhe: „Pokoro storite, ino vsaki vas kerstiti v' Jesusovimu iménu v' odpusthanje grehov se daj; ino dar bote prejeli svetiga Duhá. Dokler, vasha ino vasjih otrók je ta objuba, ino vsih, kar jih je sdaj she délezh od Bogá, ki jih bo gospod nasli Bog tudi she perklizal.”

To mogozhno prizhvanje, ki ga je tukaj od Kristusa govoril, je Peter she s' mnogim drugim poterdil, ino terdo jih opomí-

nja, de naj se otéti dajo smed Israelfkiga naroda, smed tega spazheniga rodú, ki mu je savolo grehov she pogublénje dosoroválo.

Petrova pridiga je ljudí neisrezhèno omehzhala. Veliko ljudí ga je vbógalo, ino prezej se dajo kerstiti, ino she tísti dan se jih je okolj tri jésare spreobèrnílo, de so Jesufovo véro na-se vséli. Pa she vsaki dan jih je Gospod perdájal ino perdájal, ino per véri v' Jesufa so svelizhanje ino odrefhénje najdováli.

Po vsimu Jerusalemu je shumélo. N'kar dušhe ni bilo v' méstu, de bi ne bil strah v' njó prishel. Ino ker so poverh tega apostelni she zhudeshe ino snámenja delali, je she bol vse stermélo, vse se je bálo. Gròsa Jerusalemhánov je bila tístih gròs grosa, ktire zhloveka vselej sadévajo, kadar mózh boshjo pred sabo zhuti, ino je rézhi persilen : „Tù je boshji masínez !”

Ktiri so vérovali, so bili védno per pridigah apostelnov, per lomítvi kruha ino molítvi. Vsi eniga duhá so bili med seboj, ino so vse eden do drujiga iméli. Ktiri so bogateíshi bili, so polje ino drugo blagó prodajali, ino, kar iskúpijo, so med vbóshníshi rasdelováli; vsakimu, koljkor je potreboval. Kjer kolj so namrezh pravi Jesufovi shólarji, ondi je tudi pòkoi ino mír. Tudi ozhítno ino bres strahú vsaki dan so se v' tempel sberáli; ino kmalo v' ti, kma-

lo v'uni hišhi sveto obhajilo obhajali; s'veselim ino pripróstim serzam jéd vsbivali; vsi skup Bogá hvalili, ino vsi ljudjé so jih zhihlali ino radi iméli.

Tako lepó lé, vite! je Ozhe svojiga edino rojeniga sinú oflávil; tako svestó je Jesus svojo besédo spolnil; tako terdno, vite! ga je sveti Duh prizhal. Shé sdaj jih je velíko velíko svoj greh sposnalo, de niso va nj vérovali, ino de so ga bili savergli. Jesufova rézh je ozhítna premagvávka. Jesufovi morívzi, po krivízi obsodivšhi ga, so sposnati persíleni, de je sbe kdo drugi sodník, nè lé oni; ino kaj veljá, she sdaj jih strahóvi prihodne sodbe obidajo.

Per ti sgódbi, ljubi ví! se nam slasti sveti Duh pokashe.

Sveti Duh se nam létu pervizh po snámenjih v' obá nar ime nítnišhi zhloveshka pozhutka rasodéva — v' okó ino v' vuhó. Boshjiga Dubá ne vidi nobeno vmerjózhe okó, nobeno vmerjózhe vuhó ga ne flíshhi. S' ognjénimi pljaméni torej ino s' shumam velikiga vihárja je dal na snanje svoj prihód. Po ógnjovo, ktiri nashe okó rasvétli, ino nashe oterpnene vude ogréje, tudi sveti Duh nashe pamet rasvétluje, ino nashe serze ogréva. Po vétrovo, ki v' sagátnih dnévih zhloveka hladí, po fápi no, ktira, koljkorkrat díhneno, nashe shivle nje oshivla, na tudi sveti Duh o terplénju okrepzháva, ino, koljkor krati trénemo,

oshivla v' naš pravo dušhino shivljenje. Šhé vezh : kakor ognjéne pljámena okolj sebe grabijo, kakor te vse vshgó, ino spepelé, ino kakor te, kar je gerdiga konzha-jo, ino, kar je dobriga, prezhistijo ino stopé ino prenové: tako je tudi, de bo zhloveshki rod s' mozhjo svetiga Duhá prenovlan, boshja volja. Kakor vihárji obnébje od shkodljivih sopárzhin ozhishujejo ino morje do dna premeshávajo, de se lenó ne vsmerdí, ino de kuge ino bolésni ne vstá-nejo: tako se tudi pregrehi, ti dušhni kugi, le s' svetim Duham da vbrantí. — De so ognjéve pljámena jesikov podobo iméle, ino apostelni rasne ali vse forte jesike govorili, to je she to lé lepiga pomenflo, de so nam-rezh apostelni odvóljeni, vse narode s' svo-jo besedo rasvetlovat ino jih k' ljubesni dó-briga vnéti.

Sveti Duh se nam létu dru-gizh s' svojimi zhudnimi djánjki ali nastópki rasodéva, ki jih je v' apostelnih obudil. Préd so bili le toljko uno nevédni — sto ino sto nespametnih vprashánj so iméli, ino she takó kaj ozhitniga ne vuméjo. Ino, vite! Peter sdaj govórí s' modróstjo ino ógnjam, de mezhu po obeh straneh ojstrimu enako vsih serza njegova beseda preshíne. Le toljko slábi so bili v' dóbrimu préd. Zlo pohlévni Janes je ognj hotel nad mésto is nebéf klízati, ki ničo Jesusu v' njega hotli vrát odpréti — ino ravno ti apostelni zlo

Jesufovim mörzam sdaj bratje pravijo : „Ljubi bratje, pokoro delajte!“ jim rekó. Le toljko klaverni ino strahlívi so bili préd, per vsaki nevárnostizi so trepetáli, vse vpadlo jim je o terplénju. Zlo pogúmni Peter Peter se je she dékle prestrašil. Vse dúri so od strahú pred Judmi sakljepali. Pa sdaj stópijo s' velikim pogumam na dan, na ves glas v'prizho zeliga Jerusalema, ino ozhitno v'tempelnu pokašhejo ino povedó, de so Jesufovi šhólarji. Sreznhe se sdaj délajo, posnéj bomo to slifhali, de savolo Jesufa sashmáge ino tepéshnize terpé, ino is ljubesni do njega gre dó s' veseljam po smert. Vite tedaj, kakšhíniga vsiga drugjiga duhá so sdaj! Kako vsi drugázhni so sdaj!

Vsaki zhlovek more po enáko prenarejèn biti. Sveti Duh ga more s' svojo boshjo mozhjó pregréti, presvetliti, prenovíti, preroditi ino vsiga podrugázhiti. Pa tudi zhlovek more od svoje strani, kar je zhlovekova, storiti — pokóro more delati; ino v'mòzhi mu jo je s' pomozhjo svetiga Duhá. She per Janesovimu kerstu je bila voda ozhíshbe od grehov podóba; ki je bres pokore ni mogózhe. Boga naj zhlovek prósi ino storí naj, kar samore; kar zhlovek ne more, storí sveti Duh v' nas. Kdor v' Jesufa vérje ino se kerstiti da, je snotraj od svetiga Duhá keršhen ino posvezhèn, nè le svunaj omívan. Po pokori ino po svetimu Duhu, po oboji-

mu tedaj, pride z hlovek do dobriga,
do vsiga noviga ino boshjiga z hlo-
veka v' sebi.

Ino sdaj pa bomo tudi fosebne. Jesufove
besede vuméli: „Kdor ni is vode ino is sve-
tiga Duha prerojén, ne more iti v' boshje
kraljéftvo.“

Konez tretjiga Déla.

ZHETERTI DÉL.

Apoštólfko djanje.

I. Peter, Janes ino hrómi zhlovek.

Bínkušhtinih prásnikov tiste dní, kadar se je bil sveti Duh na apostelne isljíl, sta Peter ino Janes, popóldne ob tréh, ob navadnih molítvah, gori v' tempel shla. Ob vézhih godóvih slasti je bilo to popoldánshino opravílo s' veliko zhaštjó. Tudi sdaj vré ves Jerusaleem v' tempel.

Per nékshnih vrátih v' tempel, ki so bile lepshi od vsih drugih, ino ki se jim je per lepim vrátih reklo, sedí mosh, hróm, kar je ròjen. Vsaki dan so ga lés nosili, v' tempel gredózhe je vbógajme profil. Mosh namrezh je védel, de pobóshnost ali andoht k' Bogu zhloveka zhloveku tudi omezhuje.

Petra ino Janesa v' tempel iti viditi, jih kaj vbógajme poprósi. Peter ino Janes postojta ino ga premishlujeta, ino Peter mu rezhe: „V' naji poglej!“ Vesel je va-nja pogledal. Takih prijétnih ino prijasnih obrazov she she ni vidil? Gotovo, si misli, bom od tih dvéh kaj darú dobil.

Peter pa je djal: „Slata ino srebra nimam. Kar pa imam, ti dam. V' iménu Jesusa Kristusa, Nazarefshhána vstani ino f-hódi. Ino Peter — svést si je bil svoje véleve — ga per dédni roki prime, ino mu na noge pomaga. Ino per ti prizhi so se gléshni ino podpláti hrómiga vterdili. Stal ino hodil je, ino s' njima gre v' tempel, ino od veselja se je sprehajal ino od tal poskakoval, ino boshjo hvalo gual, de se po všim tempelnu rasléga.

Vši ljudjé, s'he poln tempel jih je bil, se osró flifhijózh toljko hvalo, kar vidijo tega moshá hoditi ino skákati. Per ti prizhi ga vši sposnajo, de je ta tisti hrómi mosh, ki so ga k' lepim vratam sedet nosili, de je vbógajme profil. Vse ostermí, vse se zhudi, vse sheljí svéditi, kako de na enkrat tako popolnoma hódi. Mosh f-hódiz pa, vef v' hvaléshnosti, se ne gáne vezh od Petrove ino Janesove strani. Vse ljudstvo je torej k' njema tishálo. Peter, viditi toljko neisrezheno ljudi, jim rezhe: „Ví moshje Israelzi! Kaj stojtè ino se zhudite, ino kaj naji gledate, kakor bi bila ma dva s' svojo mozhjó ino sazhímnaštjo timu hrómimu móshu hoditi dala? — (Nè, nè, ampak véditi vam gre): Abrahamov Bog, Isákov Bog, Jakopov Bog, on, Bog nashih ozhákov, je svojiga finú Jesusa povelizhal, ktiriga ste ví isdali, ino per Pilatushu satajili. Pilatush ga je odvesati hotel, ví pa ste svetiga ino pravizhniga savergli; profili pa ste ispuftiti vam hudodélnika. Njega isvirik

shivljenja ste pa vmorili. Tode Bog ga je spet od smerti obudil. Mí smo tega prizhe. Ino v' njegovimu iménu ino s' njegovo mozhjó se je sgodilo, de ta zhlovek lè, ki ga vidite, ino vsi dobro posnate, terden ino ràven v' prizho vaš stoji. Véra v' njega je v' prizho vsih vaš timu lè popolnoma sdravje pernèšla."

„Tode, ljubi bratje! vém, po nevédnosti ví, kakor vašhi poglavárji, ste storili, kar se je Jesusu sgodilo. Bog pa je tako dopolniti dal, kar je s' vustmi vsih prerókov pred osnanoval, de bo Jesus Kristuf terpéti mogel."

„Pokoro torej delajte, ino spreoberníte se, de se vam grehi isbrishejo, ino de o svojimu zhasu trocht ino oddihlej sadobité pred boshjim oblizhjam, kadar Jesusa Kristusa spet poshle, ktiriga vam sdaj osnanujemo. Sakaj sdaj so ga mogle nebesa v' sé vséti, do dnéva, dokler ne bo vsih rezhi popràve. Tako je Bog po vustih vsih svojih prerókov od sazhétka svetá osnanoval."

„Le poglejte! she Mosef je vašhim ozhakam djal: preroka, kakor mene, vam bo gospod, vašh Bog, smed vaših bratov obudil. Vše ga poslušajte, kar vam porezhe. Kdor pa ga ne bo poslušhal, bo smed ljustva potrèblen. Ino pa vsi preroki, od Samvela do tega zhasa, koljkor jih je bilo, so te dnéve napovedovali."

„Ví ste otrozi prerókov (mlajshi tih svétih mósh) otrozi ste savése, ktiro je Bog

s' vašimi ozhétmi fklénil, ker je Abrahamu djal: Po nekomu tvoje kervi bodo vsi národi na semlji odobrótene. Sa to je Bog svojiga sinú Jesufa, obudívšhi ga od smerti, do vaš nar pervizh poslál, de bi se vsaki vaš od svoje hudobije spreobernil."

She sta Peter ino Janes govorila, kar jo véliki duhovni, Saduzéji ino poglavár tempelnove strashe permáhajo. Vsi seléni so od togóte, sakaj ljudi vuzhitá. Slahti pa se je Saduzéjam kadilo, ki niso vstajénja vérovali, de od Jesufa od smerti vstajénje vuzhitá. Prijéli so apostelna, ino perprejo jih do jútrajšhiniga dné. Svézher namrezh je she bilo. Tistih pa, ktiri so pridigo slisáli, je toľko véro na-se vsélo, de jih je le mósh okolj pét jésarov bilo.

Tako lepó lé je bil Jesuf Kristuf potlej, kadar je bil v' nebésa vsét, tudi na semlji povelizhan. Od njega, ki je bil ozhitno o velíki nózhi po hudodélnikovo krishan, se o bínkufstih sdaj ozhitno s' besedo ino djánjam v' tempelnu všimu ljudstvo oklizuje, de je boshji sin ino zhloveshki odresheník. Tako do dóbriga je Jesuf Kristuf skasal, de je on ref od smerti vstal, ino de ref ljudém k' svelizhanju v' nebeshkimu velizhastvu shiví. Ravno tako ljubésnívo namrezh ino s' ravno toľko mozhjó, s' kóljkorshino je ravnál, dokler je na semlji shivel, je tudi sdaj she révesha v' prizho vsih per vratih v' tempel osdravil, desiravno ga nihzher ne vidi. Tudi po svoji

smerti she, kaj slato ino srebro! vse bolj-
 ši daróve, ktiri va - nj vérjejo, jim je da-
 jal. Toljki svunajni vbóshizi ko so bili,
 od snotraj jih je bogate narédil, ino vñih
 ljudi dobrótnike jih je postavil. Desiravno
 svunaj sanizhávani ino pregánjani ino v'she-
 lésje sakovávani, snotraj so bili le vender
 srezhni ino svelizhani. Tako zhaftícli-
 vo, vite! se je evangelj po vu-
 ftih apostelnov sazheł. Dokler je
 Jesus na semlji shivel, jih je le malo va - nj
 vérovalo. Pa kmalo po njegovi hóji na
 krish ino v' nebésa jih jésare ino jésare is-
 serza ino terdno va - nj vérje, ino kdo jih
 preshtéje, kar jih je potlej do danashniga
 dné njegovo véro na - se vsélo. Kakor péf-
 ka ob morju jih je, ino kakor svésd po né-
 bu. Lepó, sálo se je njegova beséda spol-
 nila: „Potlej, kadar bom povsdignen, bom
 vse na - se potégnil.”

Ljubi otrozi! On, ravno ta Jesus, ki
 je bil v' Jerusalemskimu tempelnu osnáno-
 van, se tudi she sdaj po nashih zerkvah os-
 nanuje. She dan danashni je on, kdor je
 on bil. De bi se ta njegova beséda, ki se
 je she nad miliónimi ino miliónimi ljudi
 spolnila, sej tudi nad nami dopolnila!

2. Peter ino Janes pred vélkim svetnim sbòram.

Drugo jutro se vsi sbórniki vélkiga sve-
 ta ssternejo — oba vélka duhovna, Ana ino

Kajfesh, ljudski starahíni ino písmejí. — V' frédo sbora so rekli Petra ino Janesa perpelati; ravno tù je Jesus she lé unkrat sodbo saflíshoval. Vprathajo jih: „Is zhi-gave mozhí ino v' zhigovimu iménu šta to storíla?“

Peter, poln svetiga Duha, je odgovoril: „Ví ljudski poglavarji ino Israelski starahíni! Ker sva daní savolo dobróte do skvézheniga zhloveka, s' ktiro je osdravlen, pred sodbo djana: vam ino všimu Israelskimu ródu naj bo snano, ino se pové: V' iménu Jesusa Kristusa, Nazarefshhána, ki ste ga ví krishali, Bog pa od smerti obudil, v' njegovimu iménu stójí ta zhlovek lé — v' hrómiga sprehòdza pokashe — sdrav ino po kouzu v' prizho val. Ta Jesus je tisti kamen, ki ste ga ví sidávzi savergli; pa vogléni kamen je lé vender. V' nikomur drugimu ni svelizhanja, ino njegovo, nobeniga drugiga iména ni pod milim Bogam ljudém dániga, v' ktirimu bí se nam svelizhanim dalo biti.“

Tako modro ino zhudno, glejte, je Bog obernal! Ravno v' ti sbórnizi, v' prizho ravno tistih sodníkov, ravno na tistimu méstu, kjer so Jesusa k' smerti obsodili, se sdaj od Jesusa s' besédo ino djanjam osnanuje, de je od smerti obujéni ino povelizhani Jesus odresheník vših ljudi, de je Jesus vogléni kamen vse svetošti ino všiga svelizhanja, ino edini svelizhar ljudi.

Duhovni so vsi osterméli, ker so Petrov ino Janesov pogúm ino njuno serzhnost vi-

dili, ino dobro védli, de sta spódniga stanú, ino de se nista nikolj vuzhíla; tudi posnajo jih kmalo, de sta Jesufova bila. Ker verh tega zhloveka, ki je bil osdravlen, per njema stati vidijo, she zlo nizh ne vedó rézhi. Vkasali so jima nekoljko is sbóra stopiti, ino se posvetujejo, rekózh: „Kaj nam je s' tima zhlovékama storiti? Zhúdesh, ktiri se je po njema sgodil, je snan she všim Jerusalemzhánam. Ozhiten je! Ne da se tajíti. Pa, de se bol med ljudi ne rasglasi, ojstro jima sashúgajmo, de ne smešta s' nikomur vezh kaj od Jesufa govoriti.”

Potlej so apostelnama spet v' sbórnizo rekli, ino s' povéjo ino saterdijo jima, de ne vezh v' Jesufovimu iménu ne govoriti ne vuzhiti. Ali Peter ino Janes rezheta: „Samí sodíte, zhe bi bilo prav per Bogú, bol vas kakor Boga poslušhati? Ne moreva govoriti nehati, kar sva vidila ino slíshala.” Velki duhovni jima she huji sashugajo, ino s' lépo jih odpravijo; od strahú pred ljudmi si jima nizh shaliga storiti ne vupajo. Sakaj vse ljudstvo je v' boshji hváli bilo savolo zhúdesha, s' ktirim je Peter hrométa bil osdravil. Tudi she sa to je zhúdesh toljko shuma napravil, ker je mosh, nad ktirim se je sgodil, she shtiridesét lét star, ino sdavnaj všim ljudém snan bil, ker je per lepíh vrah tih smiraj sedel.

Peter ino Janes sta, beršh ko na próstor prideta, prezej k' apostelnam ino Jesufovím vuzhénzam shla, ino jim právita ino povésta, kaj so jima duhovni ino ljudski sta-

raščini shugali. Apostelni ino vuzhénzi, ki jih to slišhijo, so v'en glas besédo vsdigníli, ino moljili: „O, Gospod, tí naš Bog! ktiri si nebo ino semljo, ino mórje, ino vse vstvaril, kar je po njih! Ti, ki si po Davidovih, svojiga flushabnika, vutih govoril: „Sakaj se ajdje togoté? sakaj naródi prasne naklépe šklépajo? posémlifki kralji se strinjajo, naródov knési se s-hajajo soper Gospoda ino njegoviga masílenza. Pazh réf! vši v'timu mestu — Herodesh ino Pilatush — ajdje ino Israelzi so se soper tvojiga svetiga sinú Jesusa stérnili, ki si ga gospodarja pomasal, de so spolnili, kar je bila tvoja roka ino tvoja sodba šklenila. Ino staj, o Gospod! poglej njih shuganje, ino daj svojim flushabnikom s' vso serzhnostjo tvojo besedo govoriti, ino rasprostí svojo roko, de bodo bolníki osdravljali, ino snámenja ino zhudeshi se godili v'iménu tvojiga svetiga sinú Jesusa.”

Kadar odmolijo, se je kraj potrélil, ki so bili v'njemu sbrani, vši so bili s' svetim Duham napolneni, ino s' serzhnim pogúman so boshjo besedo oznanováli. S' veliko mozhjó ino terdó so sprizhvanje apostelni dajali, de je Jesuf Kristuf, naš gospod, od smerti vstal, ino velika boshja milost je bila v' vših.

Ta nóvi zhudesh je pa lé spet škasal, de savolo Jesusa Bog molitve vslíshuje, de je Jesuf, ako je ravno v'nebésa povelízhán, she le smiraj per svojih na semlji; de jim, kakor je obétal, svojiga

Duhá dodeluje; ino de jim je bramba ino pomózh per vših nevárnostih ino pregánj-bah.

Le is zeliga serza, kakor so apostelni, ljubi moji! v' Boga ino v' Jesufa vérvajmo, le s' savupanjam boshjiga Duha prošimo, ino edínoft ino ljubesen imejmo eden do drujiga, ino vse to s'he sdaj, kar so enkrat apostelni, tudi mí bomo skúfili.

3. Ananija ino Safira.

Vsa mnósh, koljkor koljkor jih je v' Jesufa vérovalo, je bila eniga serza ino ene dušhe. Nobeden smed njih ni blágu rekel, ki ga ima, de je njegovo, ampak vse so eden do drujiga iméli. Tode pa tudi ni bilo nikogar, de bi bil pománjkanje terpel. Bogati namrezh, koljkor jih je bilo, so hišhe ino njive prodájali ino iskúplene dnarje nosili, ino jih dévajo apostelnam k' nogam, ino apostelni so potlej vsakimu, koljkor je ktiri potreboval, rasdelovali.

Ti prvi Jesufovi vuzhérzi lè so s'zer tudi sató hišhe ino njive prodajali, ker so previdili, de bodo Jerusalem kmalo sapuštiti mogli. Pa de iskúpleni dnar tudi vbógim vshivati dajo, to je bila gola ljubésen. Zhasi so se spreoberáli, ta ljubésen ostane. Svoje hišhe s'zer nikar ne prodájaj, pa tvoja hišha naj bo savétje ino perbeshálšhe všim révesham, ino nikar je prevezh ne líšhpaj, dokler je s'he kaj réveshov. Njive s'zer ni-

kar ne prodájaj, pa odertnik ne bodi, ino ne našipaj njiviniga perdélka na kùp, ne delaj nalatih dragíne, ne prodajaj ga predrágo: vbógim kaj ga dájaj. Ljubesen pervih kristianov eniga do drujiga nam bodi vlim potlejshnim kristianam rasgléd. Ljubi moji! rasgléd rasgléd nam naj bo!

Med bogatézmi je bil nekdo, Ananija po iménu. Ananijovki je bilo Safira imé. Tudi on je svojo njivo prodal, pa s' shéninim védam nekaj dnarjov satíshal. Druge pernése, ino jih je apostelnam k' nogam djal.

Ali Peter mu rezhe: „Ananija! sakaj fi dal svoje serze Satanu sapelati, oblgávati svetiga Duha, ino perdershovati nekoljko njivine zéne? Ostala naj bi ti bila, ali bi ne bila tebi ostala? ino tudi prodane dnar ali ni bil tvoj doar? Kako fi mogel v' svoji-mu serzu kaj takiga skleniti? Glej, Bogú si lgál, né ljudém.”

Ananija to slíshavshi se szhéne ino na méstu je vmerel. Vse je velik strah opadel po sberálshu. Nektiri mladénzhi smed sberálsha vstanejo, ino ga sadénejo ino isnesó ino pokopajo.

Nekake tri ure potlej je Safira, Ananijovka, prishla. She ni védla, kaj se je sgodilo. Peter ji rezhe: „Shena! povéj mi, šta sa toljko ino toljko njivo prodala?” Safira rezhe: „Sva jo, prav sa toljko sva jo.” Peter ji rezhe: „Sakaj šta se Gospodoviga Duhá skushati med seboj pogovori-

la? Glej, tvojiga mosha pogrébzi so she pred vrátmi, ino tudi tebe ponesó." Ino ko bi trénil, se mu pred nogami s-séde, ino je dušho dala. Mladénzhi pridejo, ino jo mertvo vidijo, ino jo isnesó ino sraven mosha pokopájo. Strah ino velika grósa je bila po vsi véрни ópzhini ali gmajni, ino kdor je to slišhal, vsi so sterméli.

Ljubi moji! per ti sгодbi je pazh de lohka grosa zhloveka. Jesus ni vse svoje shive dní na semlji nikomur nizh shaliga storil, she le sdravje ino shivljenje je pernesel, kamor je stopil ino shel. Ino, vite, tukaj sta dva zhloveka na enkrat s' naglo smertjo vdarjena. Tudi vam se morebiti to preojstró sdí. Pa ta shiba je vsa po modrósti ino svetósti boshji per všimu timu.

Ananija ino Ananíjovka sta se per v izh s' gerdo hinavshino ino ishjó pregrešhila. Bogabojézha', vsa vérna v' Jesusa, polna zhasí do Jesusovih flushábnikov, dobrotliva do vbogih se délata, ino vender né to, vse kaj drugiga sta bila. V' frédi sberálisha toljko Jesusovih vuzhénzov ino vuzhénk sta spostelnu preshéno v' obraslgála, ino tega né is kake náglize, ampak is premíshka, ino préd sta se pogovorila.

V' drugizh sta tatvíné greh storíla, ino pa né is kake šile ali kaj, ampak is gerdobe ino lákomnosti; ino to nad vbógi-mi, ki jim boshji dar spred vust tako rekózh smáknetá. Vse svoje sva dala, se hljí-nita, ino mislita si, od dóte potlej vbóshi-

zov do smerti bôva shivéla, ino svòjshino s' dobízhkam poverneno imela.

V' trètjizh sta na tanjko sposnâni resnîzi ino svetiga Duhâ notrajnimu glâsu nasproti ravnala, ino v' sredi sberâlsha toljko svetih dûsh sta bila sama onâdva hudobna ino nesvéta. Vezh pa ko je k' dôbrimu pergánjkov, vézhi ko je resnîze sposnânje, vezh ko je lepih isglédov, ino vezh ko je slasti dushnih daróv, toljkanj huji vselej je tudi pregreha.

Sad nizh so hinavshina, ki ima Kristusa v' vustih, ino spako v' serzu — potuha, lash ino hljimba proti svetiga evangelja vuzheníkam — nesvestôba per blâgu, ki je v' potrebe kerfhanške ópzhine ali soféške odlózheno — oterpnost ino terdovrátnost proti vunajnim ino notrajnim nagíbam k' dôbrimu — ravno te pregrehe, vite! so tiste gerde pregrehe, ktire so szhasama kerfhanstvo nar bol spodkopale, ino per mnogih ljudéh ob zhas ino spòshtuv perpravile.

Torej je Bog k'malo per sazhétku zérkve vsm pribodnim zhasam isgléd hotel postaviti, kako se mu take pregrehe gnusijo. Ravno take sodbe, kakor Ananija ino Ananijovka, so vrédni, ktiri jih pozhnó. Ino zhesiravno jih Bog s' naglo zhâfino smertjo ne vdâri, toljkanj huji bo v' vézhnosti sa njé.

4. Dvanajstéri apostelni v' jézhi.

Mnósh mòshkih ino shénfkih, de so she v' Jesufa Kristusa vérovali, je bila od dné do dné vézhi. Bres shtevila je bilo zhudeshov, ki so se po rokah apostelnov godili. V' póstelah zlo so bolníke h' zéstam ino potam nosili, de bi jih sénza memo gredejózhiga Petra obshla, ino de bi od svojih bolésen osdravili. Od vsih ondótnih mést so ljudjé v' trumah v' Jerusalemu hodili ino bolníke nosili, ino vli so sdravje dose-gáli.

Vite, kako je Jesus po odhódu v' ne-bó svojo mozh ino ljubesen fkasoval, de she préd ne takó, dokler je na semlji shivel. Dolga versta zhudov je vse apostólsko djanje, ino drujiga nè. Smiram bol je na dan shla Jesusova boshja velikóft, smiraj bol se je kasalo, de je Jesus zhlovefhki pomozhník.

Poglavár duhovnov s' svojo sháko ne more dalej gledati ino mólzhati. Vef raskázhen rezhe en vézher vsih dvanajst apostelnov sgrabiti, ino po hududélsko v' méstno jézho jih pomézhejo, v' ktiro so szer le televáje ino vbijavze devali. Po nòzhi pa je Gospodov angel prishel, jézhine duri odperel, ino ispelá jih, ino rezhe jim: „V' tempel pójte, serzhno stopíte pred ljudstvo, ino vse te besede shivlénja osnanujte.“ So pokorni angelovimu povélju, ino berfh ko se dan sasná, so shli v' tempel ino vuzhé.

Mej tim je bil duhovnov poglavár veľki svet sbral. Kadar so vsi sborniki vkup, rezhe po apostelne v' jézho. Brizhi so slihi, ino jézho odkljénejo, kar vidijo, de apostelnov ni. Per ti prizhi se vernejo, ino praviti pertekó: „Jézho smo terdó sakljéneno najdlí, tudi strashe pred vrarmi prav stati; pa, kadar jo odkljénemo, ni bilo nikogar v' nji.“

Velkiga ino druge duhovne, to slisihjózhe, je vse sdergnilo. Samí ne vedó, kaj bi mislili. Semtertje so ravno premislovali, kaj sgoditi bi se bilo vtegnilo, ali bi se vtegnilo, kar se nekdo v' sbor perogláfi: „Slisihite! Moshjé, ki ste jih v' jézho djali, so v' tempelnu, ljudí vuzbé.“ Tempelna poglavár se s' brízhi po-nje napravi, tode nè s' filo, od ljudí namrezh kamjáni biti se bojé.

Jih perpelajo, ino v' sbor postavijo. Velki duhoven se vsdigne, ino jim rezhe: „Ali vam nismo bili saterdili ino sapovedali, de ne vuzhíti v' timu imenu? Pa veľ Jerusalem ste s' svojim vukam napolnili, ino krí'tega zhloveka (ljudstva mashovánje savolo njegove smerti) ne marate, nam she na glavo nashenète!“

Peter se sa-se ino sa druge odgovorí, rekózh: „Boga bol kakor ljudí gré posluhati. Bog nashih ozhétov je Jesusa, ki ste ga vmorili, od smerti obudil. Njega, ki ste ga ví na krish perbili, je Bog s' svojo vsigamogózhno desnízo povikshal, de je ljudí poglavár ino odresheník, de se Israelfki-

mu ljudstvu pokora ino grehov odpufhanje po njemu dá. Ino de je h' timu tako, smo prizhe mí ino sveti Duh, ktiriga jim Bog všim da, ktiri so mu pokorni."

To slifhati, vse po njih shkriple. Iao tako so sdivjali, de smert apostelnov sklé-niti pertiskajo. Tode Gamaliel sdaj vstane, tudi fariséj szer ino pismej je bil, pa mosh pravizhnih misel, ino vsi ljudjé so ga v' zha-fti iméli. Noben stan namrezh na semlji ni zlo takó spázhen, de bi ne bilo she kákih lepih dúsh v' njemu. Ne bilo bi torej prav, koga savolo njegoviga statú sanizhovati.

Gamaliel apostelnam nekoljko is sbór-nize rezhe, ino potlej pravi sbórnikam : „Moshjé Israelzi! váríte se, ino prav pre-míslíte, kar nad timi ljudmi sklebate. Pred nekaj zhasam, ví véste, se je bil Tévdá skvíshkil, ino se je, dové koga, delal, ino okolj shtiri sto mósh je bil na-se nabral; pa vbít je bil, ino kar se jih ga je bilo prijélo, so bili raskropléni ino saterti. Potlej, ob zhasu popisovánja, se je bil Juda Galiléjzhan vsdignil, ino veliko ljudí na-se navésil : pa tudi on je konez vsél, ino vsa njegova sháka, koljkor jih je bilo, je bila raspodéna. Torej svétujem vam : jénjajte tem ljudém, ino per miru jih pustite. Sakaj lé verjamíte ! zhe kaj sgol zhloveshkiga pozhénjajo, samó bo raspádlo. Zhe pa so boshje rezhi to, ne bote jih rasderli, ampak she lé pokasati bi se vtegnúlo, de se v' Bogá bojujete."

De jih modre Gamalielove besede! She dva jésara lét je skorej, kar jih je govoril, ino keršhanstvo, she toljkrat pregánjano, she lé terdno stoji. Tudi to sprizhuje od keršhanstva, de je keršhanstvo od Boga.

Duhóvshina ni mogla tega Gamalielu odrèzhi, tako hudòbna ko je bila. Poslušali so ga, ino pustili so misli, apostelne moríti. Tode ispuštiti jih na ravnost, tega njih serzé ne prenèse. Vse kmalo rekó perpelati, ino jih pretèpsti, ino she enkrat ojtro jim saterdijó, de nè vezh v' Jesufovimu iménu govoriti; potlej jim iti rekó. Veséli so shli spred sbòra, de so bili vrédni délani savolo Jesufoviga iména saframbo terpéti, ino niso neháli vuzhiti vsaki dan v'tempelnu ino po hishah, ino Jesusa Kristusa osnanováti.

Vidimo, jelite, ljubi moji! kako se je Jesufova véra med golimi pregánjbami vterjála? kako veséli so apostelni to pregánjanje terpéli? pa tudi, kako je Bog svoje svéste flushabnike sdaj po angelu, sdaj zlo po Fariséju od jézhe ino smerti védel otéti? Shè sdaj, ljubi moji! so pravi Jesufovi flushabniki dostikrat sasmehováni ino pregánjani; tudi sdaj she nam bodi zhašt ino veselje, zhe naf savolo Bogá pregánjajo; she sdaj vé Jesuf svòjzov varvati, ino svunajnje terplenje jim s'notrajnim veseljam namestuje ino poverne. Tudi ne poshíla naj jim angela, jih réfhit, kar ni tréba; sto ino sto drujih pótov imá. S' besedo kakshniga

poshtèniga mosha she vé Bog to dostikrat opraviti, po Gamalièlovo jih vbráni, zhe prav sam va-nj ne vérje. Pa krivizo taziga preganjánja previdi, ino po Gamalièlovo jo jilhe odverniti.

5. Shtefan.

Ker je she toljko vérnih bilo, so tòshbe med njimi vstale, de so nektire vdóve per vsakdánji delítvi v' némar bile pufhène. Apostelni torej poklizhejo vso mnósh vérnih, ino jim rezhèjo: „To ne gré, de bi mí boshjo besedo samudová, ino v' sklédo deváli. Sedem mósh, ljubi bratje! isvoljste smed sebe, moshé lepe hvale, polne svertiga Duhá ino modrósti, de jih zhes ta oprávik postavimo. Mí pa se bomo na molituv ino osnanilo boshje besede vlégli. Te besede so vsim vséhèzh, ino isvoljli so Shtefana, Filipa ino pét drujih, ino préd apostelne jih postavijo, ino apostelni so nad njimi molili ino roke na-nje poloshíli. Ino boshja beseda se je bol ino bol rasfhirala, ino vuzhénzov shtevílo se je v' Jerusalemu filno naraslo. Velíko duhóvnov zlo je Jesusovo véro na-se vsélo.

Ljubi moji! s' molitujó, vite, sa odsgórní blagoflòv ali shégen je bil vbóshizov prvi preskerbik per kristianih osnován ino vterjen. Ta dobróta se je potlej po semlji rasfhirala: ta napráva preskerbka sa vbóge je jésare ino jésare

enakih naprav po svetu pernësla. Kdo preshtéje jésare ino jésare bolníshtiz, vbóshiz ino drujih milih podśád ali shtísting, ki jih je toljko med kristiani? kdo preshtéje milióne ino milióne réveshov, ki jim je s'njimi pomagano? Koljko vbóshizov ino bolnícov bi bilo she bres tih preskerbkov na ravnost pogíniti moglo? Takó lé, vite, je bila révenimu zhloveku keršhanska véra do-brótniza tudi v' zhasnimu.

Shtefan, poln vére ino svetiga Duhá, se je sméd vlih tih isvóljenih vbóshizharjov nar bol obnáschal, ino je velike zhudeshe ino snámenja delal.

Nektiri modrízi is tih ino unih shól, ktire so takrat slo blésó flovéle, se nad-nj spravijo, ino se prizhajo s' njim. Pa niso kaj mogli Shtefanovi modrósti ino Duhu, ki je is Shtefana govoril. S' framoto vsi divji gredó, ino so nekaj sprídenih mósh fkrivaj podśhúntali, ino rekó zhes-nj jim prizhati: „Kletuske besede v' Mosefa ino v' Bogá smo ga slišhali govoriti.“ Potlej so ljudí ino ljudskih starashín ino písmejev v' Shtefana sdrashíli, ino ga popadejo ino pred sabo v' sbórnizo shenéjo. Potlej perpelájo krivih prízh, ino prizhale so: „Ta zhlovek lé ne jénja od kletvine zhes svéti tempel ino zhes postavo. Rézhi smo ga slišhali.“ Jesuf, Nazarészhzhan, bo ta kraj poderel, ino namést Mosefovih shég, ki jih je postavil, druge dal.“ Vsi sedzi v' sbóru so va-nj gledali, de s'ozhmí ne trénejo; v' nebeshki mogózhnosti ino velikóti ga vi-

dijo štati, ino oblizhje se mu je, kakor angelovo oblizhje, svetilo, ino boshja vedróst ino prijasnost se mu is njega vidi.

Poglavár duhóvnov se je vsdignil, ino mu rezhe: „Ali je (kar tí pravijo) réftimu takó?“ Shtefan je odgovoril: „Bratie ino ozhetje! poslušajte!“ Ino potlej je vso sgodovíno svetiga písmá prehódil, ino jim fkashe, de mu je Bog ino Mosef, tempel ino postava v' zhafti; pa tudi, de se je ta zhaft nad Israelzmi vselej pogreshala. Ino fklenil je l' timi lè terdimi besedami: „Vf terdovrátneši ino ljudjé neposvezhéniga serzá ino neposvezhénih vufhésh: védno se vstáviate svetimu Duhu. Kakor so se vasfi ozhetje, tako se mu ví, Ktiriga preroka néki niso vasfi ozhetje preganjali? Oni, vasfi ozhétje so osnanovávze tega pravizhniga morili; ví pa ste njega isdali ino vmo-ríli. Po angelov rokah ste postávo prejéli, tóde je nè derskali.“

To slifhati, vse po njih savré, s'sobmí od togote so fhkripali. Shtefan pa je poln svetiga Duha oko v' nebo obernel, ino boshje velizhástvo, ino Jesusa štati na defnízi Boga vidi. „De te! je na gláf savpil, nebésa vidim odperte, ino finú zhlovekovi-ga štati na boshji defnízi.“ Pa vfi sazhnó divjáti ino vpíti, ino vufhéfa si mashé, ino vfi kmalo plánejo va-nj, ino is mésta ga kamnjat vlézhejo. Na sódnimu kraju so kamnjávzi oblazhílo is sebe djali, ino ga k' nogami mladénzha varovat dénejo, ki se mu je Savel reklo, ino Shtefana pa so

kamnjáli. Ino Shtefan pa je molil, ino re-
zhe: „Gospod Jesus! sprími mojo dušho!“
Porlej poklékne, ino je glasno savpil:
„Gospod! ne peršhtévaj jim tega greha!“
Ino to isrékevšhi je dušho dal. Savel pa,
ki je kamajávzov oblazhíla vároval, je bil
tudi v' Shtefanovo smert pervóljil. Ino bo-
gabožezhi moshjé so Shtefana pokopáli, ino
velika shalošt je bila po njemu.

Nad Shtefanam, ljubi moji! imamo,
vite, lépo lépo ino polno podóbo
praviga Jesufoviga vuzhénza. Vef
je prešhínen s' Jesufovím Duham. Samo-
zhísta modrošt je v' njegovímu vumu. Pol-
no dobrotniga Jesufa ino Jesufovih mísel
ga je. Boshji mir, nebesška nedólshnost se
mu is njegoviga anglíškiga oblízhja pobli-
shuje. Vša keršhanska ópzhina mu pravi
ino prizha, de je bil vef serzé ino róka do
vbogih, ino s'he njegovi sóperniki zlo se
ne morejo njegove boshje prijasnosti, krot-
kósti ino poblévnošti nazbuditi. Polno le-
pih djánj je njegovo shívlénje, ino njegovo
terplénje ino njegova smert je veséla ino
srézhna. Ne bojí se kerví sa resnízo preljí-
ti, ino s' vére ino ljubésni polno molítujo
se lózhi. Kdor je Shtefana vidil, vsaki je
mogel rézhi: „Jesus je ravno tako míslil,
obzhutoval, dajal, odpúshal, mólil terpel
ino vmereš. Njega, ino pa Jesufa viditi,
nekáko vse eno je zhloveku. Oh, ljubi
moji! persadenímo si, persadenímo, de bo
lepa, dopólnena Jesufova podoba vším lju-
dém tudi is naš v'ozhí shínila. Srézhno,

kakor boshji ánglizhki, bomo potlej shiveli med seboj, ino po anglifko vedri vmerli.

6. Filip, ino kraljízhni dnárar is Samorskiga.

Po Shtefanovi smerti so jéli tudi druge Jesusove vuzhénze po Jerusalemu strahno pregánjati. Slahti pa si je Savel Jesusovo zerkuv podréti persadél. V' hishe lomástit, ki so Jesusovi vuzhénzi v' njih stanovali, ino moshé ino shené je is njih vlázhil ino v' jézho poshilal. Vuzhénzi so torej is Jerusalema beshali, ino se po všimu Judejskimu ino Samaríshkimu rastrósijo, ino kamor perbeshé, osnanujejo Jesusa Kristusa.

Ino tako je bilo to, kakor préd vsako preganjanje, na konzú h'pridu boshje zerkve.

Filip (nè apostel Filip, ampak tisti Filip, ki je bil s' Shtefanam vréd vbóshni-zhar póstavlen) pride v' nékshino Samaríshko mésto, Jesusa Kristusa osnanuje, ino je veliko mertvúdnih, krulovih ino drugih bolníkov osdravil. Vší vuhó so méstnizhane, radi ga poslušhajo. Zhudeshe vidijo, ki jih dela, ino vší po eni misli vérjejo v' Jesusa Kristusa. Veliko veselje je bilo po všimu mestu.

Tako lè je bil tudi tukaj Jesusov evangelj spomladanskimu nébu enak, ki rosa ino

obilnost is njega perfhí, ki vse ogréje ino oveselji.

Apostelni — ob ti pregánjbi so vsi v' Jerusalemu ostali — kadar slishijo, de je tudi Samarija boshjo besedo na-se vséla, poshlejjo Petra ino Janesa. Prideta, mestni-zhane sta sklizala, pa she kerstheni so bili, ino mólita nad njimi, de bi svetiga Duha prejéli. Ino roke sta na-nje devala, ino prejéli so ga.

Kakor se je bínkushtini prasník sveti Duh zhes apostelne rasljíl, je tudi zhes te vuzhénze sdaj prishel. O bínkushtih per apostelnih so bile ognjéve pljaména ozhitno snámenje njegoviga prihóda: ravno tako je sdaj rók pokláda ozhitno snámenje njegoviga podéjka. Ino kakor so o bínkushtih, tudi sdaj molijo apostelni, ino s'njimi vréd vsi vuzhénzi; sakaj bres shive molitve se ne da dobiti svetiga Duha, de bi naf posvétil ino svelizhal.

Apostelna Filipov navuk poterdivshi ino Samarijáne she bol boshjo besedo podvuzhívshi gresta sdaj v' Jerusalem nasaj, pa evangelj sta tudi po poti osnenovala. Filipu pa se je Gospodov angel perkasal, ter mu rezhe: „Vsdigni se, proti sòru na zésto idi, ki je is Jerusalema v' Gazo skosi pufhavo. Filip se vsdigne, in gre, kar se imeniten samóriz v' lepi kozhiji perpelá. Vélki dnárar je bil Kandazése, Samorske kraljize, gospodar vsih njénih káf ali duar-níz. Bil je v' Jerusalemu, k' boshji flushbí je bil shel, ino sdaj gre nasaj domú, ino

peláje se skosi samotno pufhavo bère ravno preroka Isaijata.

Branje vzhafi, slasti kadar nimamo drujiga opraviti, ino se ravno nizh drujiga ne da pozhéti, je oboje, vesel ino podvúzh'n opravik. Modri ino blagi moshjé, vite! is dáljnih zhasov ino krajov govore s'nani med branjam is svojih písem, továrshi so nam, tako rekózh, v'nashih samotnih stanízah, nashí pajdáshi med hójo ino vòshno. Tode po Samórzovo pámetni bodimo per sbéri bukuv, ki jih berémo.

Komej je Filip vòs saglédal, kmalo mu sveti Duh rezhe: „Stópi ino k'vòsu se perdrushi.“ Filip tézhe, ino ga slíshi befele preroka Isaijata brati:

„Dolg se térja, ino ponishal se je, ino vust ni odperel, kakor ovza, ki je na plòh pelána: ino kakor jagne pred stríshzam molzhí, ni vust odperel. Is perpére ino sòdbe ga vlézhejo! Kdo popishe njegove tedánjze? Odrésan, odrésan je is snivih deshele.“

Dnárar ni tega prerókoviga mesta vumél, ino torej ga je na glas bral, kakor préd zhlovek, ktiri bi rad vsako brano bešedo do dobriga premíslil. Filip ga prijasno ogovorí, rekózh: „Pa tudi vuméste, kar keréte?“ Dnárar se is búkuv osrè, ino je ostermel nad zhasíclivim mosham, ki je tako na naglima per vòsu; odgovorí mu: „Kakó bom vumél, sej ga nimam zhloveka, de bi mi rastóshil!“ Ino Filipa prósi v kozhijo perfésti. Sedézhimu sraven sebe

rezhe dnárar: „Te prosim, povej mi sej, od koga govori létu prerok? od sebe, ali od koga drugiga?“

Sdaj, ker je bila boshja prevídnošt she vse tako lepó napelála, je Filip vufša odperel, kmalo per tih Isajjovih besédah sazhne, ino mu veséli navuk od Jesusa Kristusa osnanuje. Dnárar je ves vuhó va-nj, ino kadar po poti ravno do réke prideta, vesel savpije: „Vishi jo, vodo! Ali me she kaj kerfhenimu biti sadershuje?“ Filip mu rezhe: „Smé se sgoditi, zhe is zeliga serza vérjesh.“

V éra namrezh, ki veseli s' njó boshjo nevidno modrošt na-se vsamemo, je vsiga dóbriga korenína. Bres te notrajne shive vére so vse she take svéte svunajne sheze mertve, púste, bres vsiga prida ino vse nizh ne velájo.

Dnárar rezhe: „Jes vérjem, de Jesuf Kristuf je boshji sin,“ ino rezhe vòsu oštati. Oba ita is vosa stopila, ino na vodu grešta ino Filip je dnárarja kerstil. Kmab ko je dnárar kerfhen, vsame gospodov Duh Filipa. Ko bi trénil ga dnárar ne vidi. Na enkrat, blifku enako, kadar se vtréne ino mfne, mu je spred ozhí Filip sginil. Ti zhudesh je ozhitno samórzú prizhal, de mu je bil Bog Filipa poslal. Ves vesel rezhe pognáti.

Ker je namrezh prava véra v' Jesusa, ondi je tudi veselje, ondi je vse, kar je kaj frézhe. Veselje nad boshjimi vsmílbami, pokoj savolo storjénih gre-

hov, trofht o terplénju, veselo shivljenje ino vesela smert, lé na pravi véri v' Jesufa rasejo taki sadóvi.

Ta kraljízbní dnárar je nar prvi samórz, de je Jesufa sposnal, pa sposnati tudi saflushil ga je. S' ravnim, poshténim serzam je Boga jiskal. Desiravno je v' fré-di ajdovškiga naróda shivel, vender le dolgo hójo v' Jerusalem storí, de edínimu pravimu Bógu ozhitno zhaft skashe, is serza ga móli v' tempelnu, ktiriga je Bog tistokrat edíniga imel na semlji. Boshja beseda mu je bila veselje, de nikolj vézhiga. Smiraj ima sveto písmo per rokah, zlo na pot seboj ga jémle. Toljka resníza, ki mu je v' dóbrimu, toljka bogabojézhnost, take molitve, tako svešto poslušhanje boshje besede more dóber sad imeti, ni drugazh. Bog se s' dopadajenjam rasgleduje nad takimi lepimi dúshami; njegovo okó nobene ne sgresí, vsako poplázha. Sposnati se jim da, tudi angela naj bi jim bilo tréba poslati. Kosha na lizu bodi béla ali zherna, to ni nizh, serze lé zhloveku zéno da. Vsi dóbri ljudjé, bodo naj she kakor mléko béli, ali kakor shúshik zherni, so boshja podoba, ino vsi enake lepóte.

Filip se je potlej v' Azotu najdel, ino je od ondód kmalo spet evangelj na vse strani od mésta do mésta osnanováł, dokler na Zesarejsko ne pride, kjer se je delj zhaša mudíl.

7. Enéja ino Tabíta.

Vuzhénzi, ktiri so se o preganjbi po Judejskimu, Galilejskimu ino Samaríškemu raskropíli, evangelj od mesta do mesta osnanvajózh, so bili veliko ljudi k' véri v' Jesusa spreobernili. Torej kmalo, kadar preganjanje odnehá, je Peter vse te kraje obhòdil. Tudi v' Lidsko mesto pride, v' lepimu ino rodovítnimu Saronškemu dólu je stalo. Moshá najde v' néki hifhi, Enéjata po iménu. Mertvúden je bil, ino ofem lét she ni na nogah stal. Kòt hlòd je léshal, vsdigovati ino polágati ga morejo, ino mu blasíne podkládati. Shé je toljko zhasa léshiz po odreshénju sdihoval! Peter stópi sdaj k' njegovi posteli, ino ljubesnivo ino prijasno mu rezhe: „Enéja! Jesuf Kristuf te osdravi. Vstáni, ino sam si postelo prestéli.“ Ko bi mignil, je bil po konzu, ino postelo si prestéle, ino je hòdil: ino de vesel, ino de ni mogel Jesusa Kristufa prehvaliti, to se tako vé. Vsi Lidzháne ino doláne Saronškiga dóla so ga zherstviga ino sdraviga vidili hoditi, ino so vsi v' Jesusa vérovali.

Tudi mí, ljubi moji! vérimo va-nj! Vlakiga, she taki sdrav ino zherstev najbo, lohka ravno toljko terplenje sadéne, ino mársikdo, to lé berózh, morebiti v' ravni taki nadlógi sdihuje. Pa, dokler hozhe, naj tvoje terplenje terpí, le potoláshi se! Jesuf, Enéjov pomozhnik, she smiram shi-

ví, ino vsako terplenje, ino torej tudi tvoje — joj, veselá bodi dóbra dúsha! — bo on, sgòdi se she tukaj ali tam, v' veselje ino veselje spreménil. Torej lé vérovaj v' njega — to pernèse lé terdni trofht ino tolash.

Ne délezh od Lide so bile Jópe. V' timu méstu je vuzhénka, Tabíta po iménu, prebivala. Ne da se dopovédati, koljko vse dóbriga je storila, vbogih velika dobrótniza je bila. Ravno ob timu zhasu je bila sbo-léla, ino vmerje. Preblékli ino v' gornízo she na páre so jo djali, kar vuzhénzi sa Petra svedó, de je v' Lidi. Dva mosha poshlejo do njega, ino ga prošjo, de naj se ne mudí, ampak de naj urno pride. Peter se napravi, ino gre s' njima. Prifhevshiga pelajo v' gornízo, kjer je merlizh. Mej tim, de Peter merlizha vidi, ki je samòkel po dolgama ondi leshal, komú bi se ne vsháljilo! se to lé perméri: Vse méstine vdóve réve se ga ofujejo, jokale ino oblazhila so mu kasale, ki jim jih je rájnka Tabíta s' lastnimi rokami delala.

Ljubi moji! ker shanfke shene tistih zhasov ktirim ni bilo treba kruha s' lastnimi rokami slushiti, niso zhasa s' líshpanjam trátile, vbogim raji so oblazhíla shivale. Taka lepa navada bi ne sméla sginiti. Mertvasfki pert, nizh drujiga od vsiga she takó líshpiniga oblazhíla nam ne bo enkrat ostalo. Ino hvaléshna sólsa, ki jo vbóshiz per nashih párah tózhi, nam je vézhi zhasf, ino vézhi zéno imá v' vézhno-

sti, kakor vsi bisri ino vsa slatenina vfiga svetá.

Peter vùn rezhe vsim, ino je pokléknil ino mòlil. Potlej se v' rajnzo oberne ino je djal: „Tabita! vstàni!“ Ino ozhí je odperla, ino v' Petra pogléda, ino je po konzú sédla. Ino Peter ji roko podá, ino jo vsdigne. Ino vuzhénze ino vdóve je poklizal, ino jim jo shivo dá, ino vsi so imeli neisrezhèno veselje. Po vsih Jópah je to saflovélo, ino veliko ljudi je Jesufovo véro na - se vsélo.

Véro tedaj v' Jesufa Kristufa, drujiga nè, je tudi ta zhudesh jiskal. Jesuf Kristuf je Tabíto od smerti obudil, ker je ozhitno sprizhati hotel, de je on sam od smerti vstal, ino de v' nebésih sdaj shiví, ino de bo njega dní vse merlízhe obudil. Ví, ví! — ktiri po kakimu rajnzimu ali po kaki rajnki jokate — v' njega vérite! De je Jesuf Kristuf vstajenje ino shivljenje, kaj zhè biti od te vére lepshiga ino vesélshiga per pogrèbu?

Peter se je she nekaj dní v' Jópah mudil, ino je per strojárju stanová, ki mu je bilo Simon imé.

8. Kornéli.

V' Zesaréji je nekdo, Kornéli po iménu, prebival, mosh, de malo tazih. Stótnik vojskine kópe, ki se ji je lafhka djalo, je bil, ino s' vsim svojim dómam je lepo ino

po Bógu shivel, veliko je vbogajme dajal, ino je neprenéhama molil.

Prav gorézhe enkrat je molil, kar ob treh popóldne angela sagléda stopiti v' hišo v'íga v' svetlòbi. S' ozhmí ga vidi. Angel ga je po iménu ogovoril, ino mu rezhe: „Korneli!“ Korneli je debélo gledal, se vé, ino se je v'strašhil. Djal je: „Gospod! kaj je?“ Angel odgovori: „Tvoja molituv je pred boshje oblizhje prishla, ino pómni ti Bog tvoje boshje daróve. Mósh tedaj po Simonu pòshli v' Jope, ki mu je Peter primik. Per Simonu strojárju stanuje, ob morju ima hišo. On ti bo povédal, kaj stori, de svelizhašh sebe ino svoj dom.“

Angel to rékevšhi je sginil. Kornéli pa rózhno dva dershínzheta ino eniga bogabojézhiga vojáka poklizhe, ki jih je pod sabo imel; pové jim, kar je angel djal, ino jim v' Jope rezhe. She tisti vézher so odrinili.

Drugi dan okolj opóldneta je Peter na hišo shel, per miru mòliti misli na nj. De so bile hišhe ravne na verhu, ino s' ob sidkam ali stonlájam obróblene, she véste, Kornéliovi trije moshjé so se she proti mestu blishali. Peter je bil lázhen, ino obédoval bi bil rad. Spódej v' hišhi so mu jésti pravlali, kar ga boshji Duh samakne, ino njegova lakòta je bila Bogú perlóshnost, de ga je s' lepo perkásenjo, bres pomíflika s' moshmí iti, ktiri bodo prishli, podvúzhil.

Israelzam namrezh so bile nektire jedí prepovédane, ki so bile per ajdih navadne;

ino to slasti tudi sa tega volo, de jih je ta prepóved od pajdashtva s'ajdmi, od malikovánja ino od drujih ajdovskih pregréh odvrazhála. Sdaj pa je timu raslózshiku jedí fhlo nehati, ino pajdashtvo s'ajdmi je bilo treba dopustiti, de bi ajdje s'vérnimi Israelzi podomázheni lóshej k'véri v'praviga Bogá prishli. Ker so tedaj bol serdni ali ajfrik Israelzi take jedí she smiram studili, ino nektiri nè le ajdovskih jedí, ampak tudi aide zlo hòdne ino nagnusne delali, je hotel Bog Petra to s'perkásenjo prevuzhíti.

Samákneni Peter vidi s'ozhmí, kakor bi ref bilo, nebó odperto, ino nekàka velika rjuha se is neba per vsih shtirih konzéh na semljo spushta. Peter je ves hrepenéva-njo poglédal, pa vsih mnogih shivál, sverín, tizhov ino drujih shivál vidi v'njej, ktirih jesti je bilo Israelzam prepovédano, ino ki so jih savolo tega hòdne ino nagnusne imenovali. Glas pride sa rjuho is nebél, ino rezhe mu: „Peter! vstáni, sakòli ino jéj.” Peter se od grose sdergne, odgovoril je: „Gospod! tega nè, tega! Moje shive dní ni nikolj nizh hòdniga ino nagnusniga v' moje vusta prishlo.” Pa glas mu rezhe: „Kar je Bog ozhístil, ne déljaj tí hòdno.” To se je trikrat sgodilo. Ino porlej se rjuha s'shiválmi v'nebó spet vmákne.

Peter, kadar se prevé, je premishloval ino premishloval, kaj bi ta zhudna perkásen pomeníti vtegníla, kar uni trije Korneliovimoshjé, ravlo so bili strojárjovo hisho isprashali, pred prag stopijo. Po Simonu

Vprašajo, ki mu je Peter prímik. Ravno
 zdaj rezhe boshji Duh s'he všimu samíshleni-
 mu Petru: „Slíshíh! trije moshjé vpra-
 šajo po tebi. Vítáni, dólj idi, ino pojdi
 bres pomíflíka s' njimi. Jes sim jih poslál.”
 Peter je vstal, ino gre k' moshém, ino jim
 rezhe: „Mene jíshete, jest sim. Kaj taziga
 ste príshli?”

Moshjé rekó: „Korneliu, stótníku, pra-
 vízhnímu ino bogabojézhímu moshu, ves Ju-
 dovski ród mu to more prízhati, je po sve-
 tímu angelu te v' svojo hísho klízati rezhe-
 no, ino de bo vse drugo potlej od tebe sa-
 slíshal.” Peter jih je v' hísho pelal, ino
 pogostí ino prenozhí jih. Drugo jutro je
 vstal ino s' njimi shel, ino drugi dan potlej
 proti vezheru je v' Zesaréji bil. Shest vu-
 zhénzov ga je is Jóp va-njo spremílo.

Korneli je bil mej tim vso svojo rodo-
 víno ino vse prijatle poklízal, ino je Petra
 hrepené perzhakoval. Kadar Peter v' hísho
 stopi, mu Korneli naproti tézhe, ino, de bi
 mu zhašt dal, pred noge se mu vershe. Pe-
 ter ga pobère, rekózh: „Vítáni! tudi jes
 sim zhlovek.” Kornéli ga v' stanízo pelá.
 Peter, kadar va-njo stópi, ino toliko drú-
 shino ljúdi vidi, je rekel: „Ví véste, kolj-
 ka gnusóba je Judu, pezháti se s' drugimi ná-
 ródzi, ali pa tudi iti lé v' njíh hísho. Pa
 meni je Bog pokasal, de nobeniga zhlove-
 ka né hòdniga sli nagnusniga imenovati. To-
 rej nísim si pomíshlovál priti, ker ste
 po-me poslali. Pa vprašam, sakaj de ste
 to?”

Kornéli rezhe: „Dànsi štiri dni sim se do tréh popóldne pôstlil, ino okolj tréh — nekako osoréj lè — sim domá molil, kar je mosh v' bélo oblézhen, ko bi trenil, pred máno stal, ino rezhe mi: Kornéli! tvoja molituv je vflifhana, ino tvoji boshji daróvi so pómneni per Bógu. V' Jope po Simona Petra s' prímkam pôshli: v' Simonovi strojárjovi hihi ob morju stanuje. Povédal ti bo, kadar pride, kaj stori. Ino tisto uro sim po - te poslal, ino prav je, de si prišel. Ino sdaj smo vsi pred boshjim oblížham sbráni, flifhali bomo, kaj ti je Bog vkasal, de nam povéj.”

Peter je vufta odperel ino rezhe: „V' resnízi sposnám sdaj, de Bog ni nobén lizogléd. Ampak prijéten mu je vsaki po vsih naródih, kdor kolj se njega bojí, ino pravízhno ravná.”

„Bog je Israelovim mlajsham po Jesusu Kristusu, gospod je vsih rezhi on, mir ino milost osnanovat poslal. Ví véste, kaj se je po Janesovi kerfhvi ino prídigi préd na Galilejskimu, ino potlej po vsi Judovski desheli godilo, kako je bil Jesus, Nazarefhzhan, od Boga s' svetim Duham ino s' mozhjó pomásan, ino kako je hodil ino dobro delal, ino od hudizha nadlégovane osdravlal, ker je Bog bil s' njim. Ino vsiga, kar je po Israelskimu ino v' Jerusalemu storil, smo prizhe. Tega Jesusa, kadar so ga na lés krisha perbili ino vmorili, je Bog trétji dan od smerti obudil ino spet ozhitniga ino shiviga iskasal — nè vsimu ljudu, ampak nam

po máterino, ktira otroka ohranjuje, ga je réšhil, ino nobene šhe tóljzhkine rezhí se sraven ne sposábi. Vsi, bo naj pervi Kristusov apostel, ali nar manjšhi keršhenza, so bili po bratovsko ino po séstrisko s'ljubésenjo skljéneni. Eniga terplenje je bilo vsih terplenje, eniga veselje je bilo vsih veselje. — De jih konzhaj ljudi! Vsi bi lohka imeli take nebesa na semlji, pa toljko si jih jo v' pekel spreberne!

Tudi imamo nad Herodesham šhe strahni isgléd poštrahovániga napuha. Kako beršh se mu je vse sprebernilo! Vse njegovo velizhastvo, vsa njegova svetlóst se mu je na enkrat v' strah ino gròso spremenila, ino slobív njegov jesik sdaj tóshi ino jezhi, vse drugo ga je menílo. Napúhneshova je na konzu vselej rada taka, de si né tako vselej nesnána. Smert je konez vse njegove baharije, ino namést ofhabnih oblazhíl ga bo prah odéval ino trohlívošt, ino namésti slatih perštanov se mu bodo zhervi okolj perštov ovijáli. Smerti pómba torej napuh pobije, de nikolj taziga.

10. Navuki is listov svetiga apostelna Petra.

Ljubi moji! kar je bol posebne sgodóvine od vsih dvanajšt apostelnov v' svetimu

pismu, ste jo slisbali. Pa tudi sbe nektiri listi teh svetih mósh, je Bog obernil, de so nashih zhasov dozhákali. Toljkánj so lepi, ne smemo jih v' stran pustiti. Saj nekoljko nar lepsih ino lóshejsih navukov is njih moremo v' misel vséti.

Nar prvi list naj bo list listov svetiga Petra. Ta list je szer tistiga zhasa kristianam pisan. Stiskani, preganjani so bili, med spazhenim svétam so shivéli, ino veliko skufhnjáv so imeli premagati. Pa sbe sdaj se nadlóg ino britkóft ne smanjka, ino gerdih isglédov ni nizh mánj sbe danashni dan, ino bres skufhnjáv, odvrazhvák od praviga pota, pazh nihzher skosi svét ne prerije. V'saki dan torej sbe potrebujemo trofhta v' terplenju, ino opominjanim biti o' hudiga, spodbádanim pa k'dóbrimu. Torej takó beríte ta list, kakor bi bil nalash vam pisan. Sakaj lé verjemíte: Ako bi vam sbe sdaj apostel Peter po kakimu angelu list hotel poslati, ravno taki bi bil, kakorshni je ta lè:

„Peter, Jesusov Kristusov apostel, vóshi vsim po Boga ozheta previdnosti s' duhá posvézhujo véro ino deléshnost nad Jesusa Kristusa kervjó doségshim védno rásho milosti (boshje) ino mirú.”

„Hvalen bodi Bog, ozhe nashiga Gosпода Jesusa Kristusa, prerodivshi nas po obilni svoji milosti, ino (davshi) nam s' od smerti vstajenjam Jesusa Kristusa shivo vupanje (vézhniga) shivlenja, ino nestroh-

líviga delésha; ino neomádesheniga ino nesvenlíviga, v'nebesih nam hraneniga."

„Ker naš toliko svelizhanje, ino pa she perprávljeno, zhaka, tode konez dní bo she le rasodéto: veseljíte is shiviga se ga, she toliko skufhnjáv naj bo, ki jih le sato prebívate she kako mervo zhafa, de se valhe vére dokúshnja lepshi pokáshe od slatá, ktiro se v' ognju ozhishuje. To vam bo hvala, zhášt ino sláva ob Jesusa Kristusa rasodénju, ktiriga ljubite, desi ga nikolj niste vidili, ki va - nj vérjete, desiravno vam ga sdaj ni na okó. Ino pa ta véra vam bo neisrezhèno ino neisrezhèno veselje pernefla, kadar konez svoje vére, svojih dúsh svelizhanje, doléshete."

„Bo torej naj vam per dúshi, kakor komu, ktiri she svoje lédje na pot opafuje, zhujte ino trésmi bodite, ino stáвите vse svoje vupanje v' milost, ktira se vam po rasodéti véri Jesusa Kristusa ponuja. Pokorni otrozi bodite, ino ne shivíte po poprejshinih slástih, ki so med vami bile, dokler ste v' nevédnosti bili. Sveti bodite v' všimu svojimu djanju, kakor je on, tisti svet, ktiri val je poklizal. Dokler, tako lé je pisano: „Sveti bodite po meni, sakaj jes sim svét. Ino ker ga svojiga ozheta njegova tistiga imenujete, ktiri bres raslózha med zhlovekam ino zhlovekam vsaziga po njegovimu djanju sódi: v' boshjimu strahu shivíte, kar zhafa she na semlji gostujete."

„ Ne posabíte , de niste f' perhlívimi rezhmí , s' slatam ali srebram réfheni od svojiga nezémerniga shivlenja , ampak s' drago kervjó ste zhistiga , bresmadeshniga jagneta Jesusa Kristusa , odvóljeniga k' vašimu svelizhanju she pred stávo svetá , perkasávshiga se pa she lé ob zhafov isídu . Od njega imate véro v' Bogá , ino sato ga je od smerti obudil , ino mu velizhastvo dal , de je vašha véra ino vašhe vupanje terdno v' Bogá . ”

„ Posvezhujte tedaj svoje dushe f' pokorshino do resníze , s' nepohljíneno bratovsko ljubesenjo ; ino s' ravnim serzam fkerbno se ljubíte . Oddeníte všo hudobijo , všo golfijo , ino hinavshino ino nevoshlívošt ino vse opravlanje . Lihkar rojénim détetam bodite enaki , hrepeníte po dúshinimu pametnimu ino nepokashenimu mléku (po zhísti boshji besedi) , de od njega v' svelizhanje poráfete , ako ste skufili sej , kako sladek je Gospod . ”

„ Isvóljeni rod ste , kraljévo duhovstvo , svet národ , Gospodova perdobnína , de njegove popolnamosti osnanujete , ktiri vaš je is tmé na svojo zhudno luzh poklizal . ”

„ Oh , preljubi ! prosim , prosim ; ptujzi ste ino popótniki ; sdershíte se mesnih sheljá , ktire se zhes dusbo vojskujejo . Lepiga shivlenja bodite med nejevérniki , de bodo vašhe lepe dela vidili , ktiri vaš f' hudodélniki sdaj smírjajo , ino Bogá hvalili , kadar jih Bog rasvetlí . ”

„Vsaki zhloveshki gosposki bodite savolo Boga podloshni, bodi si kralju, njemu verhini oblasti, bodi si njegovim namestnikom, od njega hudodelnikom v' strah, dobredelzam pa k' hvali postavljenim.“

„Vfaziga spofhtujte: ljubite brate: Boga se bojte: kralja v' zhafti imejte.“

„Vi flushabniki (vsi vi podloshni) pokorni s' vso zhaftjo bodite gospodarjam, ino tega ne le dobrim ino krotkim, temozh tudi sitnim. Sakaj to je (per Bogu) saflushe-
nje, zhe kdo sato voljno britkosti ino krivize preterpi, de svojo vest per Bogu zhisto ohrani. Kakshina zhaft bi neki bila, zhe bi savolo storjenih napak savushnize prejeli ino terpeli? Ampak zhe prav delajozh hudo voljno preterpite, to je saflushe-
nje per Bogu. Ino pa v' to ste pokli-
zani.“

„Dokler, vite! sej je Jesus Kristus, on sam, terpel, ino vam isled sapustil, de po njegovih stopinjah hodite. Nobeniga greha ni storil, ino v' njegovih vustih ni bilo nobene nspake. Prekljnan ni kljel, terpijozh ni shugal: ampak vse mu je njemu tistimu isrozhl, ktiri po pravizi sodi. Nashe grehe na svojimu shivotu je nesel na les, di bi mi greham odmerli ino pravizi shiveli: s' njegovimi ranami ste osdravleni. Sgublenim ovzam ste bili enaki, sdaj pa ste se k' pastirju ino varhu svojih dush sprebernili.“

„Shenskih snaga (de jo posebej v' misli vsamem) naj ne bodo odsvunaj lepo pleteni lasje, ne s' slatam poobesheni shivot, ne nalish-

pano oblazhílo; temozh snotrjna zhlovék-
nja, ki je skrita, nedólshnost krotkiga ino
tihiga serzá jih more snáshiti, kar per Bogu
obveljá ino nikolj ne strohní.”

„Na konzú: eniga vuma bodite vsi;
eden drugimu se smílite; bodite polni bra-
tovske ljubesni, vsmileni, pametni, po-
níshni. Ne povrazhájte hudiga s' hudim,
klétve s' klétujo: ampak blagoslávajte she
lé; stan kristiana vam she to nakláda, de
tudi ví délesh (boshjiga) blagoslòva dofé-
shete.”

„Kdo vam hozhe shkódoyati, zhe ste
po dóbrimu ognjévi? Pa tudi terpíte kaj
savolo pravize, le frézhni ste vender. Ne
bójte se njih proténja, ne vpádi vam serze.
Shè lé gospoda Jesufa Kristufa is serza hva-
líte ino povíshujte.”

„Tudi odgovor dati vsakimu bodite smi-
ram perpravleni, kdor vas po vsróku ali
urshahu vashiga vupanja vprafha, ki ga v'
sebi imate; tode s' krotkóstjo ino zhaftjó.
Sosebno pa hrepeníte, de bote dobro vést
iméli. Tako bodo s' vashim lepim kerfhan-
kim shivlenjam, ktiri vas s' hudodélniki
smirjajo, oframoténi ino nar lepshi vshu-
gani.”

„Zhe pa je she lé boshja volja, de ter-
pitè, boljshi je de savolo dóbriga, kakor savo-
lo hudiga terpitè. Sakaj tudi Kristuf je sa
nashe grehe vmerel, on nedólshni sa naš
dólshne, de bi naš Bogú perpélal.”

„Vsaka rézh ima kònez; torej pametni
bodite ino zhujézhi s' molítvami. Meme

všiga pa imejte shivo ljubésen eden drugiga; dokler, ljubésen sagerne grehov ino grehov. Pregostínzhovajte se radi bres godernánja. Po dárú, ki ga je vŕlehern saŕtónj oŕ Gos-poda prejél, eden drugimu postrésite, de bote dobri gospodárji mnogih boshjih daróv."

„Ví preljubi! (ŕhe enkrat naj rezhem) ne sdí naj se vam zhudno, de ŕte s' brickóŕti ognjam preskušhani, kakor bi bilo to kaj noviga. Šhé lé veseljíte se, de ŕte Kriŕtuŕoviga terplenja ŕpolovínarji, ker bo, ka-dar se v' ŕvojimu velizhaŕtvu perkaŕhe, ve-liko veliko enkrat vaŕhe veselje. Ino pa svelizhani ví, zhe ŕte ŕavolo vére v' Kriŕtusa vkljínjani; namrezh boshji Duh, on svir zhaŕŕi ino mozhí, pozhíva nad vami."

„Le tega nikar, de bi vbijáviz, tat, hudodélnik, sdráshbar nad komu smed vaŕ terpel. Zhe pa sato terpí, de je kristian, naj ga ne bo fram: Bogú h' zhaŕŕi naj terpí."

„Ví mlajŕhi kristiani (ví mladénzhi ino deklízhi) bodite pokorni postárnim; ŕhe njih ŕtarost vam-jih zhaŕŕiti veléva. Ob kratkim: vŕi eden do drugiga bodite pametni ino persanéŕlivi. Sakaj, Bog sóperva prev-sétnesham, ponishnim pa milost ŕkasuje."

„Ponishajte se tedaj mogózhni boshji ròki, de vaŕ o ŕvojimu zhaŕu povíŕha. Vŕŕe ŕkerbí oddeníte: on ŕkerbí sa vaŕ."

„Bog pa, on Bog vŕŕe milosti, ktiri naŕ je po Jesusu Kriŕtusu k' vézhuimu ve-lizhaŕtvu perklizal, on naj vaŕ kak majhin

zhaſ terpévſhe obrázha, vterdi ino pokrep-
zha, ino on naj vam da ſtanovítnoſt. Nje-
mu bodi zhaſt ino ſlava od vekomaj do ve-
komaj. Amen. Mir vam, ktiri ſte Jeſusovi
Kriſtuſovi. Amen.

II. Navuki is perviga liſta ſvetiga apoſtelna Janesa.

Ta liſt je ſ. Janes ſtarzhik piſal, pázh
ſhe ſto lét je bil ſtar. Ljubi ozhe govori
v' njemu is njega; kriſtiane, ki jim piſhe,
imenuje ſvoje ljube otrozhízhe, od hudiga
jih opomínja, k' dóbrimu perganja. Noben
pravi ozhe bi ne mogel perſerzhniſhi s' ſvo-
jimi otrozi govoriti. Ta liſt je tedaj, ka-
kor naſaſh, ſa vaſ, ljubi otrozi! piſan.
Tako lé piſhe:

„Ljubi otrozhízhi! ne ljubíte ſej ſvetá,
nè ſvétoviga. Kdor ſvét ljubi, v' njemu ni
ozbetove ljubesni. Vſe namrezh, kar je
ſvétoviga, poſhelénje meſá, poſhelénje ozhi
ino ſhivétja napuh, ni is ozheta, temozh
od ſveta. Pa ſvét prèjde s' ſvojim poſhe-
lenjam, lé kdor ozhetovo vóljo ſpólni, o-
ſtane vékomaj.”

„O ví preljudi! poglejte ſej, koljko
ljubéſen nam je ozhe ſkaſal: boſhji otrozi ſe
sòvemo ino ſmo! O ví preljudi! sdaj sdaj
ſhe ſmo boſhji otrozi, deſiravno ſe ſhe ni
perkaſalo, kaj bomo. Pa toljko vémo: ka-

dar se bo on perkasal, mu bomo podobni, ino vidili ga bomo, kakoršhin je. Ino vsaki, ktiri ima va-nj to vupanje, se po nje-mu posvezhuje, ki je svet."

„Otrozhízhi! nihzher vaš ne sapèlaj. Le kdor prav ravná, je pravizhen, kakor je on pravizhen. Kdor greh dela, je is hudízha, ker hudízha od sazhétka greshuje. Is tega se sposnajo boshji otrozi ino hudíz-hovi otrozi. Kdor kolj prav ne déla, ino kdor svojiga brata ne ljubi, ni is Bogá. Sa-poved je namrezh, ktiro ste she od konza slis'hali, de eden drujiga ljubímo."

„Zhe brate ljubimo, vémo, de smo se is smerti v' shivlénje preseljili. Kdor jih ne ljubi, ostane v' smerti. Kaj! v'fleherni, kdor brata sovrashi, je vbíviz, ino ví vé-ste, de noben vbíviz nima vézhniga shivlén-ja v' sebi ostojezhiga."

„Kaj pa je ljubesen, sposnamo is tega, de je svoje shivlenje sa nas dal. Ino tako smo tudi mí shivlenje dati sa brate dolshni. Posémliško premoshénje tedaj imej kdo, pa brata naj v' potrebi vidi, ino serzé naj mu sakljéne, kako bi bila neki ljubesen boshja v' takim? Oh, otrozhízhi! ne ljubímo le s' besedo ino jesikam, ampak s' djanjam ino réf."

„Nad temu (nad to ljubésenjo) sposna-mo, de smo per resnízi, ino potlej si per Bogu lohka serzé vmirimò. Zhe nas pa she lastno serzé samézhe, je Bog she vézhi ka-kor nashe serze, ino on vse vé. Ako nam pa lastno serze nizh ne ozhíta, lé potlej,

ví ljubi! imamo perstópik do Bogá, ino kar kolj ga bomo profili, vse dóbimo od njega; sato, ker njegove sapovdi dershimò, ino ker storimò, kar mu je prav."

„To je pa njegova sapoved: de v' njegoviga sinú Jesufa Kristufa vérimo, ino eden drujiga ljubímo; tako sapoved nam je dal. Dershez njegovih sapóved ostane v'njemu, ino on v' njemu."

„She naj rezhem, ví preljubi! ljubímo se eden drujiga; sakaj, ljubesen je is Bogá. Kdor ljubi, je is Boga rojén, ino Boga posná. Kdor ne ljubi, ne posná Boga; seš je Bog ljubesen. Po timu se je boshja ljubesen do nas pokasala, de je Bog svojiga edinorojéniga sinú na svét poslal, de bi mí po njemu shiveli."

„Ino v' timu se ta lé ljubesen prav pokashe, de nas je, ki Bogá nisimo ljubili, on préd ljubil, ino je svojiga sinú v' správo sa grehe nashe poslal. Preljubi! ker nas je Bog tako ljubil, smo tudi mí eden drujiga dolshni ljubiti. Bogá sfer she nikolj nihzher ni vidil; pa zhe se med seboj ljubimo, Bog v' nas prebiva, ino sverhano je njegove ljubesni v' nas."

„Bog je ljubesen, ino kdor v' ljubesni ostane, ostane v' Bógu, ino Bog v' njemu."

„Ino zhe smo, kakor je on, takó na temu svétu she tudi mí, potlej je naša ljubesen popolnoma, ino veselí lohka smo sódniga dné. V' ljubesni ni strahú: ampak popolnoma ljubesen strah is sebe ispehá. Strah ima she kaj húdiga v' sebi. Kdor se

boji, s'he ni dopopólnen v' ljubesni. Mí pa Bogá ljubímo, ker naf je nar prvi on ljubí,"

„Zhe kdo pravi: Jes Boga ljubim, sov-rashi pa svojiga brata, taki je lashníviz. Sakaj, zhe svojiga brata ne ljubi, ki ga vidi, kako more neki Boga ljubiti, ktiriga ne vidi? Ino pa sej je to njegova sapoved: de naj, kdor Boga ljubi, ljubi tudi svojiga blishniga.”

„Nad tim, de njegove otroke ljubimo, lé sposnamo, de tudi Boga ljubimo, ino njegove sapovdi dershimò. Sakaj njegove sapovdi dershati, to je boshja ljubesen. Ino njegove sapovdi niso teshke. Dokler vse is Boga rojèno premága svét, ino premagálo, s' zhimur se svét premaga, je nafha véra.”

„Kdor namrezh veruje, de je Jesuf Kristuf boshji sin, kdo drugi samore svét premagati?”

„Vémo, de je boshji sin prishel, ino vum nam je dal, de praviga Boga posnámo, ino smo v' njegovimu pravimu sinu. Ta je pravi Bog, ino vézhno shivljenje. Amen.

12. Navuki is lista svetiga apostelna Jakopa.

Ljubi otrozi! ta lé list bi se vam so-sebno perlézhi vtegnil, ker je, koljkor ga je, ves is kratkih ino krépkih isrékov, ino is lepih prílik. Tode v' spomín si jih more-

te poriniti, nè lé brati. O pravimu zhasu vam bodo potlej na misel hodile, ino imeli bote lep dobízhik od njih.

„Ljubi bratje! pravi Jakop, veselje si delajte is tega, zhe vas mnoge skušhnjave doleté, ker véste, de skušhnja vashe vére poterpeshlívost napravla. Tode poterpeshlívost more biti do konza poterpeshlívost, de bote popolnoma ino bres vse gráje, de ni zlo nizh nad vami pogrésaniga.”

„Zhe komu is vas modrósti manjka, Boga naj je prósi, ktiri všim rad daja bres raslózha, ino nikogar ne odgánja, ino dalo se mu je bo. Tóde s' véro naj prósi, nè pa, de bi dvómil ali zviplal. Sakaj kdor dvómi, je morškimu od vetra metánimu ino gónenimu valóvjú enak.”

„Blagro mu, kdor skušhnjavo dostojí; sakaj doskúshen bo (vézhniga) shivljenja krono doségel, oblubil všim njega ljubijózhim jo je Bog.”

„Vfaka dobra daja, ino vfaki popolnoma dar je od sgorej dólj, od lúzhiniga ozhe-ta pride, ki ni nobene spremémbe ino nikar sénze spreverníla per njemu.”

„Vfaki zhlovek, ljubi bratje! bodi vurn poslušhati, kesen govoriti, slasti pa kesen k'jési. Sakaj zhlovekova jésa ne storí, kar je per Bógu prav.”

„Torej oddjavšhi vso nezhístoost ino vso hudobno togóto se s' krotkostjo primite v' vas vsajéne besede, ki je vashe dushe sazhímna reshiti.”

„ Pa délavzi bodite besede, nè le poslušavzi, szer sami sebe gofate. Zhe je kdo le poslušaviz besede, ino nè délaviz, je zhloveku enaki, ktiri svoj vsakdánji obras v' serkalu ogledáva, potlej pa gre ino kmalo spet posábi, kakshin je bil. Kdor pa v' slobódnostino ali prostóitino popolnoma (boshjo) postavo do konza pergléda, ino se je terdno prime, ino je délaviz v' djanju, nè le posablív poslušaviz, taki bo v' svoji-mu djanju srezhen. ”

„ Zhe méni k'lo vas, de Bogú slusbi, jesíka pa nima v' bersdah, ino svoje lastno serze sapeluje, njegova boshja flushba, ino pa nizh. ”

„ Zhista ino nepopázhena boshja flushba per Bogu ozhetu je ta lé: Vdóv ino sirót v' njih nadlógah se podstópiti, ino sebe bres madesha od sveta ohraniti. ”

„ Bratje moji! per nashi véri v' Jesusa Kristusa Gosпода nasliga, ki je v' velizhastvu, ne veljájó liza zhloveka. Zhe bi v' vafshe sberálshe mosh v' slatih perštanih prishel ino v' berhkimu oblazhílu; pa tudi kdo vbogi bi prishel v' pustimu oblazhílu; ino zhe ste kmalo v' lepó oblézhenimu s' ozhmí, ino mu rezhete: Léjga! sem sédi, sem! ino zhe vbogimu pa pravite: Tí ondi stój, ali pa: Tù lé sédi k' mojimu podnóshju! ali bi ne delali raslózhhika med seboj, ino bi ne bili krivízhni lozhívzi? — Poslušajte, moji ljubi bratje! Ni kalj Bog vbogih na svétu odvóljil? pa s' véro so bogati, ino njegoviga kraljestva vérbizhi, ktiriga je tistim, ki

ga ljubijo, obljubil? Ino ví bi shli vbóshni za sanizhovati? Prav lé ravnate, kadar svetiga písmá sapóved, kraljizo víh sapóved, na tanjko dershitè: Ljubi svojiga blishniga kakor sam sebe. Zhe pa se poljih ravnate, greh storitè, ino, de ste prelomvávzi, vam boshji sakon ali boshja postava sposná. Sodba nevsmilena mu bo, kdor ni vsmilenja skasoval; vsmileni pa vesél pred sodbo stojí. ”

„Kaj pomaga, ljubi ví! zhe kdo pravi, de ima véro, zhe se pa v' djanju po-nji ne ravná? Ga bo taka véra svelizhala, kalj? Vite, taka véra, ino pa brat ali sestra smed val naj oblazhíla ino jésti nizh nimata, ino val kdo naj jima rezbe: V'boshjim imenu pojta! ino skúfita, de se pogréjeta ino najésta, ino pa nizh jima ne dajte, zhesar v' sé ino na-se potrebujeta, kaj bo to pomagalo? Ravno tako je tudi véra sama na sebi mertva, zhe nima dél. Tí vérjesh, postavim, de je lé en Bog. To je lepó od rebe, Ali tudi hudízhi to vérjejo, pa trésejo se. (Véra torej bres dél nikogar ne svelizha). ”

„Jesik je majhin vudiz, pa velike rezhi napravi. Vite, kaka jiskra she velik log sashgè. Tudi jesik je ógenj, en svét nepravíze ga je. Okolj ino okolj vnéma nashe shivlenje, is pekla podshígan, Vsaziga rodú svéri, ino ptize, kazhe ino morske poshásti se dajo vkrotíti, ino od ljudi so bile vkroténe, lé jesika ne more skorej nihzher vkrotiti, njega nevgnáno hudòbo, polno smertniga zhmèra. Boga ozheta s' njim

hvalimo, ino ljudi po boshji podobi vstvarjene kolnemo s' njim. Is enih yust gre hvala ino klétuv! To, ljubi bratje! bi ne smélo tako biti. Tézhe is eniga studénzoviga shréla sladka ino kislá voda vsakmalo? More figa grosdje, kalj, ino terta fig obrođiti?"

„Kdor vas méni, de je moder ino vumen, v' svojimu shivlenju ino djanju najpokashe s' krotko ino pametno ponósho. Zhé pa ste nafajéni ino imate grenkóto ino kreg v' svojih serzih, ne hvalíte se svoje modrósti, ino ne lgajte soper resnízo. Taka modrost ne hódi od sgorej dóli; ampak posémliška je, mešéna, hudízhova; sakaj kjer je nevoshlívost ino krég; ondi je sbróda, ino napaka ino napaka. Odsgórna modrost pa je v' pervizh zhísta, ino potlej mirna, odjen'úva, pogovórna, vóljna, polna vsmilenja ino dobriga sadú, ino ne terdi le svoje ino se ne hljíni. Takó lé, vite, se sad pravíze v' miru med tístimi, ktiri so mirni, seje.“

„Ne opravljajte eden drujiga, bratje! Kdor brata opravlja, ali gerdó sódi, véro opravlja ino obsojuje. Ako pa véro sódiš, she nísí délaviz vére, ampak njé sodníka se délašh. Ali le jéden je postavodáj ino sodník; ktiri samore otéti ino pogubiti, Kdó si tí, de koga drujiga obsojuješh?“

„Ví pravíte; Dánši ali jutri pojdemo v' to ino to mésto, ino eno léto ostanemo tam, ino kupzhovali, ino dobízhik bomo storili; ví, ki ne véste, kaj bo jutri. Kaj

néki je vaše shivljenje? Dim, ki se komej perkashe, ino she saine. Rezíte tedaj raji: Zhe bo Gospod-Bog hotel, ino zhe shivimò, bomo to ali uno storili. Vse to slobènje je napzhno."

„Kdor dobro storiti vé, pa ne stori, ima greh."

„Ví nevsmíleni bogatínzi! jokajte ino tuljíte od réve, ki bo prishla nad vas. Lejte! dnjina krátena najémnikam vpije v'nebo zhes vas, ino krik vaše polje pospravlávsih shanzov je na vushésa prishla gosпода vsih stvarí. Pállí, maštíli ste se na semlji, ino svoje serza tako rekózh na debélo ste pitali. Váshé bogastvo bo strohnélo, vaše oblazhíla bodo mólji snédli, vaše slato ino sreb-ro bo srjavélo, ino njih rjavévshina bo soper vas prizhala, ino ognju enako tudi vas bo snédla. Le jeso, le shibo na sódne dnéve ste si navlékli s' svojimi sakládmi ali sházi."

„Ví pa ljubi bratje! (ki imate toljko terpéti na semlji), poterpeshlívi zhakajte do Gospodoviga prihóda. Vite, tudi kmet zhaka s' poterplénjam sgódniga ino pós-niga deshja do preljubiga sémliskiga sadú. Tako tudi ví poterpíte, ino si serzé dajajte; sej je bliso Gospodov prihód. Nikar ne toshíte, bratje! eden nad drugim, de si sodbe ne nakóplete. Vite! sódník je pred durmi."

„Je kdo vaš shalosten? Móli naj. Je kdo dobre volje? Bogú naj pòje. Je kdo vaš bolán? Po zerkve mašhniké naj pòshle,

ino molijo naj nad njim, s'oljam ga másaje v' Gospodovimu iménu. Ino vérina molituv bo bolniku téknila, ino Gospod mu bo prelóshil, ino zhe ima grehe nad seboj, mu bo do odpufhèni."

„Spovdujte med seboj se svojih grehov, ino eden sa drujiga molíte, de se otmete; sakaj serdina ino stanovitna molítuv pravízhniga veliko samore. Elija je bil slaboten zhlovek, kakor mí; s' serdam je molil, de naj desh ne hódi, ino tri léta ino fhéft mészov ni bilo déshja; ino spet je molil, ino nebó je deshja dajalo ino semlja sad obrodila."

„Ljubi bratje! zhe se kdo vas od refníze sajle, ino kdo drugi ga spet saverne, le verjáme naj: kdor greshaika od njegove smótene póti saverne, de dusho od smerti réfhi, ino de gréhov ino gréhov sagerne."

13. Spreobernènje apostelna Pavla.

Sdaj, ljubi moji! od sgodovíne svetiga písmna le she pergódbé svetiga apostelna Pavla povédati ostaja. Nad svetim Pavlam vidimo moshá všim zhasam v' snamenje, tako rekózh, dániga, kaj de boshja milost do ljudi premóre, ktiri svojiga odrefheníka v' Jesusu sposnajo, ino ktiri se mu is serza savupajo. Pavlove pergódbé tedaj so, tako rekózh, fklepálo ino vósel, de nikolj lepshi-

ga, s' ktirim se Jesufova ino apostelnov sgodovina konzha. Torej ob kratkim bote nekoljko nar lepših ino podvuzhnišnih sdaj slišhali. S' spreobèrnènjam tega apostelna, desiravno se je she préd ino kmalo po Shtefanovi smerti sgodilo, sazhnimo, de bote vse Pavlove sgotke vkup imeli, ino lohka sapóred brali, ino de jih nobene druge sgotbe ne bodo tergale. Poslušhajte tedaj :

Pavla, ali kakor se mu je she takrat reklo, Savla je she smiraj mašhovati se nad Jesufovimi vuzhènzmi kuhalo, ino po njih kervi shéalo,

Nè lé Jesufovo zerkuv v' Jerusalemu rasdèral, tudi k' vélkemu duhovnu je shel ino ga prosi, mu pisano pravizo v' Damashek dati do ondótnih s-hodniz ali sinagóg; moshé ino shené, kar jih bo tega vuka dobil, se ponúdi povésane v' Jerusalemu pergmati. Vélki duhoven, se vé, mu jo rad da, ino she drujih mósh je shlo s' njim.

Pa ob hóji, ko je she bliso tega mésta, ga luzh naglo is neba osvèti. Obléshen od nebeshke svetlòbe, ino od stréle sadétimu enako, se na tla sverne, ino glas se perglaš is nebes, rekózh: „Savel! Savel! kaj me pregánjash?“ Je djal: „Gospod! kdo si?“ Ino Gospod mu rezhe: „Jesuf sim jes, ki me preganjash.“ Trepézh ino okámnjen je rekel: „Gospod! kaj naj storím?“ Gospod mu rezhe: „Vstani ino v' mésto idi, ino povedalo se ti bo, kaj stori.“

Moshjé, ki so s' njim hodili, so bili vsi terdi. Svetlòbo so tudi vidili, ino pazh de tudi slisjali, de Pavel s' nikomu govori, pa nikogar nè vidili. Pavel je pozhaši na noge sko-máral. Pa kadar ozhi odprè, kar nizh vezh ne vidi. Presvetlòba te nebeshke luzhi ga je bila oslepila. Torej v' Damafhek per roki v' nekoga hishò Juda po iménu ga perpelajo. Tri dni je bil ondi, ino ni nè vidil, nè jédel nè pil, ves zhaš je molil. Ta serzhna, stanovitna molituv, kakor préd sa vsaziga zhloveka, je bila sa-nj perva sazhétniza njegoviga svelizhanja. Bres molitve, kmalo bomo slisjali, bi mu vsa ta nebeshka perkasen ne bila pomagala, defiravno je bila toljki zhudesh.

V' Damafhku je Jesusov vuzhéniz, Ananija po iménu, shivel, bogabojézh, svet ino pravizhen mosh. Njemu tri dni potlej je po nòzhi Gospod v' perkasni rekel: „Ananija!“ Ananija odgovori: „Gospod! lej me.“ Gospod mu rezhe: „Vstáni ino v' méstne uliza idi, ki se jim v' ravnih úlizah pravi, ino v' Judovi hishi vprashaj po moshu is Tarsa, ki mu je Savel imé. Dokler, glej! on moli.“ Ananija se je savsél, rekózh: „Gospod! po mnogih ljudéh slishim, koljko hudiga je ta mosh tvojim svetníkam v' Jerusalemu storil, ino tudi sem je od vélkih duhóvnov s' oblastjo prishel, vse polovit, ktiri v' tvoje imé klizhejo.“ Ali gospod mu rezhe: „Lé idi lé, sakaj ravno ta mosh mi je odvóljena oród, de moje imé pred ajde, ino pred kralje, ino pred Israe-

love otroke ponéše, (ino níz vezh se vam ga ne bo tréba bati). „Shé le pokasal mu bom, koljko vŕe bo mogel savolo mene terpéti.”

Ravno tifti zbaŕ, kadar je Ananija to perkáŕen imel, je tudi flépi Pavel enako perkáŕen v' ŕpanju imel. Tega lé zhaŕtli-viga Ananijata vidi k' ŕebi v' biŕho priti, ino na - nj roke polosbiti. de bi ŕpreglédal. „S' to perkáŕenjo je Pavla Goŕpod - Bog perpravil, de je rad Ananijam, kadar pride, boŕhjiga pôŕla ŕposnal, ino ga poŕluŕhal.

Ananija gre s' dnévam vréd, ino v' biŕho priŕhevŕŕi je k' ŕSavlu ŕtopil, ino roke na - nj poloshil, ino mu rezhe: „Savel, lju-bi brat! v' mé poglej! Goŕpod po poti ŕe ti perkáŕavŕŕi me poŕhle do tébe, de boŕh ŕpet vidil, ino s' ŕverim Dubam napólnen.” Per ti prizhi ŕe je, kakor luŕki, nekaj tazi-ga Pavlu od ozhí odlupílo. Je pregledal, kar Ananijata ŕposná, zhi gar obras je v' ŕanjah vidil.

Ananija mu rezhe: „Bog naŕŕih ozha-kov te je ŕhe ŕdavnaj iŕvóljil, de bi njego-vo voljo ŕposnal, Jeŕuŕa, njega pravizhni-ga vidil, ino is njegovih laŕtnih vúŕŕt glaŕŕ njegov ŕliŕhal. Prizha namrezh boŕh per vŕŕih ljudéh, ino povŕód boŕh oŕnanová, kar ŕi vidil ino ŕliŕhal. Ino pa kaj ŕhe opre-sújeŕh? Vŕŕáni, ino kerŕtiti ŕe daŕ, ino ŕvo-je grehe omí, ino ozhitno Jeŕuŕa ŕposnaj, de je tvoj goŕpód.” Ino Pavel je vbógal, vŕŕal, ino da ŕe kerŕtiti.

Potlej je Pavel jedí v' sé vsél, ino pride spet k' mòzhi, ino je vsaki dan per vuzhénzi v' Damafhku. Kmalo tisto sebóto je v' f-hodnízo shel, ino ozhitno pridgoval: De je krishani Jesus ref Kristus ino boshji sin. Vse, kar jih to flifhi, se zhudi ino ostermí. „Ali ni ta tist, so med seboj djali, ki je hotel vse po Jerusalemu, kar jih to imé zhastí, pokonzhati, ino po to je prifhel, de bi jih svésal ino duhóvnam gnal?“ Terdnéji ino terdnéji je Pavel v' duhu perhajal, ino Judam v' Damafhku je tako ozhitno fkasoval, de je Jesus ref tisti obljúbleni Mesija, de so bili vsi sméshani, ino kaj mu ne vedó odgovoriti. Shli so, posvetujejo se, ino vmoriti so ga fkleníli. Ino de bi jim ne vsel, so ga per vsih méstnih vratih po dnévi ino po nozhi varovati postavili. Pavel je to svédel, ino po nozhi so ga vuzhénzi v' kóshu is hishe per oknu po sidu ispuftili, ki se je méstnih vrat tishala, ino tako je vbéshal.

Nekaj zhasa potlej je Pavel v' Jerusalemu prifhel, v' drúshino Jesusovih vuzhénzov je hotel. Pa vsi se ga prestrahijo, nihzher mu ne vupa, nobeden mu ne verjáme, de bi bil Jesusov vuzhéniz. Tode Barnaba, ki ga je is Damafhka posnál, ga vsame ino k' apostelnam pelá, ino vse jim dopové, kako de se mu je bil Gospod med potjo perkasal, ino kako se je Pavel v' Damafhku Jesusoviga vuzhénza obnéfel, ino de ga je ozhitno ino serzhno osnanováł — ino s' veseljam so ga sdaj, de je Jesusov vu-

zhéniz, med-se vséli. Jesufova zerkuv je bila spet po vsimu Judejskimu, Galilejskimu ino Samarítskimu per miru ino pokóju; narafhala se je, ino v' boshjimu stráhu je ravnala, ino polno veselja svetiga Duhá jo je bilo.

Ljubi moji! toljko lepih perstávkov ko bi se dalo k' lepi sgodbi lé perdjati, se jih hozhemo le vender per timu ino per vsih pòtlejshnih sgodóvih sdershati, zhe kakshina posebna rézh drugazh ne pernése. Sakaj tako nove ko so vse te pergodbe, pa staro resnizo smiraj poterdiho, ki ste jo she toljkrat slisjali. Tri lepe navúke nam posebno pred ozhí perneséjo :

Pervizh : Jesus Kristuf se je po svoji smerti, po svojemu vstajénju ino odhódu v' nebó s' zhudeshmi bres shtevila zhloveshkiga odreshenika ino praviga ediniga sinú vezhniga ozhetá na dan dal, zhigar ljubesen vse obféga ino obrazhá, ino vse ljudi od hudiga ozhishuje, ino s' ljubésenjo, ktira dobro, ino drugiga nózhe, napolnuje.

Drugizh : Nad vsimi ref v' Jesufa Kristufa, ino po Jesufu Kristufu v' Boga vervajózhimi so se vére lepi sadóvi kmalo ozhitno pokasali. Te vére sad je bila shiva véra v' Boga, véra hvaléshna ino Boga povikshováti shéjina, véra pokorna, savupna ino poterpeshliva. Te vére sad je bila perferzhna ljubesen do ljudi, ljubésen krotka,

persanešliva, odpustliva, ljubésen polna vših
lepih zhlovéshkih zhédnošt.

Tretjizh: Ktirim se je véra v' Jesu-
sa Kristusa osnanovála, pa de so se je
branili, té vidimo v' vse húdo sato-
plène. Polne nevédnosti ino vráš jih
najdemo, polne malikvánja, napuha, gerde
terme ino svojoglávstva, polne samoprídno-
sti ino lastniga dobízhka, polne sládnost,
jése, nevoshlívosti, sovrashtva ino vših
drujih pregréh.

Pervo tega trojiga naj naš vuzhí
v' Jesusa Kristusa vérovati, ino ob-
njemu v' Boga ozheta, ki ga je rasvétlit
naš, posvétit, ino svelszhat, na svet pošlat.
Dru-go naj naš zhédnošti ino krepósti pos-
némati spodbáda, ki so jih prvi Jesuso-
vi vuzhénzi toljko lepih nad seboj imeli,
njih molituv, njih pokorshino Bogú, njih
ljubesen do blishniga, njih poterpešhlívost
v' terplenju. Tretje naj napuh, gerdo ter-
mo, ino druge gerde strásti od naš odvrá-
zha, te pameti otamnovávke ino serza pa-
zhívke, ki pameti she take zhiste resníze
viditi branijo, ino serzé s' sovrashtvam zlo
do dóbriga navdajajo.

14. Pavel ino kruloviz v' Listréh.

O preganjánju, ki se je bilo ob Shte-
fanovi smerti vnélo, je veliko vuzhénzov
is Judejskiga v' Antiohijo na Sirsko beshá-
lo, ino evangelj ondi pridgjejo Judam ino

Tretji ino zhet. del.

P

Gerkam. Boshja roka je bila per njih, ino veliko veliko ljudi vsame véro na-se, ino se spreobernejo. Jesufova Jerusalemfka ópzhina, ktira to své, je Barnaba tje poslala, bogabojézhiga mosha, polniga vére ino svetiga Duhá. Barnaba, kadar pride, je vidil, kaj vse je she boshja milost opravila, ino je bil silno vesel, ino jih vse ino sapored opomínja, is serza ino stanovitno Gospodu svestim ostati. S' svojimi vuki je v' nóvizh veliko ljudstva Bogú perdobil. Od tód je v' Tars shel, Pavla pojishe, ino ga je v' Antiohijo perpélal. Zelo léto sta tú ostala, ljudi vuzhíla, ino tako zherstvo ino shtevílnó ópzhino napravita, de so Jesufovi vuzhénzi tukaj nar pervizh imé Kristianov dobili, to je, imé takih ljudi, ktiri v' Kristusa, boshjiga masílenza, vérjejo, ino niega zhafté ino posnémajo, ino so s' svetim Duham famí tudi masíleni ino obljíti.

V' Antiohiji je bilo vezh vuzheníkov, de so bili svetiga Duhá polni. Enkrat so dálj zhasa molili, ino postili se, ino ravno so boshjo flushbo opravljali, kar jim sveti Duh rezhe: „Odlozhíte mi Pavla ino Barnaba k' opravílu, ki sim jih na-nj odbrál. Ino is nóviga so vsi spet molili ino se postíli; ino potlej roke na-nja poloshé, ino ju med blagoflòvmi ino molitujo odpravijo. Pavel sdaj s' Barnabam obhódi mnoge bol posebne Asiáshke mésta. Povsod najdujeta ferzov, de se jih boshja beseda prijéma. Pa tudi ljudi povsód sta dobivala, ktiro so jih zhmerno preganjali. Le eno tih

Pavlovih hój poslušajmo, de bomo vidili, kako možno je s' besedo ino djanjam evangelj osnanováł, ino pa f' koljkimi teshávami ino nadlógami je imel opraviti.

Pavel s' Barnabam pride v' Lestre, ajdovsko mésto. Mestnizháne, kakor préd vsi ajdie, so v' vezh krivih bogóv verovali. Pavel jim svunaj na prostóru pred mestnimi vrátmi praviga Bogá ino Jesusov evangelj osnanuje. Veliko veliko ljudj ga poslušha.

Med ljudstvam je nekdo sedel, ki je krulov na svet prishel, nikolj ni na nogah stal, she manj je po njih kadaj hodil. Vef vuhó je Pavla poslušhal. Pavel ga sagleda, vidil je, de ima véro; njemu se je dalo pomagati, ino na glas je savpil: „Po konzv stopi na noge!“ Mosh poskózhi ino je s-hódil. Ljudjé to viditi, kar hrup sashenó: „Bogova sta se pozhlovézhila, ino sta k' nam prishla!“ Barnabu, lep, vid'n mosh je bil, so Jupiter djal, ki je bil njih velki bog; Pavla, ki je bil besedo prijél, so Merkurja, sgovórnosti bogá, imenováli. Pop Jupiterjov, zhigar tempel je bliso mésta bil, je pa f' zvétni ovénzhanih volóv perpelal, ino on ino ljudjé se jih apostelna ma v' zhaft boshjo klati perpravljajo.

Pavla ino Barnaba, to viditi, strah ino grosa obletí nad takim gerdim malikovánjam. Oblazhíla po sebi sta pretergala. med ljudí planeta, ino, kar sta móglá, vpijeta: „Moshje! kaj to pozhénjate? Vmerjózha zhloveka sva, kakor ví! Ravno osna-

nujeva sej vam, de se od teh bébšhin k'pravimu Bógu spreoberníte, vstvárivšhimu nebo ino semljo, ino morje, ino vse, kar je. Ktiri je popréjšhine zhafe puštil vse naróde iti po svojih potih; pa jenjal se pa vender ni napovedovati špod neba nam dobro délaje, desh ino rodovitne zhafe dájaje, ino s' obilnim shivesham nafhe serza rasvesélvaje." S' všim pogovarjanjam šta komej ljudi perprávila, de se jima boshje zhašči škasovati sdershé.

Tako slo pa, ko so ti ljudjé apostelna zhaštili, le malo zhaša je ta zhašt terpéla. Sakaj zhlovešhki hvali ni nikolj veliko vupati. Ktiri danš zhloveku škorej boshjo zhašt škasujejo, ino ga s' róshami obdévajo, vse lohka, de te bodo sajtro š' kámnjami luzháli, ino shiviga te hòtli rastergati. Taka se je tudi apostelnama v' Listrih godila.

Judov namrezh is drujih mést, po kterih je Pavel she préd evangelj osnanoval, je v' Listre prišhlo, ko šta bila komej ljudi potihnila, ino tako so jih podpiháli, de Pavla š' kamenjam napnéjo. Od kamenja se seséde, ino je bres savéda obléshal. Ljudjé so meníli, de je mertev, ino svunaj méšta ga vlézhejo. Šhaloštni ino klaverni ga oštopajo, ktiri so bili v' mestu Jesusovo véro na-se vséli, kar Pavel na enkrat vštane, ino je s' njimi v' mesto nasaj šhel. Vše prerád jih je imel, de bi jih prezej sapušhal. Šterméli ino veseljíli so se, de Bog zlo

tako zhudno svòjze is fhe takih nevárnost
otmè.

Drugi dan sgódej je s' Barnabam vréd
Lifstre sapustil, de bota tudi fhe drugim
mestam evangelj osnаноvala. Pa nekaj zha-
la potlej prideta sazheto délo dokonzhovát
spet nasaj v' Lifstre. Kakor préd lepe dushe
namrezh, nobene nevarnosti se ne bojtà.
Serze vuzhénzam podpérata, opominjala sta
jih véri svéstim ottati, ino slasti pa jim per-
porozhità, de v' boshje kraljestvo se lé sko-
si terplénje hódi. Potlej sta nóvi ópzhini
nekaj starashín, ali, po fidájno govoriti,
duhovnov, na duhovsko posvetila, préd pa
se postíla, molila, ino jim roke naloshíla.
Ino sdaj jih vse vkup Gospodu, ki so va-nj
vérovali, perporozhità, ino odrínila sta,
ino tudi po drujih krajih sta keršhanstvo
stavila.

Ino poslednizh prideta frezhno v' An-
tíohijo nasaj, od koder sta bila shla, ino
v' ktiri se jima je bilo opravílo, ki ga sdaj
dokonzhata, s' savupanjam v' boshjo milost
v' pervizh dalo. Kmalo, kadar prideta, sta
vso keršhanško ópzhino vkup poklizala,
ino povésta jim, kaj je vse Bog po njema
storil, ino kako je tudi ajdam vere vrata
odperel, ino veseljili so se, ino pa Bogá
vsi so hvalili ino povsdigovali.

15. Pavel ino Sila v' jézhi.

Pavel sdaj je bil nekoliko zhasa v' Antiohiji, ino boshjo besedo osnanuje. Potlej je s'he enkrat vse mesta, ktirim je pred evangelj osnanoval, obhòditi sklenil, brate bo objiskal, vidil bo, kako jim je. To pot si Silata, Lukesha ino Timoteja, vsiga blagiga mladénzha, tovaršhe pervsáme. Od vse opzhine ali gmajne v' boshjo milost perporózhani so odrínili. Keršhanške opzhine ino sošeske po v'lih mestih objiskavšhi, v' véri pokrepzhavšhi ino pokórs'hino do apostolskih ino starahín'skih vukov v'lim saterdívšhi Pavel sdaj sam ne vé, kam bi se obernal evangelj osnanovat. Bog pa mu je to po nozhi v' sánjski perkasni povédal. Nekdo po Mazedónsko oblézhen stojé v' sanjah pred Pavlam mu rezhe: „Na Mazedónsko pridi, ino pomagaj nam!“ Po ti perkasni so se Pavel ino njegovi tovaršhi kmalo po morju na Mazedónsko prepelati jiskáli. Vsi shtirje namrezh so preprízhani, de jih Bog Mazedónzam evangelj osnanovat namenuje. Veseli so shli v' barko, ino frezhno ino na ravnošt so v' Filipe, v' velko Mazedónsko mesto, prišli.

V' timu toljkimu mestu, v' ktirimu shive dushe ne posnajo, so nekoliko dní na tihim tizhali, molili ino premišlovali. Pervo sebóto pa gredó pred méstne vrata h' réki, ker so slišhali de so molitve ondi.

Sédli so, ino Pavel se s'shenami pogovorja, ktire so se i-hajale. Ena smed njih, shkerlatariza, imenitna ino premóshna gos-pá, Lidja po iménu, je bila fosébna bogabojézhniza. Tudi ga posluha, ino Bog ji je serze odperel, de ji je mar bilo, kar Pavel vuzhí, ino s' vso svojo hisho vréd se je kerstiti dala. Véro v' Jesusa Kristusa pa je per ti prizhi s'lepo kerstiansko ljubésenjo sprizhala. Lepo prófi kmalo po kerstu Pavla ino njegove tovaršhe, ino rezhe jim: „Zhe ménite, de sim svesta Jesusova vuzhénka, prósim vas, k' meni pojte na dom, ino per meni bodite.” Ino ni jim odjénjala, de so mogli iti.

Pavel ino Sila sta enkrat molit shla, kar ju slishna frézha, ki je duhá védeshe iméla, ino veliko svojim gospodarjam pervedeshvávala. Sa Pavlam ino Silatam se spuští, ino je vpila, rekózh: „Ta mosha lé sta Bogá prevélkiga slushabnika, ino svelizhanja pot vam osnanujeta!” To jima je vezhkrat pozhenjala. Pavel se je tega navelizhal. ostré se, ino je njé duhu rekel: „V' iménu Jesusa Kristusa ti vkashem, od njé se pobèri!” Ino tisto uro jo je sapuštíl.

Gospodarji njéni, ker vidijo, de je ves dobizhik odlétel, so Pavla ino Silata sgrabili, ino na méstni terg, kjer so bile sodbe, jih vlézhejo, ino pred méstno gosposko obá postavijo, rekózh: „Ta dva mosha lé, Juda, nashe mésto premotujeta. Shége se nas filita vuzhiti, ki nam jih Rimlanam

ne gré na - se jemati, ino shpógati." Vse ljudstvo od vsih krajov je pervrélo ino se va - nja grosí. Mestna gospóška pa rezhe oblazhíla is nju istergati ino jih bizhati, ino vsa kerváva v' jézho pelati. Jezhárji terdo jih várovati vkashejo, V' nar huji jézho tedaj jih vtákne, ino v' kládo jima noge déne.

O polnozhí sta Pavel ino Sila molila, ino Bog je nju molítuv vflíshal. Ránenima ino rasbolénima, desiravno s' nobeno nogo ne moreta ganíti, jima je le vender neisrezhèno lohka per serzu. Neisrezhèno veselje kipí po njema, ne moreta ga v' sebi obtíshati, na glaf sta se v' boshjo hvalo ispuštíla, vsi jih flíshijo po jézhi. Ino, vite! potréc je na enkrat, ino jézha se sgible do tál; vse dúri, ko bi trénil, se odpréjo, ino vse shelésje je od nju odletélo. Jezhár puhne ves prestrashten is spánja, vse vrata vidi do tezhája odperte, mezh isdéra, ino sabòsti ves sméshhan se hozhe. Sakaj, menil je, de sta jetníka potegníla.

Pavel savpije, kar móre: „Ne stóri si, ne stóri si nizh shaliga; sej sva obá tú! Jezhár je ostermel. Is te posébné rezhí, de bi bila moshá vfhla lohka, pa de sta vender v' jézhi ostala, se mu je ozhitno njuna nedolshnost vidila, ino is potrécja je vidil, de imata Boga sa - se. Luzh rezhe vpsíhati, ino je v' jézho k' Pavlu ino Silatu perhitel, ino pred noge se jima sverne, rekozh: „Ljuba gosпода! kaj naj stórim, de bom svelízhán?“ Rezheta mu: „Vérovaj

V' Jesufa Kristusa, ino svelizhan bošh ti ino tvoj dom." Kar is jézhe jih je pélal, ino njemu ino njegóvzam, ki so pertekli, sdaj raslágata boshjo béledo. Per ti prizhi she tisto nozh jih obá k' sebi na dom vsame, ino rane s' velikim vsmilenjam jima ismije, ino kerstiti se je dal s' vso svojo hišho vréd, ino jima jéd napravi, ino vsa hišha je bila v' veselju, de je bila véra sdaj per vsi hišhi v' Bogá.

Véra v' Jesufa tedaj tudi to pot ni bila bres lepiga sadú, veselje nad Bogam ino ljubesen do ljudi, je tudi tukaj per ti prizhi pognala.

Ponòzhni potréf je bil vse mésto splašhil. Komej se je dan sasnál, beršh pošblejo méstni gospódje brizhe do jezharja, ino rekó mu: „Prezej ispústi moshóva!" S' veseljam gre jezhar to Pavlu povedat, rekózh: „Méstni gospódje so mi vaji ispuštili rekli. Ispušténa sta tedaj — ino frezhno hodita."

Ali Pavel, ako ravno je savolo Jesufa voljno britkosti preterpová, pa nad seboj kristian ino evangélski vuzheník le vídesa, de bi bil kaj hudiga storil, ni hotel imeti, ino rekel je: „Bres všíga sašlíchka, bres vse sodbe so naji, naji Rimlana, ozhitno tepli ino v' jézho saperli, ino sdaj naji bodo, ménijo, skrivaj is mesta odpravljali? Shé nè! tega pa nè! Ampak samí naj pridejo, ino (de se našina nedolshnost pokashe) samí naj naji is jézhe popelájo."

Brizhi so fhli, ino to mestnim gospodam opravijo. Slo je gospodam pergrélo, kadar slishijo, de sta Rimlana. Rassháljiti namrezn Rimlana, ki so takrat skorej s' všim svetam vkasovali, je bilo rassháljiti več rimski národ, ino she muogo mésto so savolo kaj taziga terdó postrahováli. Mestni gospódje so tedaj natvégama tù, ino so Pavla ino Silata sa saméro profili, ino is jézhe jih pelájo ino pogovarjajo, de bi s' lépo is mesta fhla. Is jézhe gresta na ravnost na Lidini dom. S' všimi, kar jih je po méstu v' Jesusa vérovalo, ino s' njó she vidit se gresta pred odhódam. Vñ so se bili na njéni dom s-fhli, ino so bili v' velikim veselju, de je Bog tako zhudno Pavla ino Silata reshil, ino de se jih je gospódka tako zhahtitlivo ispušiti peršilena vidila. Ino sdaj sta Pavel ino Sila slovó vséla, ino jim navukov dašta, ino jih opominjata, de naj svésti Bogú bodo. Ino potlej v' Tefalóniko ino v' Beréjo odrínetá, ino tudi tód sta keršnanskíh ópzhis ino sosésk med enákimi pregánjbami postavila.

16. Pavel v' Atènu.

Pavel po svojih apostólskih hójah pride do Atèna, Gerškíh deshél vélkiga mesta. Nar omíkanšhi národ so bili Gerki na semlji. Njih velko mésto je bilo v' nar lépsšimu kraju na svétu, ino pa. rézhi se smé, nar lépsšhi mesto. Sale poslópja, berhki tem-

pelni ino dragi stebri s' mnogimi podobami na njih so is njega v' nebó kipéli. Vše vumélnošti ino védnosti so bile tukaj. Ino per vših svojih vumétuoštih ino vuzhenóštih so bili ljudjé tih krajev, kar véro tizhe, tako nevédni ino nevumni, de so kipe ino podobe is slatá, srebrá ino kámenja naréjane po boshje zhaštili.

Pavlu, ki je po mestu hodil, ino njih tempelne ino te rezhí vidil, se je vshaljilo, de je to mesto zlo tako bébašto ino malikvávfko. Torej nè lé v' f-hodnízi, ki so jo v' Atéau imeli, Judam, ampak tudi Gerkam, kjer je bil kraj, je navuk dajal, od malikvanja k' pravimu Bogu jih savrázha, ino jim evangelj od Jesusa Kristusa ino od prihodniga od smerti vstajénja osnanuje.

Tudi tistih vuzhénih, ki se jim módrjáni ali módrizi pravi, je sraven peršho, prizhali bi se bili radi. Nektiri so djali: „Kaj she pravi ta kvafè?“ Drugi rezhejo: „Nove bogóve, koljkor vidimo, osnanuje.“ Tako lé vse nesnáno se jim sdí, kar je Pavel od Jesusa pravil. Na Areopàg torej, na mesta vélki terg, kier so bile sodbe, ga pelajo. Ondi mu rekó: „Ali se bo dalo svediti, kakšhin je ta nóvi vuk, ki ga per povduješh?“ Vše nove rezhí govoríšh nashim vushéšam, svedli prav bi radi, kaj de je. Sberálšhe je bilo silno veliko. Kaj noviga povedati ali flíšhti namrezh je bilo v' timu méstu skorej vse opravílo nè lé Atéjánov, temozh tudi ptujzov v' njemu.

Pavel je v' srédo sberáls'ha stopil, ino rezhe: „Atenjáne! Jest vidim is vsiga, de so slo bogóvi per vas v'zhas'ti! Ino pa kadar sim po vas'himu mestu shel, ino tempelne ino altarje ogledával, sim altár nas'hel, na ktirimu je sapis'ano: „Nesnanimu Bogu.“ Kar tedaj po nevédama zhas'titè, vam jes osnanujem. Bog, ktiri je svét, ino vse, kar je na svétu vs'tvaril, ne prebiva po tempelnih, ki so jih roke délale; sej je nebés' ino semlje gospod. Tudi s' zhloves'hkimi rokami se mu ne stréshe, de bi, postavim, zhefa potrebovál; ampak she lé vs'im shivlenje, sapo ino vse daja. Vs'imu zhloves'hkimu ródu is eniga je dal po vs'i semlji prebivati, ino od vékomaj jim je zhas'e ino kraje posémliskiga prebiváls'ha odlózhil, de Boga jis'hejo, ali ga bodo najdl'i ino otípali kalj, desiravno od nikogar ni délezh. Sakaj v' njemu shivimò, gíbamo ino smo. Tako so zlo tudi vas'h'ih pévzov nektiri djali: „Njegov saród s'mo.“ Ker smo tedaj boshje rodovíne, ino boshja podoba, ne smémo míliti, de je boshje bístvo kaj slatu, srebru ali kámenju podóbniga, ki se s' zhloves'hko vumétnostjo ino míljo isdólba. Bog je s'zer zhas'e te nevédnosti ljudém pregledal, tóde sdaj pa on vs'im ljudém povs'ód pokoro osnání. Sakaj dan je odvóljil, ino tisti dan bo vs'ólni s'vec po moshu sodil, ktiriga je h'timu odlózhil ino vs'im ljudém sprizhal, s' tim, de ga je od smerti obudil.”

Do sih mál so vs'i Pavla terdo poslušali, ino kar je rekel, so mu prav dal's

Pa sdaj, kadar od vstajenja mertvih govoriti slislijo, se mu nektiri posmehujejo, nektiri pa rekó: „Od tega te bomo še slisli.“ Ino Pavel stopi smed sberalsha. Nekaj malo jih je prezej s' njim shlo, ino so véro na - se vséli, ino med njimi Djonísi, Aténski imeniten sborni gospod, ino nekshina imenitna gospá, Damarid po iménu.

Tukaj, ljubi moji! imamo trójine ljudi de boshjo besédo od Boga, od Kristusa, od pokore, od vstajenja, od sodbe ino od vézhniga shivlenja poslušajo. Pa koljki raslozhik! Nemárni domishlivávi ljudjé, ki jim per nobeni rézhi prava resníza ni, se sa vse toniso smenili, posmehujejo se zéli ti rézhi, ki je ne vuméjo. Slóshni, toshlívi, méfni ljudjé je szer ne savershejo naravnoft, pa premisliti ino prevdariti to rézh ino storiti takó, to so do slóshnishiga zhasa odloshili, ki ga nikolj ni. Lé tisti, kar je bóljshih, vsamejo Pavlov navuk prezej na - se, ino so vérovali, ino prezej tako storili. S' ktirimi tih trojih, ljubi moji! de dershíte, jelite, vam ni treba vele-váti?

17. Pavel v' Koríntu ino v' Efesu.

Is Aténa je Pavel v' Korínt shel. Drugo veliko veliko mesto Gerfhke deshele je bilo. Létu je Israelza, Akvilata po iménu,

najdel, pertar je bil. Akvilovki je bilo Prizila imé. Ker je bil Pavel ravno tega déla, je per njema v' délo stopil, ino v' hišo se k' njema vseli. Tako si je kruh skosi téden saflushoval. V' se bóto pa v' f-hodnízo hodi, ino je vuzhíl, ino Jesusa Kristusa terdo Judam ino Gerkam ino s' obilnim duham osnanoi. Ino Akvila ino Akvílovka sta bila per pervih, de v' Jesusa Kristusa vérjeta. Ino nè lé onádva ino nekoljko drugih Israelzov, tudi veliko Gerkov je vérona - se vsélo, ino se kerstiti dajajo. Pavel se je tedaj dolgo zhasa v' Koríntu mudil, ino obilno kerstiansko opzhíno ali soféfko je postavil v' Koríntu.

Is Korínfhkiga mesta po mókrimu ino po súhimu she vse kraje délezh okolj ino okolj Pavel obhòdivshi je v' Efes, v' vélko mesto male Asie, prishel. S' velikim veseljam she tudi tukaj dvanajst kristianov najde. Tri mésze vuzhí tukaj v' Judovski f-hodnízi — ino ker so po navadi Judjé vézhi dél terdovratni ostali — je potlej v' vuzhívnizi ali shóli imenitniga mosha, Tirana po iménu, she dve léti navuke imel, ino Jesusova véra se je med vse Asiáne, Jude ino ajde, rassnánila. Tudi zhudeshe, ino pa nè majhinių, je Bog po Pavlovih rokah délal. Zlo njegove rute so na bolníke pokladali, ino bolníki so osdravili. Vef Efes je stermel, sveta grósa jih obhaja, ino Jesusovo imé se je slo rasflavloválo. Veliko vérníkov je hodílo, ino se svojih popréjshínih dél ispovedujejo, pravijo jih. Ino

veliko, ktiri so préd vráshi vganjáli, jih je bukve nosilo, ino v' prizho vlih jih fshgèjo, defiravno so okolj pédeset jésarov freberníkov veljále. Tako možno lè je boshja beseda rafla, taka terdna se je kasala.

Po tih vráshnih bukvah sej mèn-de nikomur dan danafhni ne bo shal. Pras-ne vére, ino vráshi so sème, is kti-riga veliko hudiga is zhlovefhkiga ferza perrafe. Pa tudi bukvam, ktire nejevéro vuzhé, gre ògenj. Nejevéra s' koreníno vred zhlovefhko ferze fkasí. Nizh dóbriga ino lépiga ne pride vezh is njega. Obójne buk-ve, vrashne ino nejevérške so hude, pa hude ino hude, vite! so tudi bukve, kti-re v' greh sapelujejo, ino greh sagovar-jajo. Take bukve, kadar so lepo pisane, ino pa slat kosarz, ki je svunaj s' roshami prepréshen ino ovénzhan, ino snotraj poln strupa ino smerti! V' krajnski besedi — bo-di ga Bog sahvalen! — ni sfer tazih bu-kuv, pazh pa v' némfhki. Torej kdor némfh-ko sná, várije naj se, de ne bo vsiga tjé v' en dan bral. Staríshov, duhovnih pa-stírjov, vuzhénih ino svetih mósh naj vpra-sha.

V' Efesu je savolo Jesusoviga vuka ve-lik hrup vstal. Ajdje niso le veliko bogóv, tudi veliko bogín so vérovali. Efesháne so fosebno bogíno Diano zhaslili, ino tem-pel, ki ga je v' Efesu imela, je bil velik ino lep, de malo tazih na semlji. V' Efesu je bil srebrár, Demètri po iménu, ki je Djá-niniga tempelna freberne tèmplizhke, ino

Diano v' njih delal, ino tudi drugim frebráram veliko saflúshika dajal. Vše tega déla tedaj, mójstre ino hlapze, ino kar jih je per ti kupzhiji kaj obrésti imelo, spravi Demetri vkúp, ino rezhe jim: „Moshje! ví véste, koljko perdóbka je vse per timu délu. Pa vidite ino flishite tudi, de ta Pavlast Pavel skorej po vsi Asji, nè le po Efesu, veliko ljudstva odverne ino pregovarja, ker pravi, de s' zhloveshkimi rokami délaní bogóvi niso bogóvi. Pa nè le nashe délo je saftati v' nevarnosti, tudi tempel toljke bogíne bo nizh, ino njéna velikòta, ki jo nè le Asia, ampak vesólni svet zhaftí, bo pròzh.” To flishati, jih je togòta slomíla, ino v' en glaf sakrizhé: „Velika bogína je Efeshka Diana! ino vse mesto je hrumélo. Vše, kar je noge imelo, dère na glédalshe, kamor se je ljudstvo o sploh potrebah sberati navado imelo. Ino sgrabili so Gaja ino Aristarha, dva Mazedónzhana, Pavlova tovarsha, ino jih sabo vlézhejo. Pavel hozhe med ljudi iti, ino hrup potolashiti, ino tovarsha otéti, ali vuzhénzi ga niso pustili. Tudi nektiri Asiashki gospodje, ki so mu bili prijatli, ga poshlejjo profit, de naj ne hódí v' glédalshe. Sakaj strashna smeshnjáva, strashni hrup je bil. Vsfak svojo so gnali ino vpili, ino veliko jih samih ne vé, pokaj so pervréji. Judje so sdaj nekaziga Aleksandra pred seboj rili. Sadnizh se mu smed derháli pomore, ino ga na vishávo postavijo, de naj ljudi pogovorí. S' roko je mignil, de tiho, ino sagovorí. Pa komej

lo zhutili, de je Jud, de torej ne vérije v' bogíno, ino vsekmaló je vpilo: „Velika bogína je Efeshka Diana!“ Dve uri je to neprenehama terpélo.

Poslednizh stopi méstni píšár na noge, vmókniti vkashe, ino sazhne: „Kdo neki ne vé, de Efeshko mésto bogíno Dianó posebno zhaftí? Ker se to ne da odrézhi, kaj je toljkiga hrupa tréba? Vmiríte se, ino ne bodite nespametni. Ta mosha, ki ste jih perpelali, ona se nísta né nad tempelnam pregreshíla, né vashe bogíne vkljinjala. Zhe pa se imajo Demetri ino drugi njegoviga déla zhes koga pertoshiti, sej je pravíza, sej so gospóške, toshijo naj. Zhe vam gre she sa kako drugo rézh, vse to se da v' pravizhnimu sbòru poravnati. V' nevarnosti tóshenim biti smo savolo danashniga rasboja, ino pa she skasati ne moremo, kdo je kriv tega stéka.“ To isgovorívshi je ljudém saksebi rekel. Ino tako je bilo hrupa konez. Shé bi bilo voshiti, de bi she sdaj takih nespámetnih ljudí ne bilo, ktiri se v' hrupe spushajo, de samí ne vedó, sakaj; ali pa sej, de bi bil vselej kak taki pamenten mosh kje, kakorshin je bil ta Efeshki píšár, ktiri bi ljudí tako pametno ino pohlévno védel vtolashiti.

Tudi ta povést poterdi, kar ste she v' sgodbah stariga sakóna flishali: De podóbe moliti, ali podóbam vum, savéd ino skrivino mózh perpisováti, bi bilo ajdovska nagnúsa. Ta povést ino sgodba pa je tudi she rokodélam lep navuk — ino torej

tudi marškomu is vas, ljubi ví, ino to lé hozhemo she nekoljko premisliti!

Pavel, on naródoj ino naródoj vuzheník, on toljki mosh, je rokodél bil, ino si je kruh s' tim flushil. Nihzher se tedaj ne framuj, se vuzhiti kaziga rokodélstva. Po vsi pravizi zhašt vsa gre rokodélam, ino vselej je réf, kar stari prigovor pravi: Rokodélstvo ima sláto dno, ino kruh se ga nikolj ógnil ne bo. Pa tudi komur se ni treba kaziga rokodélstva vuzhiti, naj rokodéle s'poshtuje. Po njih rokah dobivamo vsako oblazhílize, ki ga nófimo, vsaki grishlej kruha, ki ga snémo, vse oródje per hishi, ino pa hishe ino poslópije, ino she ino she drujih perpráv.

De je bil Pavel sal pertar, to je bilo njegov nar mánji raslózhek. Tudi njegov vum je bil raslvetlén, ino njegovo serze je bilo lepo, nè lé roka je bila perurna. S' roko je bil per délu, s' duham per boshjih rezhéh. Persadeníte si tedaj, nè le svojiga rokodélstva prav se navuzhiti, nè lé enkrat mójstroviga iména, ampak she bol imé blagih ino dobrih ljudí saflushiti. Rokodélstva navuzhiti se, je lé she kaj majhniga. Bogá ino svoj konez prav s'posnati, ino takó boljshi ino boljshi perhájati, lé to je veliko, ino to da she lé zeliga zhlovéka.

Akvila ino Akvilovka sta Pavlu rada déla pervoshíla, ker je bil lepa dusha, nè lé vuméten délaviz, ino velika srézha je bil Pavel per hishi. V' obojimu posnemaite Pavla, ino zhe pojdete dánši ali jutri po

svojimu délu kam na ptuje, povsôd nar
bôlji môjstri vas bodo jemali, ino velika
srezha per mârskaki hihi tudi vî bote
lohka.

Kakor v' Korintu, je tudi po drugôd
Pavel po rokodélstvu kmalo snanzov dobil.
Sdrúshnize rokodélov, ki jih imajo roko-
déli po všimu poshténimu svétu, imajo ve-
lika dobriga, ino tudi vam svoje dáí bo
to prav prishlo. Kjer pa se rokodéli stri-
najo, kakor so se v' Efesu, de hrupe na-
pravljajo, se nikar vméf ne mešhájte.

Od srebrárjov v' Efesu ni bilo lepo,
de so s' svojo vumétujo vráshi podperáli, ino
de so se is dobízhka resnizi vstavlali. Shè
dan danáshni mârskak rokodél ino mârskdo
drug vráshi is dobízhka sagovarja ino ter-
di, ino mârskdo tudi sa kakshine f- hode,
sa kakshino bóshjo pót se po Demétriovo
poganja. Kaj! mârskak rokodél, mnógi,
ktiri na dobízhku shivé, gredó ino na rav-
nost k' grehu, k' nesrámní nóshí, postavim,
ali k' pjánzhovanju ljudém stréshejo. Tóde
taki dobízhki nimajo téka.

18. Pavel v' Troadi.

Pavel Eféshke kristiane poklízavshi,
opomínjavshi, slovó od njih vsévshi ino
Mazedonsko ino nekoljko Gerškiga obhò-
divshi, pride v' Troad, v' méstize ondi, kjer
je nekadaj imenitno mesto Troja stalo. En
têden se je pomudil. V' nedéljo so se vši

Troafhki kristiani v' nekoga veliko obédnizo s-fhli, sveto réfhno teló prejét. V' obédnizi je bilo veliko lamp pershgánih. Pavel je pridigo imel, ino ker je drugi dan iti mislil, se je tako vgrél, de je bila pólnozh, préden je kdo védel. Mladénizh, Evtih po iménu, se je bil na odperto okno vsédel, ino, ker je Pavel predolgo govóril, ga dremáviz posili, omáhnil ino is tretjiga ihtuka ali is tretje klade je v' uliza padel. Ko ga samòklo bútiti flichijo, je vse po sberalshu stréla preletéla. Eden sa drugim vderó, ino mertviga so nashli. Pavel je fhel, ino se po mladénzhu sklóne, ino mehko se ga okljéne, ino okolj stojézhim rezhe: „Bres fkerbi! shiv je! Ino, vite! ref je oshivel, ino spet shiviga perpelajo v' obédnizo. Vse je v' veselju, vse sterml. Nevtrúdeni Pavel pa je she do jutra navuk imel. Potlej je kaj maliga jédel, ino odríne.

Mladénizh Evtih, ki je tako bres fkerbi v' oknu sadrémal, je pazh svésta podóba nespremishlene mladosti. Naj val to opominja, ví ljuba mladost! de se varjete tazih dúshnih ino teléfnih nevárnost. She marfkakimu mladénzhu so shivlénje vséle, pa she v' vézhi nesrézho so ga po dúshni pahnsle, ino veliko ljudí v' strah ino shalost perpravile. Kaziga Pavla namrezh ni vselej per rokah, de bi nespremishlik popravil, ino is strahú ino shalosti spet veselje narédil.

19. Pavlovo flovo v' Efesu od starafhín.

Po svojih pòtlejnih hójah je Pavel v' Milèshko mesto prifhel. Milèt ni bil délezh od Efesa. Pa, ker se mu je mudílo, de bo bínkushtini prasník v' Jerusalemu prasnovál, mu ne dopustí zhaš v' Efes iti. Po ondótnè starafhíne torej poshle, de naj se v' Milèt snidejo. Ino tem zhaštílivim moshém, kadar so prifhli, stojézhim okolj sebe sdaj rezhe :

„Ví véste, kako sim od dné, kar sim v' Asio prifhel, veš zhaš med vami ravnal, kako sim sa Bogá s' vso poníshnostjo v' solshah ino pregánjbah delal, ki so mi jih salesvávzi Judje napravlali ; kako vam nizh nisim samólzhal, kar sim mislil, de bi vam bilo koríšno ; ampak ozhitno, ino po domóvih vse sim vaš vuzhíl, ino Judam ino Gerkam k' Bógu se spreoberniti, ino v' nashiga gosпода Jesusa Kristusa vérovati sim osnanovál.”

„Ino sdaj pa sim, nekáko svésan, od duhá v' Jerusalemu gnán, ino sam ne véim, kaj se mi bo ondi godilo, lé sveti Duh mi v' vsakimu mestu napovduje, de me shelésje ino britkošti zhakajo v' Jerusalemu. Pa sa vse to ne maram, ino tudi moje shivlénje mi ni predrago, de le svoj ték dotézhem, ino opravílo dostojím, ki sim ga, evangelj boshje

milosti osnanovati, od gospoda Jesufa Kristufa prejel."

„Ino sdaj glejte, jest vém, nihzher vas, ki sim imel hójo med vami, de sim vam boshje kraljéstvo osnаноval, ne bo mojiga oblizhja vezh vidil. Torej danafhni dan vam prizham, de sim nedólshen, zhe vas bo kdo pogublén. Dokler, nisim se vam vmikal vliga boshjiga fklépa osnaniti. Zhujte tedaj nad seboj, ino nad vfo boshjo zhédo, ki vas je sveri. Duh shkose zhes njo postavil, vladati boshjo zerkuv, ki jo je s' lastno kervjó perdobil."

„Dobro previdim, de po mojimu odhódu derézhi vukóvi med vas pridejo, ktiri ne bodo zhedí sanéfli. Kaj! is fréde vas bodo moshjé stopáli, krive navuke vuzhíli, ino vuzhénzov na-se naberáli. Torej zhujte, ino pómnite, de nisim tri léta odnéhal, né po nózhi né po dnévi, v' folsah vas v'fakiga opomínjati."

„Ino sdaj, ljubi bratje! Bogú, ino njegove milosti besedi vas perporozhím, on je mogózhen dovólj, do verba dosídati, ino odvóljeni délesh vsih posvezhénih vam dati. Od nikogar vas nisim hotel né siatá, né srebrá, ne oblazhíla. Samí dobro véste, de so té lé roke perflushíle, kar sim jes, ino kar so moji továrshí potrebováli. S' vsim, ino tudi s' tem sim vam pokasal, de tako se more delati ino slabim pomózhi, ino Jesusovih beséd se spómni, ki jih je rekel: „Svelízhanshí dajati je, kakor pre-jémati."

Pavel, to rékevšhi, poklékne, ino molili so on ino oni. Velik jók se sazhné. Okolj vratú se mu oklépajo, ino nar téshji jim dé, ker je djál, de ne bodo vezh njegoviga oblizhja vidili. Shè do barke ga spémijo.

Oh, otrozi! molíte, molíte, de bi Bog všim keršhanskim soléskam take svéste, ljubésnive ino neobrétne pastirje dal, kakoršhin pastir je Pavel bil. Pa tudi, de bi všaki keršhanski pastir nad svojim dušham take savúpne, pokorne ino hvaléshne ovzhíze imel, kakoršhini so bili létu Efešháne do Pavla.

20. Hrup nad Pavlam v' Jerusalemu.

Is Miléta se je Pavel s' Lukesham ino továrhmi po morju v' Tir perpelal, ker je v' timu méstu barka vkladála. Tudi v' timu imenitnimu méstu je Pavel k' svojimu velikimu veselju she kristianov nashel. Sklénil je zel téden per njih ostati. Všo mogozho ljubesen mu skashejo, ino vse so persadjáli, pregovoriti ga, de bi v' Jerusalemu ne hodil, ker so v' duhu previdili, kaj ga ondi zhaka. Ali Pavel si ne da tega isbíti. Kadar téden mine, de gre, ga vši, tudi otrozi ino shene, is mesta do morja spémijo. Na brégu pokléknejo Pavel ino oni, ino molijo. Potlej vsame flovo,

od vsih, od vsakiga posebej, ino nad vsimi je mólil, ino potlej gre v' barko. Oni pa se s' britkim serzam domú vernejo, pa polni svetiga mirú.

Is Tira se Pavel v' Ptolomajd pelá, ino Jesusov navuk je bil she toljkaj rasfírjen, de Pavel k' svojimu veselju, kamor kolj pride, she povsód kristianov najduje. Tudi tukaj jih objishe, ino je en dan per njih ostal.

Drugo jutro gre is Ptolomajda po suhimu v' Zesaréjo. Prezej gre k' Filípu, nekadaj dnárarja is Samorskiga kerstívschim, ktiri je she smiraj evanjelj osnanová. S' svojimi shtirimi hzhermí, shtirimi svetimi, od Boga rasvetlénimi divízami, je lasten dom imel v' Zesaréji, ino Pavla ino tovarshe s' veseljam je v' hisho vsél.

Pavel je dalj dni v' Zesaréji ostal. Enkrat so vsi véрни Zesaréjzhane per njemu, kar prerok is Judéje, Agab po iménu, pride. Pavla vglédati, vsame, od prerokoviga duhá gnán, per ti prizhi Pavlov paš, ino roke ino noge si svéshe, rekózh: „To pravi sveti Duh: Tiftiga, zhigar je ta paš, bodo v' Jerusalemu tako lé Judje svesáti, ino ajdam dali.“ Vsi se prestrašhijo, kadar to flis'hijo, lepo, s' sólsnimi ozhmí profijo Pavla, de bi ne hodil v' Jerusalem. Pavel je pa djál: „Kaj jókate, ino mi serzé téshie? Nè lé svésati se dati, tudi vmreti v' Jerusalemu sim savolo Jesusa perpravlen. Ker ga ne morejo preprofiti, so vtíshnili, ino djáli: „Naj se sgodí boshja volja!“

Po tistih dnéh tedaj so Pavel ino tovaršhi pobrali, ino gredó. Nekaj Zesaréjskih kristianov ga do Jerusalema sprémi. Maa-sona pa — smed Jesusovih pervih ino nar svestéjskih vuzhénzov je bil, ino lastno hišho je v' Jerusalemu imel — so mu slastišhe sa to perdali, de bodo kmalo strého v' Jerusalemu Pavel ino tovaršhi imeli. Tako lepo lé vsi so bili sa - nj skerbni.

Vsi kristiani silno veselí so bili, kadar je Pavel v' Jerusalem prishel. Kmalo drugo jutro gre k' Jakopu s' vsimi tovaršhi; smed vsih ápostelnov sgol sam je bil ravno v' Jerusalemu. Vsi starashíni so se bili per njemu s-shli. Posdrávevšhi jih, jim Pavel na dolgo vse perpoveduje, kaj je po njemu Bog nad ajdami storil, ino vsi hvalijo Bogá, kar jih ga p-slušha.

Potlej je Pavel tudi šhe obilne daróve oddál, ki so jih bili premóshnišhi ajdovški kristiani sa vboge vérne Israelze sloshíli, ino vsaki dan je ozhitno v' tempel hodil. Tudi Judov is Asiáshkih mést, po kterih je Pavel ajdam evangelj oklizoval, je bilo h' prasniku v' Jerusalem prishlo. Kar v' tempelnu ga sgrabijo, komej ko ga vglédajo, ino na vse preterganje so vpili: „Jerusalemzhane, pomagajte! Ta lé je tisti zblovek, ktiri po vsih naródih ino krajih zhes našh národ, zhes postavo ino zhes to sveto mesto krive navuke satrósa.“ Ljudstvo, ki je bilo v' tempelnu, per ti prizhi v' Pavla sróhni, ino po zelimu méstu séga hrup. Derháli od vsih strani vréjo. Vše tishí

v' Pavla, is tempelna ga vlézhejo, ino vrata urno sa seboj sakljénejo, ino ga sverkajo ino bijejo, ino kmalo per tempelnovimu pragu ga hozhejo vmoriti.

Rimskimu jesérniku vójskiniga verfhéla na Jerusalemskimu grádu, je bilo mej tim pernehéno, de je ves Jerusalem nakvishko. S' vsimi vojákmi ino stótniki per ti prizhi se vsdigne, ino hití. Ker jesérnika ino vojakov priditi vidijo, so neháli Pavla bíti.

Vite, rimski vojáki ali soldatje so ta pánt vgnali, ino apostelnu Pavlu shivlenje otéli! Vojáshki ali soldashki stan tedaj naš ne brani lé svunajnim sovrašnikam, tudi domazhe deshele ohrani, de so per miru, ino de kaj krishim ne gre, ino premoshénje ino shivlenje varje mirnimu deshelánu. Dvakrat toljka zhašt tedaj mu gre.

Jesérnik perstópi, ino rezhe Pavla prijéti ino krishim vkljéniti, ino vprasha, kdo de je, ino kaj de je storil? Pa vsi Judje vse krishim so vpili, de jesérnik od vpitja ino hrupa besede ne raslózhi. Na grad torej rezhe Pavla gnati.

Grad je bil na vishávi sraven tempelna. Po shirokih kamnitih shténgah ali stopnízah se je v' grad shlo, ino veliko jih je bilo. Na verhu pred vratmi je bila ravnòta. Vojaki s' Pavlam do stopníz perrívshi, ga morejo sdaj savolo síle ljudi sadéti ino nésti. Sakaj vsa mnósh ljudi je sád per-riskala, vpili so: „Spravi ga! k' smerti ga!“

Pred vratmi v' grad, ko ga ravno va-nj pelati hozhejo, rezhe Pavel jeserniku po geršhko: „Ali smém kaj s' teboj pregovoriti?“ Jésernik se sazhudi: „Lejte! kaj snash Geršhko? Kaj nè, tisti Egipzhan si, jéli? ki si bil une dní rasbòj napravil, ino rasbojnikov shtiri jesare pelal v' pufhavo?“ Pavel odgovorí: „Jes nè; ampak jes sim Israeliz, is Tarsa v' Zilizji domá, mesta vsm snaniga. Te prosim, perpušti mi, de ljudí ogovorim. Jésernik mu rezhe, ino Pavel stópi na verhino stopnizo, od kodar je po vsih ljudéh vidil, s' roko jim tihó biti migne. Vse je vtihnilo.

Po hebréjsko sazhne: „Ví moshjé, ljubi ozhetje ino bratje! poslušajte odgovor, odgovorím se vam.“ Kadar ga po hebrejsko govoriti flishijo, she bol potihnejo.“

Pavel, ki je svoje deshéláne, desiravno oflepléne, toljkaj ljubil, ino ker bi jih bil rád k' véri v' Jesusa ino k' svelizhanju perpravil, vsame od konza kmalo njih lastne duhovne na prizho, de je préd on sam Jesusa ino njegove vuzhénze strupéno preganjal; potlej jim svoje zhudno spreoberne-nje od kraja pové, kakor smo ga she v' mislih iméli. Ino de se odgovorí, sakaj ajdam evangelj osnanuje, je she perstávil, de je od perviga nar préj Israelzam v' Jerusalemu evangelj osnanovati hotel, pa Gospod mu je v' perkasni povelje dal: „Idi; delezh med ajdovske narode te hozhem poslati.“ Do sih mál ga vsi per miru poslušajo. Sdaj

pa se je njih stara pika do ajdov pokasala. Strafhni glaf, ko bi trénil, vsikmalo so sagnali: „Strani takiga is svetá; ni vréden, de shiví!“ Kaj! od togóte so oblazhilo snad sebe tergali, ino prah nakvishko metali.

Jésernik she sdaj ne vé, per zhému je. V'grad rezhe Pavla gnati ino bizhati. Svéditi, isfiliti hozhe is njega, kaj se je ljudém tako strafhno saménil. Shé k' štebru ga s' jerméni pervesujejo, kar Pavel sraven stojézhimu stótniku rezhe: „Ali pa sméste Rimlana, préden je obsójen, bizhati?“ Stótnik to slifhavshhi gre naglo k' jeserniku, ino mu rezhe: „Pomisli, kaj delash! ta zhlovek je Rimlán.“ Jésernik je sam sdajzi prifhel, Pavlu rezhe: „Povej mi, tí si Rimlán?“ Pavel je djal: „Rimlán.“ Jesernik rezhe: „Jes fim se s' teshkimi dnarmi v' rimlánstvo vkupil.“ Pavel rezhe: „Jes ga po rojstvu imam.“ Per ti prizhi so odstopili, ktiri so ga tépti bili naméneni: gredó. Jésernika pa, ko je svédel, de je Pavel Rimlan, je she to fkerbélo, de ga je bil vkljéniti rekel.

Ali kdor kaziga tudi nar spodnifhiga zhloveka rasshali, bi ga moglo she veliko bol fkerbéti; ker se Bogú she veliko bol saméri, kakor se je, kdor je Rimlana tépel, Rimlanam. Sakaj, toljziga kaj ko je tistikrat Rimlan bil, vse kaj vézhiga je le vender boshji kraljéshzhan ino prihodni nebéshzhan, kar je vsaki zhlovek.

21. Pavel pred velkim sbòram.

Drugi dan rezhe jésernik, Klavdi Lisia se mu je djalo, duhovšhini ino zelimu vélikimu sbòru vkup. Potlej vkashe Pavla is jézhe perpelati, ino ga v' sbòr postaviti, na tanjko zhè saflishati, kaj se imajo Judje zhes-nj pertoshiti.

Pavel, on nedólshe vesti, je vesél v' sbòr stopil, v' ozhí jih pogleda, ino f' ti-mi lé besedami se sazhne odgovarjati: „Ví moshje, ljubi bratje! s' vso dobro vestjó fim pred Bogam ravnal do danashniga dné!“ Ananija pa velki duhoven mu rezhe po sobéh dati. Pavel mu rezhe: „Bog te bo bil, tí pobélena sténa! Tukaj sedísh, de bi me po postavi sódil, sakaj torej me soper postavo bíti velévash?“ Okolj stojézhi so djali: „Vélkiga duhovna bosh kljél?“ Pavel odgovorí: „Ljubi bratje! nisim véč del, de je vélki duhoven. Ne bil bi szer tega storil. Pisano je namrezh: Prédnika svojiga ljudstva ne kòlni.“

Te besede bi mogli tisti slasti pómni, ktiri si zlo nizh is tega ne storé, de deshélsko ali duhovsko gospósko vkljínjajo.

Pavel je sdaj ozhitno vidil, de per ti sodbi ni nobene pravize. Tako voljno ko je vso krivizo rad savolo Jesusa prebíl, per-pushénih pótov, otét se, vender nozhe samuditi. Ena rézh se mu sdí, kakor nalásh. Polovízo sbòra je bilo Saduzéjov, polovízo

Fariséjov. Saduzéji so terdili, de ni ne vstajènja, ne angelov ino duhov. Fariseji so obóje vérovali, ino per ti rézhi so prav imeli. Pavel tedaj, od mladiga per Gama-ljèlovih nogah po Farisejskimu vuku v véri podvuzhèn, gre ino savpije: „ Moshje ino bratje! Jes sim Farisej, ino sim Fariséja! Savolo vupanja v vézhno shivljenje, ino savolo (vére) v vstajènje od mertvih sdaj létu pred sodbo stojim.” Kar vsdignejo vsi Fariséji se, ino se sa Pavla potégnejo, ino djali so: „ Nizh hudiga ne najdemo nad tim zhlovekam. Zhe pa je angel, ali kaki drugi svelizhan duh s njim govoril, tega ne moremo Bogú braniti.” Pa tudi Saduzéji se skopízhjo, ino odrekó. Siln prepír, strashno vpitje vstane. Hrup ino vék smiraj vézhi je perhajal, de se jesernik sbojí, Pavla bi rastergati vtegnili. Strashi torej rezhe v sbòr, ino po fili is sbòra vséti, ino na grad pelati ga rezhe.

Pavel je bil tedaj spet v jézhi, ino, vidili bomo, sa - nj je bila sdaj grosno shalostna. Sosebno se mu je moglo ináko storiti, de ga njegov lastni rod ni poslušhal, ino de je tako strashno hud va - nj, ktiriga je toljko Pavel ljubil, ino toljkaj svelizhati jiskal. Ali Jesuf ga je po nozhi v lépi perkasni potolasbil. Vef mil ino prijasen se je v temni jézhi sraven njega perkasal, ino ljubesnivo mu rezhe: „ Le stanoviten, Pavle! kakor si me v Jerusalemu, me bošh tudi v Rimu sprizhoval.”

Vuzhímo se tulètu, de v' stiskah ino pregánjbah se smé vsaka nedólshna poskusiti, ki jo pamet svétuje: pa posebno savupanje se more lé v' Bogá staviti. Kjer nobèna zhloveshka modróst ne isdá, ino kjer veš zhloveshki trofht odnehá, trofht ino pomózh hódi ondi od Bogá.

Sraven vidimo, kako je Jesus Kristus svojo véro, ino po njej srézho vsih narodov na semlji smiraj bol ino bol rasfhiral. Kar se je v' nesnanimu Nazaretu na tihimu perzhélo, se sdaj v' obéh velkih méstih tedájniga svetá, v' vélkimu mestu Judstva, ino v' velkimu mestu ajdstva, ozhitno ino flovézhe rasonnanuje.

22. Pavlov féstrinik.

Kar je Jesus Kristus Pavlu obljudil, mu je tudi spolnil, ino to vse slohkama, ino samo od sebe se je dalo.

Kmaló s' sasnávo drujiga dné se nekaj Judov sterne, ino saperféshejo se, nè jésti nè piti, dokler Pavla ne vmoré. Nad shtirideset jih je v' ti perfégi. Nekoljko jih gre k' vélki duhovshini, ino ji povedó: „S' strashno perfégo smo se saperfégli, kar grishleja nè poskusiti, dokler Pavla ne vmorimò. Torej velki sbòr vkashite na jutrajshni dan, jésernika pa prošite, de vam she enkrat Pavla perpelá. Ti rézhi bol do tánjkiga, rezíte, bi radi prishli. Mí pa bo-

mo perpravleni, de ga vbijemo, préden bo prifhel." Ta nesdúfhni naklèp je bil duhovfhini vfhézh, ino tako fklénejo storiti.

Pavlova feftra je finú imela, ino vef ta naklèp je flifhal. Na grad gre ino to Pavlu pové. Pavel poklizhe eniga ftótnika, ino mu rezhe: „Prosim te, péli tega mladénzha k' jéserniku, nekaj mu imá povédati." Stotnik mu seboj rezhe, ino ga k' jéserniku pelá, ino mu rezhe: „Pavel, jetník, me je profil, tega lé mladénzha k' tebi pelati; nekaj ima f' teboj govoriti."

Jésernik je mladénzha prijasno per roki prijél, ino ga strán pelá, ino mu rezhe: „Kaj mi imafh povédati?" Mladénizh rezhe: „Judje fo se te pròfiti pogovorili, de bi jim sajtro Pavla fhe enkrat v' sbòr perpélal. Bol do dóbriga bi ga radi saflifhali, ti porézhèjo. Pa nikar jim ne verjâmi! Sakaj nad fhtridesét mósh mu po shivlenju ftréshe, ino saperfégli fo se, nè jésti, nè piti, dokler ga ne konzhájo. She vse je perpravleno, lé tvojiiga povélja fhe zhakajo." Jésernik odpravi mladénzha, pa terdo mu je saterdil, nikomur nizh praviti, de mu je to povédal. Ino ref ni nikomur nizh sínil.

Kmalo rezhe jésernik dvéma ftótnikama priti, ino jima povelje da: „Sapovejta perpravlenim biti perfto péfhzam, sedemdeset kónjkam, ino poverh fhe dvesto kopéjnikam. Nozój ob treh pojdejo v' Zesaréjo. Tudi fkerbíta, de se bo Pavel kam posadíti imel, de pojédi, ino de se sdrav ino zél do oblaftníka Féliksa perpravi.

Jesernik je tudi list do oblastnika pisal; taki lé je bil: „Klavdi Lisia sblahcnimu Fèlikfu, deshéle sprédniku, sdravje! Tega moshá, ki ti ga poshlem, so Judie sgrabili, ino she moríli. Jes fim s' vojsko prišel, ino jim ga is rók otél, ker fim svédel, de je Rimlan. Svéditi hoté, kaj imajo zhes-nj, ino kaj de ga tóshijo. fim jim ga v' njih sbór pèlal. Ali vidil fim, de je lé savolo nekákih vpráshb njih vére vsa ta toshba, né pa, de bi kakshin smerti ali shelésja vrédni sadólsbnik nad sabo imel. Ino ker mi je povédano, de mu Judov po shivlénju stréshe, ga k' tebi poshlem, ino tudi toshnikam fim k' tebi rekel, de naj per tebi toshujejo, kar imajo zhes-nj. Sdrav ostani!”

Stórnika sta svesto povelje spolníla. Vojaki ali soldatje vsamejo Pavla med-se, ino ob dáni uri odrinejo, ino she po nòzhi ga v' Antipatrid perpelajo. Péshzi se nasaj ondi na grad v' Jerusalem vernejo, kónjki pa ga sprémijo v' Zesaréjo, ino so list deshéle oblastniku dali, ino Pavla pred-nj postavili. List prebravshi, vprasha oblastnik, is ktire deshele de je Pavel? Ko se mu pové, de is Zilízie, mu rezhe: „Prav je! De le tvoji toshniki pridejo, te bom sallsihal.” Mej tim zhasam pa ga rezhe v' sodníshnizi varovati; bila je lep dvór, ktiriga je bil Herodesh, s' Vélkiga perdévkam, postavil.

Ljubi moji! blagi mladénizh, po ktirimu je Bog Pavlu shivlénje otél, jélite, vam

Tréti ino zhet. dél. R

je slasti savolo ljubesni do vujza, ino savolo svoje svestósti ino molzhézhnosti vsnézh? Persadeníte si torej, de mu bote enaki. Po kaki ljubi, svésti ino pravízni dušhi vé Bog na tihim dostikrat véliko dobriga nasnováti, kar bo zhes sto ino sto lét she ljudém k' svelizhanju, ki she naš sdavnaj vezh na semlji ne bo.

23. Pavel pred Fèlikfam deshèlnim oblastníkam.

Pét dni potlej gre Ananija véliki duhóven sam v' Zesaréjo, ino s' njim nekoljko ljudskih starashín. Tudi besédnika perpélajo seboj, Tertúla, de bo govoril. Pred Fèlikfa stopijo, Pavla tóshit. Pavel je perpélán, ino oblastnik séde na sódni stól.

Tertúl perstopi, sazhél je: „K lji mir pod teboj vshivamo, ino koljko lepih poprávkov je od tvoje skerbnosti po naši deshèli, to, o imenitni Feliks! bomo vselej ino povsód s' vso mógózho hvalo sposnali.” Kadar se je s' to perlisnostjo oblastniku perkupiti skufil, rezhe: „Pa, de te predólgo ne nadléshujem, te prošim, de naš, kar porézhem, po svoji stari dobróti ino krotkósti saslišhi. Našli smo, de ta lé zhlovek — v' Pavla pokashe — je prava kuga na svetu, de po vesólnimu svetu Judam sdrashbe napravla, ino de je sprédnik Nazarehzhánks

puntarške vére. Kaj! zlo tempel je skušhal
 ofkrúnti. Mi smo ga tedaj prijéli, ino
 hotli po svoji postavi soditi; pa Lisia jéser-
 nik, je vmél prishel, ino nam ga po fili
 smed rók vsél, ino per tebi nam ga tóshiri
 vksal. Vše to, kar ga tóshimo, zhe she
 lé na tanjko iti misliš, bošh sam lohka od
 njega svédel." Vélki duhoven ino stara-
 shíni so perterdili, ino perterjajo, de je réš
 tako.

Potlej je oblaftnik Pavlu govoriti mig-
 nil. Pavel pogleda Feliksa, ino ob kratkim,
 pa krepkó se odgovorí: „Ker véim, de si
 she velíko lét sodník tega naróda, se tolj-
 kaj ferzhníshi lohka sa - se odgovorím. Kma-
 lo tukaj lé v' Zesaréji lohka svésh, de je
 she lé dvanajšt dní, nizh dálj, kar sim od
 tód v' Jerusalem molit shel. Shé govoriti
 s' komu v' tempelnu me niso vidili, kar v'
 njemu hrup med ljudstvam napravlati. Pa
 tudi po s- hodnizah né, né kje drúgi v' mé-
 stu. Všiga tega, kar me dolshé, ne morejo
 nikar stvárize skasati. Rad pa, ino na rav-
 nost ti povém, de po véri, ki ji krivo-
 vérstvo pravijo, flushim svojih ozhákov
 Bogú, ino de torej vše vérjem, kar je v'po-
 stavi in prerokih pisaniga, ino de imam vu-
 panje v' Bogá, ino tudi oni ga imajo, de bo
 od mertvih vstajenje pravízhnih ino neprá-
 vízhnih, ino persadévam si tedaj, per Bogu
 ino per ljudéh dobro vést iméti. Zhes ne-
 koljko lét pa sim v' Jerusalem nasaj pri-
 shel, narodu svojimu vbogajme pernést, ino
 Bogú poverh v' tempelnu dár ino obljuje

opravit. Na tihama bres shuma opravljajo. Zhiga me je nekaj Asiáshkih Judov sgrabilo, ino so hrup zhes-me napravili. Ti Judje bi mogli tù biti, ino oni tòshiti me, zhe imajo kaj do mene. Pa tudi tí lé naj govore, kaj krivizhniga so nad menoj dobili, kadar sim vprizho v'njih sbòru stal? Te besede mendè sej nè, ki sim jo v'frédi njih sbòra, ino pa prezej glafno isrékel: Savolo vstajènja od mertvih sim danfi od vas tòshen?"

Felikf vidi, de Pavla lé is sovrashtva ino is slepiga serda toshijo. Pa vender she fklep odloshí, ino je djal: „Kadar jesernik Lisia pride, vas bom saflifhal.“ Do tistih mal da stótniku povelje, Pavla varovati, pa mehko ino lepo mu rezhe s'njim ravnati, nizhéfar mu kratíti, tudi nikomur njegovih nè braniti k' njemu priti ino mu strézhi.

Nekaj dní potlej pride Felikf s' Drusílo, svojo sheno, bila je Israelka, spet v' sodníshnizo, ino rekel pred-se je Pavlu, ino ga od vére v' Kristusa poslusha. Ker pa je Pavel od pravize, zhístosti ino od prihodne sodbe govoril, se Felikf vstrafhi, rezhe mu: „Sdaj lé pojdi; kadar bom bol zhafa imel, te bom she spet poklizal.“ Ino pa réf she vezhkrat je po-nj poslal, ino se s'njim pogovárjal; pa lé, ker je ménil, Pavel mu bo dnarjov ponudil, de bi ga ispuštil.

Lakomnost ino krivíza tedaj ste bile na póti, de ni Felikf od vére v' Je-

šusa rad slišhal. Ali zhašt je to ti véri, de se hudòbniku ne perléga.

Tako je dve léti menšlo. Poslednizh je Felikš ob flushbo prišel, ktiro je tako hudo opravlal, ino drugimu je dána. Tisti namrezh, ktiri pred Bogam prav ne ravnájo sadnizh radi tudi per ljudéh ob zhašt ino veljávo pridejo. Felikš pa, Judam šhe postrézhi, je Pavla v' jézhí popuštíl.

24. Pavel pred oblastnikam Porziam Festam, ino kraljam Agripam.

Nóviga oblastnika, Porzi Fest mu je bilo imé, kadar je prišel, šta kralj Agripa, ino njegova sestra Berníka, posdravit šhla. Nekaj dní se per niemu v' Zesaréji pomudita. Vélka duhóvšhina, ki ji sovrashstvo do Pavla nobeniga pokoja ne da, je Festa kmalo, ko je prišel, s' toshbami zhes Pavla oblégla. Fest je to tòshbo zhes Pavla kralju v' misel vsél:

„Felikš, mu rezhe, mi je létu moshá šapertiga puštíl, savolo ktiriga so me, ko sim v' Jerusalemu bil, velka duhóvšhina ino Judovški starashíni nagajali, de bi jim ga k' smerti obšódil. Pa djál sim jim: Rimlanov navada ni, koga obsojováti, préden nišo tóshenza toshníki v' prizho, ino préden odlóga ne prejme, se odgovoriti savolo ob-

dólshe. Ker pa so léš prifhli, fim bres odláshka kmalo drugi dan sedel, ino rezhem mosha perpelati. Pa toshniki, kadar se oglafijo, niso védli nizeh taziga zhes-nj povedati; vse kaj hujiga fim si domishloval. Nekake prepírshine savolo svoje vére so lé s' njim imeli, ino od nekaziga Jesusa, ki je vmerel, ino Pavel pa je terdil, de shiví. Ker se v' vse to nisim svédel, fim ga vprafhal, ali bi ne hotel v' Jerusalem iti, ino ondi sojen biti? Pa Pavel je odgovoril: Préd Zesarjovim sódnim stolam stojim, ino préd tim stolam me gre soditi. Judam nisim nobene krivize storil, kar sam bol vésh. Zhe fim kaj kriviga ali smerti vrédniga storil, ne branim se vmreti. Zhe pa vse vkup nizeh ni, kar me toshijo, jim mene nihzher ne more isdajati. Préd Zesarja klizhem." S' svojimi svétniki govoril, ino sposnal fim mu; Préd Zesarja si klizal, préd Zesarja te bom poslal. Ino varovati fim ga rekel, dokler ga do Zesarja poslati perloshnost dobim."

Kralj Agripa rezhe Festu: „Vender bi rad shishal tega mosha." Fest mu rezhe: „Sajtro ga bosh."

Drugi dan prideta kralj Agripa ino Berenika s' veliko zhashtjó v' sodníshnizo, ino obdajana s' vójskinimi jeserniki ino s' vso vélko méstino gospòdo. Fest jih v' sprashvávsnizo pelá, ino rezhe Pavla perpelati, ino je djal:

„Kralj Agripa! ino vi vsi moshjé, ki ste tukaj! Vite tukaj tega lé! vsa Judov-

fhina je savolo njega v' me tishala, s' enim glafam so v' mé vpili, de ne gre, de bi she shivel. Pa najdel fim, de ni nizh smerti vrédniga storil. Ker pa je sam pred Zesarja klizal, fim ga do njega poslati fklénil. Pa she sdaj nimam nizh terdniga Gospodu od njega pisati. Torej pred vas, ino slasti pred-te, kralj Agripa, ga perpelám, de po vdrúgzhini prepráshbi sej vender kaj pisati dobím. Sakaj, nevumno se mi sdí, jetníka poshilati, ino sakaj se poshle, povedati ne véliti."

Agripa rezhe sdaj Pavlu: „Perpušheno se ti je odgovoriti."

Pavel je roko sproštòril, ino odgovor sazhe: „Srézhniga se delam, ljubi kralj Agripa! de se dānsi sa vse, zhesar me Judje dolshé, pred t' boj lohka odgovorím, slasti sato, ker vse vélh, ino tudi shege ino navuke per Judih posnásh. Torej, proslim te, poterpi me!"

„Kar tedaj moje shivlenje od mladiga tizhe, ker je med mojim naródam v' Jerusalemu bilo, ga vsi Judje vedó. She slavnaj fim jim snān, ino zhe hozhejo prizhati, bodo povédali, de fim po nar ojštréjshimu vuku nafhe vére, po Farisejskimu vuku, shivel. Ino sdaj morem tukaj v' sodbi stati savolo vupanja v'obljubo od Bogá nashim ozhakam dano, ktiro tudi nashih dvānajst rasródov dosézhi vupa, ino po nozhi ino po dnévi Bogu flushi. Savolo tega vupauja, ljubi kralj Agripa! fim od Israelzov tóshen. Je mogózhe, de bi se tudi

Israelzam neverjétno sdélo, de Bog mertve obuduje?"

„Tudi jes fizèr sim sam per sebi ménil, de se morem Jesufovimu iménu iz vse mozhi vstavlati, kar sim se tuli. V' Jerusalemu, od vélke duhovshine oblast doféghi, sim veliko svetnikov v' jèzhe pométal, ino pogosto ino po vsih s-hodnizah sim jih jiskal, ino Jesusa vkljúnjati silil, ino kadar so se obsojováli, k' njih smerti sim pervoljval. Kaj! taki divjak sim bil, de sim jih zlo v' ptuje mésta preganjal.”

„Taki sim tudi s'oblastjo ino povèljmi od vélke duhovshine v' Damashek shel, kar po poti v' frédi dnéva, ljubi kralj! vidim, de luzh, kaj sóznhina svetloba! mene ino moje továrshè od nebèf obsvéti. Vli smo na tla padli, ino jes sim glaf slishal rézhi mi po hebréjsko: „Savle! Savle! kaj me preganjash?” Sim vprashal: „Gospod! kdo si tí?” Gospod je odgovoril: „Jes sim, Jesuf, ki me preganjash. Pa vstani, ino na noge stópi! Saco se ti perkashem, de te v' svojiga flushabnika ino v' prizho vfiga, kar si vidil, odvóljim, ino vfiga, kar ti bom she rasodéval. Od tvojiga, ino od vsih naródov te bom otél, ki te k' njem poshlem, de jim ozhi odprésh, de se od tmè k' luzhi, is hudizhove oblasti k' Bogu spreobernejo, ino de po véri v' mé odpušhanje grehov ino svelizhanja délesh per posvezhènih dobójo.”

„Po ti nebèshki perkasni, ljubi kralj Agripa! nisim bil dátj nejevérn; narpréj

Damaſchzhánam, ino potlej Jerusalemlzhánam ino po všim Judéjskimu, ino pa tudi ajdam šim pokoro delati, ino se k' Bogu spreobertiti, ino pokore vrédni sad dajati osnannotval. Ino to je veš vsrok ino urshoh, de so Judje v' tempelnu v' mé planili, ino vmočiti me skušhali. Tode s' boshjo pomozhió she dan danashni tù stojím, ino malim ino velkim prizham, ino, kar so Mosef ino preróki prerokovali, nizh drujiga ne govorím: De bo namrezh Kristuf terpel, ino de bo perviz on vštajzov od smerti, ino de bo po njemu Israelskimu, ino všim narodam luzh na semljo peršjala.

Kadar se Pavel tako odgovarja, je Fesť, on Rimlàn, ki ni ne svetiga písma posnal, nè Jesufove sgodovíne védel, na glaf savpil: „Pavle! tebi se méšha! tvoja prevuzhenóšť te je ob vum perpravila.”

Pavel mu rezhe: „O dragi Fesť! ne méšha se mi nè, resnizo ino pamet govorím. Kralj tù lé, ki mu ravno sato na ravnošť govorím, to vse dobro vé. Nizh tega, mišlim, mu ni škritiga. Sej se v' nobenim kotu ni godilo. Verjamešh prerókam, kralj Agripa? Verjamešh jim, jes vé.”

Agripa rezhe: „Le she kaj maliga, ino Kristianu biti me pregovoríšh!”

Pavel odgovorí: „Malo ali veliko! Pred Bogam sheljím, de bi vši vši danš me šlišhijózhi, nè lé tí, taki bili, kakoršhin šim jes, svunaj tih lé okòv.”

Kralj, oblastnik, Bereníka ino vši sra-ven sedézhi, so vštali, kadar Pavel to re-

zhe, na stran gredó, ino se pogovarjajo; vsi enako so djali: „Ta zhlovek pazh ni nizh storil, kar bi bilo smerti ali shelésja vredno.“ Agripa je Festu she poverh djal: „Ta mosh bi se lohka ispustil, ako bi ne bil pred Zesarja klizal.“

25. Pavlova nevarna voshnja po morju.

Ker je bilo Pavla v' Rim do Zesarja poslati skléteno, ga s' nektirimi drugimi jelniki vred stótniku zesarf'kiga vára, Julja po iménu, oddajo. Pavel s' Luke-sham, ino Aristarham — is ljubeshni sta se s' njim v' to dolgo nevarno voshnjo spustila — stopi v' barko, ino barka gre bres pomudka na morje. Kmalo drugi dan so she v' imenitnimu tershnimu mestu, Sidonu, frezhno vstáveli. Tudi v' timu méstu je bilo she prezej kristianov; Juli je s' Pavlam lepo ravnal, ino ga pustí te svoje prijatle objiskat iti. Ino lepo so ga sprejéli, ljubeshnivo mu postréshejo, ino s' všim ga preskerbé, kar mu je na pot tréba.

Vite, tako lé ljubésen bodézhé póti f'kosi shivlenje, tako rekózh, povfód s' róshami potréfa!

Spet gredó is Sidona, ino se dalej pelájo. Ker pa so jim vetróvi nasproti, morejo vélik ovinjik narediti, ino se sád sa Zipram pelati, ino frezhno pridejo v' Listre

na Lishko. Ondi je stótnik Aleksandriškó barko is Egipta najdel, s' shitam vloshèno, ki je ravno na Lashko hotla. S' jetniki vred gre prezej va-njo. Savolo nasprótnih vetróv dolgo dni pozhasi lésejo, sadnizh doséshejo Krétniški otók, ino vstavijo v' nekímu kraju, ki se mu je v' lepímu brodu reklo, nè délezh od Talafanskiga mésta.

Ker je she posno v' jesen bilo, ino ker je bila vóshnja po morju savolo vihárvov nevarna, jim Pavel svétuje, ino pravi: „Ljubi moshje! jest vidim, voshnja sazhehá teshána bití, ino nè le vkláda ino barka, temozh tudi náshe shivlenje je v' velíki nevarnosti. Tukaj svétujem zhes simo ostati.” Barke gospodár pa ino kermar sta djala: „Ker je v' tímu kraju brod neperpráven, v' Feníke naj bi se raji shlo, de bi se ondi presímilo: drugótno morfko mésto tega otóka so bile Feníke. Nè Pavlu, tíma dvema je bol stótnik verjél; ino pa vsím po vézhímu v' barki je bil ta svet vs'hézh. Kakor préd ljudjé, so ravuali; manjšhiga sléga se ogibajo, pa ne pomíslijo, de she lé v' vézhiga gredó.

Ker ravno pravi véter pervlézhe, so berfh menili, hála! na ravnost bomo v' Feníkih; odrínili so, ino ob Krétniški desheli se memo pelajo. Ali kmalo prvi dan sazhe filna burja vihati, ino s' tako sílo se je v' barko vperla, tako jo podí, de si jo brodníki saftónj vshugati persadévajo. Pustiti jo morejo. Proti malímu otóku, djalo se mu je Klavda, gnáni, so ravno komej she zhola

otéli, ki je per vřaki barki; ino na vse preterganje morejo delati, de barka na klézhet ne perletí. Drugi dan řhe strařhnějšhi viřár rjòve, ino barko ř' toľko řilo řemtertje ľufka, de se more vkláde v' morje pométati. Tudi tretji dan řhe huji, ako bi bilo mogòzhe, je lomastil. Vse perřeshe, kar je roke imélo, ino zlo barkino oròdje pomézhejo v' morje. To strařhno vréme je nekaj dní terpélo. Vse obnėbje je bilo ř' zhernimi oblaki satamnėno, ino nė řonza, nė svėsde ni bilo saglédati. Vse vupanje řhivlenje otėt je sgínilo; od strařhú ino trepėta se nikomur v' barki ne ľjubi vezh ř' zhem oğreřhíti.

Pavel ře is řerza molil, ino njegova molituv je vřliřhana. V' řrédo sdaj řtòpi ino řim rezhe: „Ví ľjubi mořhe! Moř řvet bi bili mogli poľľuřhati, ino nė odrívati is Krėte; tako bi ři bili neřrézho ino řgubo odvernili. řaj sdaj ři dajte dopovėdati, ino řerzhni bodite; nobeden namrezh nař ne bo ob řhivlenje priřhel, le řama barka se bo potopíla. řakaj nozòjřhino nozh ře mi je angel Bogá perkasal, ktiriga řim, ino ktiriga zhařtím, ino mi je rekel: Ne bój ře Pavle! pred Zesarřam ti gre řtati, ino glej, Bog ti je vřliř řhivlenje podáril, ktiri ře ř' teboj vòřijo. Torej, ľjubi mořhe! le řerzhni bodite! dokler, jeřt Bogú vupam, de ře bo řgodilo, kakor je obľjubil. Na otok naľerėti pa moremo.”

Mej tim je řhtrnájřta nozh po odrí mbi nařtopila, ino řhe vėdno řih morje gòni

ino mézhe. O polnoz'í se brodníkam dosdéva, de se k' fuhimu perblishujejo. Globozhíno sméríjo, ino dvajset feshénov je bilo. She nekoljko dalej gre barka, ino spet mérijó, ino morje je bilo le pétnajst feshénov globoko. To je bilo snamenje, de so bliso fuhiga. Serzhno se vsi veselé, pa bali so se, de bi barka na shkalo vje ne perletéla, ino de bi se ne vbíla. Shtiri mazhike vershejo is sadnigá kerma v' morje, de bi barko vstanovili. Vse je dnéva shélno, komej ga dozhakujejo. Nektiri brodníki pa bi bili radi is barke vshli, ino is barke zholn ispu-shajo, ino so k' vídesu djali, de bi tudi per prédnimu kermu radi mazhkov pometalí, de bo terji barka stala. Pavel kmalo zhuti, kaj mislijo, ino flótniku ino vojakam rezhe: „Zhe tí v' barki ne ostanejo, ne bote otéti.“ Vojaki so per ti prizhi verve odsekali, ki je zholn na njih vísel, ino zholn je v' morje padel, ino valóvi so ga odgnali.

Proti jutru, kadar se daníti sazhné, spravi vse ljudi Pavel vkup, koljkor jih je bilo v' barki, dvésto shést ino sédemdeset dúsh; med-nje stopi, ino jim rezhe: „Daní je she shtirnajsti dan, de ste bres jédi, ino ogreshíli skorej se niste. Torej prosim vas, vshíte kaj, tega je tréba, de se ohranite. Ne bojte se; laf na glavi se vam ne bo sgu-bil.“ Pavel to rékevshi vsame kruh, sa-hvali Bogá vprizho vsih, ino si ga odlómi, ino je jédel. Ker drugi to vidijo, sazhnejo boljshi vólje perhajáti, ino so tudi jedli,

Isglédi namrežh vsefej bol sdajo, kakor beséde. Kadar se najedó, so tudi ves drugi shivesh v' morje smetali, de barko sbe bol polajshajo.

Tazhaf se dan storí, ino suhi svet vidi-jo pred seboj. Pa kraj jim je ptuj ino nesnán, ino samí ne véjo, kej so. Satok vidijo, to je, v' suhi svet stojézhe morje, med sténami v' savétju po obeh stranéh. Va-nj, zhe se bo dalo, mislijo barko posiliti. Mazhke porujejo is mórja, jadra sprostrejo, sa véšla primejo, ino v' kraj priti so jiskali. Pa na sipíno perleté, ino barka se na dvoje prekóle. Kakor bi bil vsídan, se je prédni kerm nataknil, ino sadniga so valóvi rasbíli.

Vojaki isdérajo mészhe, pomoriti hozhe-jo jetníke, de bi jim ktiri ne odplaval ino ne vsšel. Stótnik, Pavla slasti bi bil rad per shivlenju ohranil, jim je vender vbra-nil, ino vkashe: „Ktiri snajo plavati, naj nar prvi v' morje poskazbejo, ino na suho plavajo. Potlej bodo drugim po deskah ino barkinih shpriklah na suho pomògli.” Tako se storí, ino vsi so srezhno na suho prishli, nihzher ni vtònil, ino, kakor je Pavel préd povédal, nikomur nizh shaliga se ni sgodilo.

Ljubi moji! nad Pavlam ne vidimo lé modriga ino bogabojézhiga, s'zhloveka vézh-nimi potrebami snaniga moshá: tudi v' zhaf-nih potrebah, v' silah, v' ktirih sbe takim pámetnim pameti smanjkuje. v' ktirih juná-kam serze vpade, ostane Pavel neprestrá-

ſhen; pokójin ſtojl ino ſe ne gane; per vſim vé moder ſvet dati, vſim ſerze podpreti; vſim, kar jih je bilo s' njim v' nevarnoſti, je ſhivljenje otél. Laſtni njegov navuk, ktiri ſe tako lepo ſpolni nad njim, hozhemo ſhe létu lé pertíſniti: „Bogabojézhnoſt je ſa vſe dobra, ino obljudo ima ſidajnega ino prihodnega ſhivljenja.”

26. Pavel v' Malti ino v' Rimu.

Kadar ſo bili ſhe vſi na ſuhimu, ſhe lé ſvedó, de ſe Malta ti deſheli pravi. ſhè od vſih je voda zréla, ino po zelimu ſhivotu ſe od mrasa tréſejo. Poverh ſhe deſh lije, ino mersel véter vlézhe. Malt nizhane ſo bili ajdje, pa lepo ino prijasno ſo te vtoplénze ſprejéli. Nar préj jih kám pelajo, kjer ni vétra ino deſhja bilo, ino ſo derv nanofili, de óginj naredé. Tudi Pavel noſi derva. Berſtú je ſagrabil, ino ga na óginj neſe. Ino, na! v'berſtju, de Pavel ne zhuti, je gad tizhal. Od vrozhíne veſ ſdrashen je is berſtja v' Pavla puhnil, ino ſe mu okolj roke ovije. Malt nizhane, mu viditi gada od roke víſiti, pravijo med ſeboj: „Gotovo! vbijaviz je ta zhlovek! Ne puſtí ga praviza ſhivéti. Lih toljko de je morju odſhel, ino ſhe ſtrupa ga bo kónez.” Pavel pa je ſhivál v' óginj otréſel, ino nizh mu ne dé. Ljudje ſo menili, sdaj sdaj bo otékel, per ti prizhi ſe bo ſ-ſédel, ino bo

vmerel. Dolgo zhakajo, ino ker vidijo, de se mu zlo nizh ne sgodi, prevershejo misel, ino, Bog je, so djali.

Ljudjé tega otóka, ki so Pavla kmalo vbijavza, kmalo Boga délali, so obakrat napzhno sodili. Pa obé napzhni sodbi ste is pravih obzhutkov vstajale. Vsakimu zhloveku namrezh je v serze vrojéno, de posebne hudobije Bog tudi posebno strahuje. Vsakiga zhloveka per posebnih otétkih is nevarnost nekákshina sveta grósa preshíne, boshjo blisho sazhati. Blager mu, v'zhigar serzu ti sveti obzhutki niso odmerli, ino kdor se, kaj hudiga storíti, ojsre strahvavke, boshje pravize, boji, ob fili pa s' svéstjo v' boshjo vsmileno ljubesen vupa!

Publi, vládnik otóka je v' timu kraju otóka grahíno imel. Toljke ljubesni se fkashe, de je vse is barke va-njo povabil, tri dní jih s' všim preskerbí, ino mej timu gleda, de jih je po otóku rasfélil. Permérilo se je ravno, de je Publiov ozhe terdo bolán bil. Starzhik je bil merslizhen ino grishav vskmaló; vezh ni bilo sa-nj sdravja. Pavel gre v' hísho k' njemu, ino je nad njim molil, ino roke na-nj polóshil, ino per ti prizhi je osdravil. Kadar se to rasglási, ljudjé od vših strani s' bolníkmi pertisnejo, ino vse je Pavel osdravil. Vef otók je v' veselju, vso mogózhno zhasť fkasujejo Pavlu ino tovársham. Pavel je tri méseze v' otoku ostal, ino lohka si mislite, koljko dobriga je storil. Kadar se zhasť perbli-

sha, de pojdejo, so jim otozháne barko s' vřim saloshili, kar kolj se je sdélo, de bo med voshnjo Pavlu ino tovarřham prav priřhlo. Tí pa so v' barko postopali, ki je is Aleksandrije v' Malti símila, ino odri-nejo.

Nad timi otozháni sosebno dve lepe lastnósti vidimo. Do potrebnih so bili do-brotlivi, do svojih dobrótnikov hva-léshni. Kjer se te dve zhédnosti, do-brótlivost ino hvaléshnost, pogreřhate, ondi je sólsina doljina řvét. Kjer ste per dómu, vse terplenje posladkáte, ino is řréde ter-plenja ondi veselje tázhe.

Med to pélo pridejo pervizh v' Sirak, Sizilřkiga otóka nar lepřhi mesto. Tri dní se mudé v' njemu. Od tod pridejo v' Rě-gijo, Kalábrishko mesto. Ker se shest dní potlej véter po vólji nakljuzhi, so prezej odrinili, ino dva dní potlej so bili v' Pu-teolih, ino péla je nehála. Kar je she do Rima bilo. so péřhi iti miřlili.

Tukej je Pavel kristianov sadel, veli-ko jih je she po vřimú Lafhkimu bilo. Silno dobro se jim sdř, de ga vidijo, ino en té-den ga per njih ořtati prošijo. Pavel je bil pervólja, ino tudi blagi Juli mu je rad to řtoriti rekel. En téden se torej pomudř.

Pa tudi v' Rimu so she tudi kristiani svédli, de Pavel pride. Toljke zhařti ino ljubesni so bili do njega, tako ga sheljé vi-diti, de mu jih velíko is Rima nad dvajřet řr delezh, do Apioviga terga, naproti pri-de. Ta Api je bil shlahten Rimřan, ino to

zéstó je bil narédil, ino Rimlane so mu tu kaj snamenje h' zhafti postavili. Kar jih né more tako délezh iti, mu gredó vender dvanajšť úr naproti do kraja, ke se mu je per treh lópah reklo. Pavel je bil grosno vesél, ko jih vidi, ino je Boga hvalil, ino dvakrat toljko serza dobí.

S' njimi v' drúshini dojde na konzú v' Rim, tedájno velko mesto zeliga svetá. Stótnik da sdaj jetníke poglavítniku zesarfkih shivotárjov, ino ta — dobri Juli obljubim je to isprofil — ni Pavla v' jézho vtaknil, ampak v' mestu kje po svojih mislih si smé domú pojiskati; lé vojaka ali soldata mu da, de je s' njim hodil.

Perve tri dní je Pavel po navadi molil ino premishloval, ino evangelj v' timu toljkimu mestu se osnanovat perpravla. Potlej prófi bóljze Judov, k' njimu priti. Pridejo, ino she se zhudijo, de ga s' vkljénenimi rokami vidijo, ino sraven njega vojaka, ki ga varuje. Pavel torej jim rezhe: „Ljubi moshjé ino bratje! nizh nisim pregréshel né v' nash národ, né v' shege nashih ozhakov, ino vender so me vkljéneniga v' Jerusalemu Rimlanam isdali. Rimlane so me sodili, pa nizh smerti vrédniga nad mano dobili, ino prezej so me ispuštiti hotli. Ker pa Judje niso bili tega vóljni, sim pred zesarja klizal, pa né, de bi mu hotel svoje rojáke toshiti; temozh pertilen sim bil, nobeniga drujiga pota ni bilo. Ino prav sato sim vas priti profil. Nizh nimam zhes svoj narod, ampak she le is serza ga imam rad, ino ga

ljubim. Le viditi vaš sim shèlèl, de s' va-
mi govorim. Sgol savolo Israelskiga vupa
namrezh — ino tudi vašh je ta vup — no-
sim te le shelési na sebi."

Odgovoré mu: „Nobenigá pisanja ni-
simo is Judejskiga savolo tebe dobili, tudi
kar je bratov les prishlo, nam ni nihzher
nizh hudiga od tebe povédal. Pa radi bi
te vender slifhali, kaj vuzhísh. Toljko
namrezh vémo od nóviga vuka, de se mu
povsód odrekuje." Dan mu dajo, kdaj ga
bodo prishli poslušhat.

Sgovorjéni dan pridejo she sjutra j na
njegov dom. Pavel jim vel navuk od boshji-
ga kraljestva rasloshí, vse sprizhke is Mo-
sefa ino prerókov od Jesusa jim dopovduje,
ino od jutra do vezhera se s' njimi vbija.
Nekoljko se jih da preprizhati, nekoljko jih
ostane nejevérnih. Samí med seboj se spró,
ino, kadar it vstajajo, jim Pavel lé she to
rezhe: „Pazh ref je sveti Duh po preroku
Isaiju nashim ozhakam govoril: Idi k' timu
narodu, ino rèzi jim: S' svojimi vushésmi
bote slifhali, pa nè vuméli; s' lastnimi ozh-
mí vidili, pa nè sposnali. Sakaj, tega na-
roda serze je terdovratno; vushésa si ma-
shé, s' ozhmí mishé, de bi s' ozhmí ne vi-
dili, s' vushésmi ne slifhali, de bi v' njih
serzé sposnanja ne bilo, ino de bi se ne
spreobernili, ino de jih ne osdravim. To-
rej snano vam bodi, de je tudi ajdam to
svelizhanje odlózheno, ino oni bodo poslu-
shali." Ko je to isgovoril, so Judje v' kre-
gu ino prepíru spred njega shli.

Pavel pa je sbe dve léti v' najéti hišhi stanováł, ino prijasno jih sprejéma, kdor k' njemu pride, ino boshje kraljéstvo je osnanováł, ino Jesusa Kristusa pridgováł, ino nihzher mu ne brani.

27. Navuki is listov svetiga apostelna Pavla.

Ljubi moji! spremíli smo svetiga Pavla spostelna po njegovih téshkih hójab do Rima. Povsód, kamor pride, smo ga s' besedo ino djanjam Jesusa Kristusa osnanovati vidili. Pa to mu sbe ni bilo dosti. Tudi dáljne kerfhanške ópzhine ino soséške povsód, kjer je bil, je pod serzam tako rekózh seboj nosil. Opominováł, svaril, tolashil tudi s' písmi ali listmi jih je, ino vso svojo lepo dušho je v' teh odgernil. De vam lé tiste soséške v' misel vsamem, ktire so vam is apostólskiga djanja snane, pisal je, postavim, is svojih hój do kristianov v' Rim ino v' Korínt. Kaj! sbe is Rima is jézhe pishe do kristianov v' Efes, v' Filipe ino na Palestínsko. Desiravno imajo ti lepi listi marskaj v' sebi, kar je sa val ino sa marsikóga preglobòko, ki se ne da prezej od vfaziga vuméti: pa veliko navukov je le vender v' njih, ktiri is tih listov lepo ino vesélo, kakor svésde spod ponozhniga néba, v' naš svétijo. Te lepe ino lohkéjshi navuke tukaj

na vas nalasth odbérem, ino po posebnih napisih rastavim. V'ojstro réd se szer ne da jo vsi spraviti; pa tudi to naj vas na svédnato nebó opómni. Le lepó ino ljubesnivo je po nózhi osvédeno nebo nad nami, zhefiravno svésde niso sverstene, kakor bi jih na trák nabrál.

Nar pervizh hózhemo Pavlov navuk od svete trojize, od Ozheta, Sinú, ino svetiga Duha saflishati.

„Kar se da od Boga véditi, je ljudém snano. Bog to sam jim je pred ozhi nastavil. Njega szer ne vidimo; pa njegova vezhna mozh, njegovo bógstvo se nad vsako stvarjó na svétu ozhitno kashe, ki jih je vstvaril, tako, de nimajo nobeniga isgóvora, (ktiri ga sposnati nozhejo). Vsaka híska ima mojstra, de jo stavi: Bog pa je tist, ktiri je vse vstvaril.”

„Mnójkrat, ino po mnogo od nekadaj je Bog po prerokih nashim ozhakam govoril; poslednizh pa nam je po svojimu sinu govoril, ki ga je naslédnika ali vérba vsiga postavil, ino po ktirimu je tudi svet vstvaril. On, njegoviga velizhastva svetlóst ino njegoviga bistva podoba, s'besedo svoje vsigamogózhnosti vse nósi, ino nal od grehov ozhisháva, ino na desnízi boshjiga velizhastva sdaj sedí; toljkaj memo angelov je povsdígnenishi, kolikor imenitnishi imé memo vsih angelov je doségel. Komu angelov namrezh je Bog kadaj rékel: „Moj sin si tí!”

„Kak kratek zhas je bil fizér memo angelov pomanjšan, ino je smert preterpel; pa s' flavo ino velizhaftvam je potlej ovénzhan, ker je po sklépu boshje milosti sa vse smert pokusif. Sakaj, tako je moglo biti: On namrezh, ki je vse sa-nj, ino vse po njemu, ki mu je veliko otrók v' velizhaftvo šlo pelati, ino sazhétniku njih svelizhanja biti, je vse to s' svojim terplenjam dokonzhati mogel. Po vsim je mogel svojim bratom enak biti, de je vsmilen ino svešt vélki mafhnik per Bogu sa-nje, ino de je ljudí grehe isbrisal. Ker je namrezh sam skufhan bil ino terpel, tudi skufhanim lohka pomaga.”

„Ker imamo tedaj nad Jesusam, boshjim finam, velkiga, v'nebésa predervshiga, mafhnika, dershimo se vére va-nj. Nimamo né vélkiga mafhnika, de bi s' nashimi slabóstmí ne mogel vsmilenja imeti; she lé vse drugo, lé greha né, je sam na sebi po nashé skufhal. S' svéstjo torej se perblishajmo k' sedeshu njegove milosti, de milost ino vsmilenje o potrebnimu zhasu doséshemo.”

„Kako neki bi is-hajali, ako bi toljko svelizhanje od sebe odrínili, ki je bilo od konza sej od samiga Gospoda osnaneno, ino potlej od tistih med nami vterjeno, ktiri so njega samiga flifhali? — Ino h' zhemus je sam Bog s' zhudeshi ino snámenji, ino s' mnogimi mozhmí ino s' podelitujo svetiga Duha is gole dobrote sprizhovanje dal?”

„On, Jesus Kristus, je podoba nevideniga Boga, ino pervéniz pred vso stvarjó.

Sakai vse je skosi njega vstvarjeno v' nebesih ino na semlji, vse vidno ino nevidno, bodo naj nebeshki sedeshi, bodo naj nebeshke gospóshine, bodo naj nebeshke kneshije ali druge nebeshke mozhi: vse je skosi njega ino sa njega vstvarjeno: on pa je préd, kakor vse, ino v' njemu obstoji vse. On je glava zerkovniga telésa; on je sazhetik vstajénja ino pervénež od smerti vstajávzov, de tako povsód on pervuje. Bogú ozhetu namrež se je poljubilo, de v' njemu vsa popólnamost prebiva, ino de je vse po njemu s' Bogam spravleno, ino de je on s' svojo na krishu preljóto kervjó mir med nebésmi ino semljo postavil."

„Od tód lé se pokashe velika boshja ljubesen do nas, de je Kristuf, ko smo she grešniki bili, sa nas vmerel. Teshko bi se dal kdo dobiti, de bi sa pravizhniga vmerel. Ker smo tedaj, dokler smo she njegovi sovrashniki bili, s' Bogam skosi smert njegoviga sinú spravleni bili: toljkanj bol bomo sdaj, she spravleni s' njim, ino she prijatli njegovi, v' njegovimu shivlenju svelizhani. Zhe je Bog na nashe, kdo bo so- per nas? Sej svojimu lastnimu sinu ni sanéfel, temozh sa nas vse ga je dal, kako bi nam neki s' njim vred ne bil vsiga dal? Jesus Kristuf je naša modrost, naša praviza, naše posvezhenje ino odreshenje od Boga nam dan. Vsi sakladi ino shazi modrosti ino vuzhenósti so v' njemu skriti."

„Ako ste tedaj Gospoda Jesusa Kristufa dobili, tudi shivíte ino ravnajte se po

njemu. Va - nj se vkoreníte, na - nj se si - dajte, vterdíte se v' véri, podvuzhéní ste v' njej; serze od hvale naj vam kipí. Varíte se, de val' nihzher l' posvetno modrostjo ino prasnimi sleparijami ne savódi, ki jih ljudjé po zhloveških vgíbih ino posvétnih sne - gah terdijo, ktere niso po Kristusu: ino v' njemu lé vender vsa polnóta bógtva teléno prebiva."

„Milost Boga, nashiga svelizharja, se je vsim ljudém perkasala, ino naš vuzhí, de se pregréšnosti ino posvetnim sheljam odpovéjmo, ino de trésno, pravizhno ino bogabojézhe na timu svetu shivímo, ino de svelizhano vupanje, ino prihód velizhastva nashiga velikiga Bogá ino svelizharja Jesusa Kristusa pozhakajmo, davshiga sam sebe sa naš, de naš je od vse krivize odréshil, ino de naš je ozhístil, ino de je is naš prijétne, po dobrih delih hrepenézhe ljudí sa - se na - pravil."

„Gotóva beseda, ino vrédna, de se je vsaki prime, je ta lé: De Jesus Kristus je grešnike svelizhat na svét prishel. Kakor je po gréhu jéniga samiga v' vse ljudí pogublénje vdánilo: tako pride po jéniga sami - ga pravizi v' vse ljudí opravízhenje ino shiv - lenje. Kakor se je is nepokórhine eniga sami - ga zhloveka veliko grešnikov sgodilo: ta - ko jih bo s' eniga pokórhino opravízhenih veliko. Kakor je tedaj greh k' smerti kralj - val: tako tudi milost k' vezhnimu shivlenju kraljuje ino naš opravizhuje, po Jesusu Kris - tusu, gospodu nashimu."

„Kristuf je od mèrtvih vstal, ino je pervina prespávzov. Kakor je po enimu zhloveku smert na svét prishla, pride tudi vstajenje od smerti po enimu. Ino kakor morejo savolo Adama vsi vmréti, bodo tudi savolo Kristufa vsi oshivleni. Kakor je Jesus Kristuf vmerel, pa spet vstal, bo tudi Bog v' Kristufu saspávshne spet v' shivlenje poklizal. Kaj! kakor je Kristuf po ozheta zhaštítlivi mòzhi od smerti vstal, tudi mí she sdaj novo shivljenje ravnajmo. Zhe ste tedaj s' Kristufam po tim takim od smerti vstali, kar je o sgorej, jishíte, kjer Kristuf na ozhetovi desnizi sedí. Per tistimu, kar je sgorej, nè kar je na semlji, bodi vash vum ino vafhe ferzé.”

„Ne framujem se evangelja; sakaš boshja mozh, vse va-nj verovajòzhe svelizhat, je v' njemu. Kar se mi je préd dobízhik sdélo, se mi sdaj sguba sdí, kar Kristufa posnám. Kaj! vse, pravim, je sguba proti neisrezhénimu Jesusu Kristufu, mojimu Gospodu, odklèr ga posnám. Savolo njega vse drugo sgubo délam, vse mi je sméc, de lé Kristufa dobím, ino pravizo dofèshem, ki je is vére v' Kristufa Jesusa, ki je po véri is Bogá. De njega posnam, mozh njegoviga vstajènja v' sebi obzhútím, de sim njegoviga terplénja deléshen, ino njegovi smerti podóben, ino, de po njegovo tudi jes vstajenje od mertvih dobím, to je moja edína frézha. Kristuf je moje shivljenje, ino vmréti mi je dobízhik.”

„Ker se je Bogá, našhiga svelizharja, dobróta ino perljudnost nad nami perkasala, naš je, tode né po délih pravize, kar smo jih mí storili, ampak po góli svoji milosti naš je svelizhal í preróda kòpljo ino í prenovítujo svetiga Duha, ki ga je obilno po Jesufu Kristufu, našhimu svelizharju, na naš ísljíl, de se, opravizheni s' njegovo milostjo, po vupanju vérbizhi sgodimo vezhniga shivlenja.”

„Ali ne véste, de ste boshji tempel, ino de boshji Duh v' vaš prebiva? Kdor pa boshji tempel ofkrúni, ga bo Bog pokonzhal; dòkler, boshji tempel, kar ste ví, je svet. Ino pa tempel shiviga Boga ste. Bog sam pravi: „V' njih bom prebival; med njimi bom hodil; jes bom njih Bog, ino oni bodo moje ljudstvo.” Ker imamo tedaj toljke objube, moji ljubesnivi! zhiste od vsiga mádesha dúšhe ino telésa se ohranimo, ino v' boshjimu strahu dokonzhujmo svoje posvezhénje.”

„Opominjam vaš torej: po duhu ravnájte ino méšniga poshelénja ne bote pozhenjali. Mesó namrezh soper dúhá, ino duh soper mesó posheluje: eden drugimu šta si soper. Déla mesá pa so, vřakimu je snanot kurbáctvo, nagnúlnost, nestránnost, nezhistost, malikovánje, savdajanje, sovrashtvo, sdrashbe, serd, napenánje, krég, napake, raspertije, nevořhívost, vbijanje, pijanzhovanje, poshréřhnost, ino vezh takiga. Od ktirih dél vam povém, kar sim vam she vezhkrat povedal: De ktiri take rezhí dela-

jo, ne bodo boshjiga kraljéstva doségli. Duhá sad pa so: ljubésen, veselje, mir, poterpeshlívost, prijasnost, dobrota, persanáfhnost, krotkóst, svestóst, pametnost, sdershnost, zhístoft. Kristusovi pa so mesó s' všimi hudimi sheljami ino slástmí vréd nad seboj kri-shali. Ako tedaj v' duhu shivimò, po duhu tudi ravnájmo."

„Ktíri so po méšu (ktíri telésne pozhutke poslušajo), tudi po méšu míslíjo (so mesniga duha, meséni ino v' posemlísko samíshleni). Ktíri pa so po duhu (ktíri duha poslušajo), míslíjo po duhu (so duhoviga duhá). Mesniga duhá bití je smert: duhoviga duhá bití je shívlenje ino mir. Mésni duh je boshjí sovrashnik, ino ne podklóne se boshjíim sapovdim, ino pa ne more se jim, ker je nemogózhé, de bi mesenáki po boshjí voljí ravnali. Ví pa níste po méšu, temozh po duhu, zhe saj vunder boshjí Duh v' vas prebíva. Kdor nima Kristusoviga duhá, ni njegov, ino lé tífti, ktíri se boshjímu Duhu vdajo, so boshjí otrozi. (Tudi porok nevmerjózhnosti ino prihodniga od smerti vstajénja nam je boshjí Duh). Ako namrezh je Kristus v' vas, teló naj tudi savolo greha vmerje, duh lé vunder savolo opravíshlívta shíví. Kaj! zhe duh Jesusoviga od smerti obúdzá v' vas prebíva, bo on, obudívshti Kristusa od smerti, po svojímu v' vas prebívájózhímu Duhu tudi vashe vmerjózhe telésa spet oshível."

28. Véra, vupanje ino ljubésen.

Véra, vupanje ino ljubesen so snotrājne boshje kraljéstvo nótri v' zhloveku, ino torej duh zeliga keršhanstva. Kako kaj velikiga, lepiga ino veseliga Pavlu so te tri zhédnosti, te tri matere vsih drugih, bomo is tih lè njegovih navúkov vidili:

„Po véri rasvumémo de so svetóvi s' boshjo besedo vstvarjeni, ino de se je is nevidijózhiga vidijózhe sgodilo. Po véri je Abel Bogú boljši dar od Kajnoviga opravil, ino, de je pravizhen, sprizhovanje dobil, ki mu ga je Bog sam per opravilu njegovih daróv dal; ino po njéj on s'he mertuv govori. Po véri je Noe v' boshje rasodénje od s'he nevidnih rezhi ponishno se vdál, ino barko, ohranit svojo hišo, delal; s' ktiro je ob enimu svét obsojval, sam pa vérbizh pravize, ki se po véri doséga, se sgodil. Po véri je Abraham boshji velévi pokorn bil, ino na pot s'hel v' deshelo, ktiro mu je bilo v' délesh dobiti obljubleno; s'hel je, pa sam ni védel, kam gre. Po véri je v' obljubljeni desheli ptujiz prebival, ter, Isaku ino Jakopu enako, v' s'hotórijih stanoval, ki sta bila ravno te obljuje sovérbizha; nádjal se je namrezh mésta, ki ima terden stan, ino ktiriga mojster ino sidár je Bog. Po véri je Abraham, ko je bil skufhan, Isáka darovat s'hel, ino svojiga edínzhika je v' dar pelal, na ktiriga so prejéte

obljube govorile; ker mu je bilo rezheno: Po Isaku se ti bo sarod imenoval. On pa je mislil: Mogozen je Bog, de ga she od mertvih lohka obudi, ino pa ref is groba, koljko drugazh? ga je nasaj dobil. Po veri na prihodno je Isak Jakopa ino Esava blagoslovil; po veri je vmirajozhi Jakob Joshefova sinova, vsakiga posebej, blagoslovil; ino ravno tako po veri v'Israelskih otrok prihodni is-hod is Egipta je vmirajozhi Joshef svoje kotti seboj vseti povelje dal. Vsi ti so v' veri v' boshjo obljubo vmerli, pruden so obljubo dosegli; le od delezh so jo vglodovali, od delezh le posdravili so jo, tako rekozh; ino so si ptuzi ino popotniki na semlji djali. Ktiri pa tako govore, pokashejo, de she le domovja jishjo. Po bolshimu, nebeskemu, domovju, so hrepeneli. Torej se pa tudi Bog sam, ki jim je ta dom perpravil, njih Bog imenován biti ne framuje."

„Vera je storila, de so starishi mladorojeniga Mosefa, ker so lepo, blago dete vidili, dete tri mese perkrivali, ino se niso kraljove sapovdi bali. Po veri ni hotel Mosef, kadar je velik bil, Faraonove hzeri sin imenován biti; s' boshjim ljudstvam raji terpeti, kakor greha zhasno veselje imeti, je isvoljil. Saframba, ki jo je savolo vere v' obljubljeniga odreshenika prebival, mu je bila ljubshi od vsiga Egipovskiga bogastva; ker je povrazhilo gledal. Po veri je is Egipta vshel, ino ga ni bilo skerb kraljove jese; nevidijozhiga namrezh, kakor

bi ga vidil, se je deršal. Po véri je Mosef velikonòzhno jagne klati, ino Israelzov domóve f' kervjó pokròpiti rékel, de se jih un ne dotakne, ki je pervénshtvo moril. Po véri so Israelzi, kakor po sùhimu, fkosì rudézhe morje fhli; Egipzhane pa, ki so to fkušhali, so potonili. Po véri so se Jerehúnski sidóvi poderli po sèdemdnévnimu obhòdu okolj njih. Ino pa, kaj bi she govoril? Zhasa bi mi smanjkoválo, ako bi Gedeona, Davida, Samveia ino preróke f' kaj vèzhim v' misel jemal. Kraljéstva ino kraljestva po véri so vshugali, pravizo délali, obljuje doségli, lévam shréla samafhováli, filne ognje sadushili, oštrim mézham vfhli, smertine bolésni prebìli, na vojfki se po junafhko obnafhali, ino tábore ino tábore sovrashnikov raspodìli. Matere so svoje otròke, od smerti prebujéne, nasaj dobivale. Drugi so se savolo vére raji strafhno múzhiti ino martrati dali, ino niso hotli, ako ravno se jim ponuja, ispušhèni biti, de bi boljshi vstajènje dobili. Drugi so bili saframováni, tepèni, v' shelési ino jézhe dévani, kamenjáni, prepílovani ino preshégovani, pésovani, obglavlováni. V' ovzhínah ino kosínah so hodili, v' pomáojkánju, v' nadlogah ino stífkah; po pufhavah, po gorah, po ljuknah ino raspórkah so se potikali — pa svét jih ni bil vréden!”

„Ker imamo tedaj prízh toľki oblák okolj sebe, ki nas obdaja: odloshímo všo tésho, ki nam je na pótu; oddenímo gréh, ki nas opovára; ino f' poterpeshlívoštjo te-

zimo ték, ki ga imamo tézhi odkasaniga. V' Jesufa Kristufa glejmo, sazhévza ino dokónzhnika vére, ktiri je namest veselja, ki bi ga bil lohka imel, krish raji terpel, ino sa vse saframovánje ni nizh maral; sdaj pa fedí na desnízi boshjiga sédesha. Lé v' nje-ga mislite, toljko sópernost od grefhnikov prebívshiga, de ne omagate, ino de vam ferze ne vpade. (Sej se she vènder per vojfski soper gréh (soper sapelovánje) do kerví niste branili!"

„Véro iméj (o zhlovek!) ino dobro vést. Ktiri so dobro vést savergli, so tudi, kar véro tízhe, na klézhet savosíli.“

„Opravizheni tedaj po véri, imamo mir s' Bogam, ino od vúpanja, boshjih otrók velizhaftvo dosézhi, se veseljimo lohka. Kaj! v' sredi nadlóg se lohka veseljimò, ker vémo, de nadloga poterplénje, poterplénje doskúshenstvo, doskúshenstvo pa vupanje napravi; ino vupanje pa ne déne na framò-to. To vupanje nam je varn ino terden dershaj po shivlenju, ino skosi pert, (ki nam she un svet sagrina) noter v' svetínj-she (nebél) predère, kamor je predná-miz, Jesus, vézhni velki mafhnik, va-nje she shel.“

„Is ferza sheljimò, de vsaki is vas ravno to skerb do konza skashe, dokler se njegovo vupanje spolni, de ne bote otósh-ni, ampak de ste posnemávzi po véri ino poterpeshívosti she obljubljeni délesh doséga-shih; ino de imamo, ker Bog faj ne more

lgáti, terden trofht, kadar se s' shivim vupanjam obljudleniga dershimò."

„(Zhe ob nadlógah vupanje sgubité),
táko trofht posabite, ki ga modroft v' svoje
otroke daja: „Moje déte! nikar ne sanemár-
vaj Gospodoviga vúrenja, ino ne vpadi ti
ferze, zhe te strahuje. Sakaj, kogar Gospod
ljubi, ga strahuje, ino vsakiga otroka, kti-
riga rad ima, tépe. V' strahu corej radi mu
ostaníte; kakor s' svojimi otrózi Bog s' nami
ravná. Kej je néki otrok, de bi ga ozhe
ne strahoval? Tudi nafhi telésni ozhérje so
naf strahovali, ino vender smo jih spofhto-
váli: ali ne bomo toljkaj bol ozhetu dubóv
pokórní, de bi po njegovi volji shiveli?
Oni so naf po svojemu sdénju lé nekaj malo
zhafa v' strahu imeli: Bog pa naf po nafhi-
mu pridu vúri, de njegovo posvezhénje do-
fésheмо. Vsako krotízhenje, to je, doklér
terpí, se ne sdí veseló, temozh shaloftno;
tode potlej perráse vúrjenzam is njega sad
pravíze ino lep pokoj ino mir."

„(Poglejte, zhe vam teshkó dé, dobro
delati ino hudiga se varovati, v' prihodno
povrazhílo). Vsakimu po njegovih delih
bo enkrat povernil: Zhaft, flavo ino nev-
merjózhnost všim l' poterpeshlívostio ino do-
brimi délni vezhno shivlenje jishézaim: jésó
ino ferd pa prepírnikam, ki se resnízi ne
vdajo, ino krivizi véro imajo. Nadloga
ino stíška sadéne vfléherno zhloveshko du-
sho, ktira hudo déla — zhaft pa, flava ino
mir vsakimu, ktiri dobro dela! — Ne mo-
títe se; Bog se ne sasmehuje, Kar zhlovek

féje, bo tudi shél. Kdor sa svoje mesó féje, bo tudi od mesá trohlòbo shél. Kdor pa po duhu féje, bo od duhá vezhno shivljenje shél. Torej, nikar ne opéjschajmo dobriga delati; ino tudi shéli ob svojimu zhasu neprenéhama bomo. Torej, dokler she zhas imamo, storímo vsim dobro, slasti pa domázhim po véri. Ali ne véste: Ktiri v' tekàvnizi tekó, vsi szer tekó, pa lé jeden dobí zéno. Tako tedaj tezíte, de jo dobitè. Ino kdor v' glédalshe na mózh hódi, se vsiga sdershuje — ino to, de svenlív (hráshov ali drugi taki) vénez prèjme; nam pa se sa nesvenlíviga godí."

„ (Vsi v' vupanju vezhniga shivljenja delajmo dobro, ino slége preterpímo, ino nikar ne opéshajmo). Kaj je she, zhe tudi našh zhlovek, kar ga je svunajnega, fkopernuje, snótrajni se lé vender od dnéva do dnéva ponòvla. Sakaj, našhe fidájnje memo trenózhe terplénje nam vézhno, obilno obilno velizhastvo o sgòrej napravla. Ne gledamo torej vidshine, temozh po nevidshini; sakaj, kar se vidi, je lé nekoljko zhasa; kar se ne vidi, pa je vézhno. Mí vémo, de Bogá ljubiózhim vse k' dóbrimu sdá — dòkler, od konza jih je she isbral, ino odlòzhil, de so podobi njegoviga finú enaki, ino on tako pervéniz med véliko bratmi. Ako smo tedaj, kar boshji Duh našhimu duhu prizha, boshji otrozi, smo tudi boshji vérbizhi, ino Kristusovi sovérbizhi; samo, zhe s' njim terpimò, de bomo s' njim tudi povelízhani. Ino per timu jes ménim, de se

terplénje fidajnega zhasa ne móre permérjati prihodnimu velizhastvu, ki se bo nad nami rasodélo. Nobeno okó ni vidilo, nobeno vuhó slishalo, v' nobeniga zhloveka ferzu se ni sagibalo, kar je Bog tistim, ki ga ljubi, perpravil."

„(Zlo smerti ino grobu pobère vstati vupanje gròso). Kar se séje, je trohlívo, ino kar vstáne, nestrohlívo; kar se séje, hòdno, kar vstane, zhastlívo; kar se séje, slabo, kar vstane, terdno; séje se telésno teló, vstalo bo duhovno teló. Kakor pervi zhlovek is sémlje sémlihek; tako je vdruzhini zhlovek is nebés nebéshek. Ino kakor sdaj podóbo Adama, posémliškiga ozhe-ta, na sebi nófimo; bomo tudi podóbo Jեսusa Kristusa nosili. Ino pa, to je, drugázhina je svetlòba ljube, drugázhina svetlòba svésd — ino svésda od svésde se v' svetlobi lózhi. Ravno taka bo per od smerti vstajanju."

„Konez vse sapovdi je ljubésen is zhiftiga ferza, is dobre veští, ino is vére bres hlímbe. Vsa sapoved je spolnena, zhe se ena beseda dersí: Ljubi svojiga blishniga, kakor sam sebe. Lékdor svojiga blishniga ljubi, spolni sapoved. Sapovdi: ne préshehtváj, ne vbijaj, ne kradi, ne prizhaj po krivimu, ne pošeluj, ino kar je drujih tazih, vse to je v' ti lé besedi sadéto: Ljubi svojiga blishniga, kakor sam sebe. Ljubesen svojiga blishniga nizh hudiga ne pozhné. Ljubesen je tedaj vsih sapóved polnòta. (Tudi lé lju-

besen je po tim takim prava vuzhenóft). Vuzhenóft napihuje, ljubésen pa pobóljšha. Zhe si kdo na svojo védnost kaj domišh'uje, fhe ne vé, kako gre kaj véditi. Kdor pa Boga ljubi, mu je pravo sposnanje od Bogá dáno."

„Snám naj vse zhloveshke jesike, kaj! po anglísko snaj govoriti, zhe pa ljubésni nimam, bronzhézh brón sim, svonézh krogúl, drujiga nè. Mózh prerokovati naj imam, vse škivnosti naj vé, vso vuzhenóft naj posédem, tako véro naj imam, de bi goré s' njo prestavlal, zhe ljubésni nimam, nisim nizh. Vse svoje premoshénje naj med vboge rasdám, svoje teló naj nësem, ino shiviga sšhgáti naj se dám, zhe pa ljubésni nimam, vse to mi nizh ne pomaga. Ljubésen je poterpeshlíva, je dobrótna: ljubésen ni nevosshlíva, ne pozhné nizh nápszhniga, se ne napihuje, ni vkaslíva, ne jšhe lastniga dobízhka, se ne da sdrashiti, ne misli nizh hudiga, se ne veseljí krivíze, pazh pa pravíze ino resníze; vse prebije, vse véruje, vse vupa, vse poterpí. Ljubésen nigdar ne nehá; prerokováuje bo minúlo, jesíki bodo jénjali, ino vuzhenófti preshle; le nekoljko namrezh vémo, lé po nekoljko prerokujemo. Kadar pa pride, kar je popólnama, bo minúlo, kar je nekoljkiga. Sdaj pa ostane véra, vupanje, ljubésen, to troje; tode ljubésen je narvézhi med timi.

29. Pergánjbe k' dolshnóstim, opomímbe od gréhov.

Kdor ima na véro ino na vupanje vterjeno ljubesen, ima serno keršhanstva. Pa, kakor se sóznbni shárk v' mávrizi v' mnoge farbe rászépi, ino luzh so lé vender vse: tako se tudi ljubesen v' zhloveškemu shivlenju perkasuje, de je sdaj ta, sdaj una zhednost, pa ljubesen je smiraj — ino ravno tako je greh pománjkanje ljubesni. H' takim zhednostim ali krepóstim naš Pavel toljko lepo pergánja, ino toljkánj naš pred grehi svarí, de se vam bo vsbáljilo, vém, per tih lé navukih, ino s' novim veseljam k' vřimu dóbrimu navdáne se bote zhučili.

„To vam povém, ino po Gospodovimu povélju vam prizham, de ne shivíte sej vezh, kakor shivé ajdje, po nezhémernosti svojih misel, ki so satámmeniga vuma; ki so po nevédnosti, ki je v' njih, ino po slepóti svojiga serza délezh od shivlénja Boshjiga; ki se oterpneni samí flástim padajo, ino vřo mnogo nezhiřtořt vgánjajo. Ví se niste taziga Kristusa navuzhili, zhe ste od njega sej slišhali, ino v' njemu podvuzhèni. Sakaj, ta lé je njegoviga vuka reřniza: De stariga zhloveka po poprejšhnimu shivlénju is sebe slezíte, po svojih smót pošhelénju popázheniga; ino pa de se po duhu v' svoji-

mu vumu prenovíte, ter noviga zhloveka na-se oblézite, zhloveka po Bogu vstvárjeniga, v' pravízi ino v' pravi svétosti."

„Préd ste bili tmà; sdaj pa ste po Gospodovi véri luzh. Ravnajte kakor luzhini otrozi. Luzhini sad je v' goli dobróti, pravízi ino resnízi. Presodujte, kaj je Bogú vshezh, ino ne delajte se deléshnih támé nerodovitnih dél, svaríte she lé. Sakaj, kar skrivaj delajo, je tudi lé povédati gerdó."

„Ljubi bratje! Sa boshjo milost vaš prošim, v' shiv, svet, Bogú dopadliv dar se Bogú dajte, ino pametna bodi vašha boshja flushba. Ne srazhujte se po timu svétu, ampak v' vuma prenovbi se podrugázhite, de bote samí skusili, koljkanj dobro, lepo ino popolnoma je vse, kar je boshja volja."

„Dokler ste bili grehovi sushni, se vé, de niste bili pravízi v' sapovdi. Tode pa tudi kakshjn sad ste imeli takrat od tega, zhesar se sdaj samí framujete? Konez tega je smert. Sdaj pa ste od greha oflobódeni ali sprostèni, ino pa v' boshji sushnosti ste, ino vašh sad je posvezhénie; ino konez tega je vezhno shivlenje. Dokler, grehovo plazhílo je smert; dar boshji pa vezhno shivlénje, v' Kristusu Jesusu namshimu Gospodu."

„O ví preljubi! zhe kàko kershanfko opominjánje, zhe nadléshnost ljubésni, zhe enaki duh, zhe mila perferzhnost she kaj per vaš sdá: dodelajte mi veselje, ino bo-

dite sej vsi eniga vuma, vsi enake ljubesni, vsi eniga serza, vsi ena duha, ino vsi eno mislite. Bodite boshji posnemávzi, ki ste njegovi preljubi otrozi, ino po ljubesni ravnajte. „Sej naf je tudi Kristuf ljubil, ino je sam sebe sa naf v' dar ino v' Bogú prijétno koljino dal. V' en vum vsi se oblezíte, ví, ki ste isvóljenzi, svetníki ino ljúbiki boshji; v' perferzhuo vsnilenje, v' dobroto, v' ponishnost, v' krotkóst, v' poterpeshlívost. Vafha ljubesen naj bo bres hinavshine; po bratovsko se ljubíte; eden drugimu she naproti zhaft nesíte; perskerbi sa druge ne bodite sanikerni. Vse, kar storité, naj se v' ljubesni sgodí. She enkrat! memo vliga imejte ljubesen eden do drugiga; døkler, ljubesen je vse popólnamosti vés, ona ljudí skljéne.”

„Ne posabíte dobrodelnosti, ino podélshine; take posvezhníne namrezh so Bogú vséhzh. Radi perpomósíte sokristiánam v' potrebah. Radi ptujze ohranujte. Veseljíte se s' veselimi, jokajte s' jokajózhimi. Kdor vbógajme da, vsaki is dobre volje ino is serza naj da, nè is nejevólje ali sile; døkler, veseliga dávza ima Bog rad. Ino pa sej je Bog mogózhen sadósti, vam vsaki dar, ki ga drugim is ljubesni podáste, obilno ino sverhano lohka poverniti, de imate vliga vselej dovòlj, ino de vam she sa vsake edíne dobre déla otláne. „Sej je tako lè pisano: On deljí ino vbógim daja, pa njegova dobrótnost se vékomaj ne rasdá, nikolj ji ne smanjka. Kdor skopó séje, bo

tudi škopó shél; kdor pa obilno séje, bo tudi obilno svojo obilnost shél. Bog tedaj, ktiri sévzu séme v' roko pokláda, ino kruh k' jéti napravla, on naj vam to vašho sétvo obogáti, ino naj vam veliko perdétkov da vašhe pravize, de bote imeli obilno she h' tolikim dobrotam, ino de se po naf' s' njimi serza k' hvali boshji obudé. Sakaj, boshji daróvi nimajo lé tega dobriga, de je vbógim kristianam s' njimi pomágano, temozh tudi veliko boshje hvale je is tega, ker, te dobrote vshívaje, vbógi Bogá hvalijo, de svojo vero v' Kristusov evangelj tako lepó v' djanju škashete, ino njim ino všim potrebnim s' pripróstim serzam dobro storité. Ino pa vši v' ljubesni do vaš bodo per Bógu sa vaš profili, de vam je Bog tako obilno dobróto v' serze djál."

„Kar je mogózhe, ino koljkor je per vaš, imejte mir s' všimi ljudmi, ino samí sebe jishíte posvetíti; dòkler, nihzher ne móre bres tega Boga gledati. Eden drugiga prenesíte, ino eden drugimu odpustíte, zhe se ima kdo zhes koga pertóshiti: kakor je Gospod vam odpustil, tudi ví eden drugimu. Ne povrazhajte hudiga s' hudim; dobro jim voshíte, ktiri vaš preganjajo — dobro jim voshíte, ino ne kolníte jih. Všiga prepíra ino prasne zhaští se ogibašte. Is poníshnosti naj vsaki vsakiga drugiga vezhiga déla kakor sam sebe. Né svojiga, ampak drugiga prid naj vsaki jíshe; en ino ravno tisti duh namrezh more v' vaš biti, ktiri je v' Jesusu Kristusu bil."

„Molíte bres prenehánja. Stanovíteni bodite v' molitvi, ino s' hvalo v' njej zhujte. Ali jejte, ali píte, ali kaj drujiga delajte, vse storíte k' boshji zhafti. Vse, kar kolj storíte s' besedo ali djanjam, vse storíte v' iménu gospoda Jesusa Kristusa, Boga, nashiga ozheta, po njemu hvalijózh. Per všimu hvalíte Bogá vselej, kar kolj se sgodí, sakaj to je volja boshja, ki vam jo je všim po Jesusu Kristusu rasodél. Nizh ne sferbíte; temozh per vsaki molitvi s' prošnjo ino hvalo povejte na ravnost svoje nadloge Bogú.”

„Kristusova beseda s' vso svojo modrostjo naj obilno per vas prebiva, ino veliko sadú obrodí. Vuzhíte ino opominjajte se eden drujiga s' psalmi, s' hválnimi ino duhovnimi pésmi, ino s' od boshje milosti gjínenimi serzmi pójte Bogú. Ognjévi bodite v' duhu; ino terdo slushíte Gospodu; nikar ne shaljíte svetiga Boshjiga Duhá, ki ste na dan odreshénja s' njim sapezháteni! Glejte sej, de ne bo nihzher boshji milosti nepokorn; de kakshina shérka korenína med vami ne poshène, de ne bo sadushovála, ino de se jih po njej veliko drujih ne okróni. Kristusov mir naj v' vasih serzih poskakuje, ki ste v' enimu telésu k' njemu povábleni, sa kar bodite hvaleshni. Boshji mir, ki vso pamet preséshe, naj vashe serza ino vashe misli v' svestobi Jesusa Kristusa obvárje.”

„Sizér pa, ljubi bratje! veséli bodite; popolnoma bodite; eniga vuma bodite; mir

imejte med sabo — ino Bog mirú ino ljubesni bo per vas. Védno bodite veselí! Všelej se v' Gospodu veseljíte. „She rezhem; Veseljíte se!“

„Zhujézhi bodite; stanovít ni bodite v' véri; móshko se obnašhajte, ino bol ino bol se vterjúte. Veselí bodite v' vupanju: poterpeshlívi v' terplénju; stanovít ni v' molitvi. Vše, kar je resnízhniga, kar je sramoshlíviga, kar pravízhniga, kar svetiga, kar ljubesníviga, kar hvale vredniga, kar je kake zhednosti, kar lépiga, to vam bodi v' misli.“

„Sovrashíte húdo, dóbriga se deršhíte; persadeníte si po dóbrimu, nè lé pred Bogam, temozh tudi pred ljudmí; ne opéshajte dobriga delati. Vše premislíte, kar je dobriga, ohraníte. Všiga se váríte, zhe tudi lé vides hudiga ima. „Sheljím, de bi bili v' dóbrimu modri (ino dobro podvuzhèni), ino di bi vam vše hudo bilo nesnáno.“

„Ne sdíte se sami sebi modri; ne domishlujte si veliko od sebe, temozh misli ponishnih na se vsamíte. Zhe kdo od sebe méni, de je kaj, ker ni nizh, sam sebe golfá. Lé vsaki naj svoje lastno délo premisli, ino tako naj ima zhasť sam v' sebi; pa ne jishe naj je per komu drugimu. Vashá pámetnost bi mogla vsakimu v' ozbí shíniti.“

„Ví preljubi! ne mashtujte se sami; she lé is póti pojte jési; pisano je namrezh; Moje je mashtovánje; jes bom

povrazhoval, pravi Gospod. Ampak, zhe je tvoj sovrasnik lazhen, naliti ga; zhe je shéjin, piti mu daj. To délaje mu bosh sherjávze na glavó nagrénil (oméhzhaj ga bosh, kakor tertó sherjávza, de je vóljna potlej, ino se rada víti da). Ne daj se od hudiga premagati; temozh premagaj húdo s' dóbrim."

„Varite se tòshb ino právd. Shé to prizha od nápsznosti med vami, de so toshbe med vami. Bosh! de bi raji krivízo terpelí! bosh! de bi raji shkólo imeli! Shé lé ví poshkodujete — ino pa to svoje brate! Ali ne véste, de krivízhniki ne bodo boshjiga kraljestva vérbali?"

„Zhe se rasferditè, nikar ne greshujte; nikolj ne hòdi sonze zhes vasho jésó sa góro, ino ne dajajte satanu v' svojinu serzu prostóra. Vsa sabavlívoft, vsa jésa, vsa nejevólja ino vse vpitje, vsa klétuv s' vso hudóbo vréd se od vas pobéri! Ampak do-brótlivi ino vsmileni bodite eden do drujiga, ino radi eden drugimu odpushajte, kakor je Bog v' Kristusu vam odpustil."

„Ne pogublujte ino ne sanizhujte drujih). Kdo si tí, de ptujiga hlapza sódish? Svojinu gospodu stojí ali pade. Pa stal bo; sakaj, Bog je mogózhen sadofti, ga postaviti. Tí pa kaj sódish svojiga brata? ali pa túdi tí kaj sanizhujesh svojiga brata? Sej bomo vsi pred Kristusovim sódnim stolam stali. Vlaki naf bo sa - se Bogú odgovor dajal; nizh vezh tedaj ne sódimo eden drujiga: ampak to raji oblo-

дите, de spotíkleja ali pohujšhanja vezh svojimu bratu ne nastavlate. Tudi prevréd ne sodíte, dokler Gospod pride; on bo v' skrivnòbe ino tamo posvétíl, ino she tako skrite misli serza rasodél: ino takrat bo vsaki (ktiri jo saflushi) per Bógu hvalo imel."

„ (Vfaktiri se poshténo ino pravizhno preshívi). Nihzher ne ganúj ino ne gòlfaj brata per kupzhiji. Kdor je kradil, vezh ne krádi; dela raji naj, ino kaj dobriga naj s' svojimi rokami pozhné, de bo she vbogim v' potrebi kaj dati imel. Takim (ktiri ne delajo, neródno ravnjajo, ino se v' vsako rézh vtikajo) sapovémo, ino opominjamo jih v' iménu Jesusa Kristusa, Gospoda našhiga, de naj per pokóju delajo, ino svoj kruh jedó. Zhe kdo delati nozhe, naj tudi ne jé."

„ Vashe ravnanje naj bo bres lákomnosti, ona je malikovánje prav rézhi; ino s' tistim, kar imate, bodite dovóljni. Sej je Gospod obljudil: Ne bom te sapustil, ne bom te posabil. Torej s' svéstjo ino mirni smémo rezhi: Moj pomozhnik je Gospod: ne bojím se, kaj bi mi zhlovek vtégnil storíti. Velik dobízhik pa je bogabojézhnost s' sadovóljnostjo. Nizh nisimo na svét seboj pernèšli, ino gotovo tudi is njega nizh seboj ne ponešémo. Ako imamo tedaj shivesh, ino s' zhem se oblézhi, dovóljni bodimo s' tem. Ktiri hozhejo bogatéti, se v' skushnjávo ino hudizhove sánke sahomo-tájó, ino v' velíko nepotrébni ino shkodli-

vih sheljà, ktire ljudi v' pogubljenje ino konzhanje pogrésnejo. Sakaj, ljubesen do dnarjov je korenina vliga hudiga. Bogabojézhnost pa je k' vltimu dobra, ino ima obljubo tega ino uniga shivljenja. Shé je to refnizna beseda, ino vredna, de jo vľaki prime."

„Ne dajte se sapelati: Hudi pogóvori skasé lepe náve (lepo sadershanje). Odprávide is sebe vse lashnívstvo, ino refnizo govoríte vľaki s' svojim blishnim, ker smo si vudje med seboj. Nobene gerde besede naj ne bo is vaših vúst, ampak lé dobre, ktire podvuzhé ino poboljšhavajo, de poslušhavzam prida pernesó. Vašhe govorjenje naj bo vselej polno prijétnosti, ino sabéleno, tako rekózh, s' njo, de véste vľakimu, kakor se spodóbi, odgovoriti."

„Ne vpijánovajte se s' vinam, ki so nezhištoft ino vse neródnosti v' njemu; ampak svetiga Duha se napolníte, ino pojte ino prepevajte Gospodu v' svojimu serzu, ino védno dajajte hvalo Bogú ino ozhetu sa vse v' iménu našhiga Gospoda, Jesufa Kristufa."

„Kurbánja ino nobene nezhištofti naj ne bo med vami slishati, kakor se to kristianam spodóbi; tudi nè gerdih, nespámetnih ino nespodóbnih kvánt ino búrk. Dòkler, véditi vam gre, de noben kurbír, noben nezhištnik (koljkor malikovávzi, tatjé, lákomniki, pijánzi, klévizi, televáji) ne bo delésha imel v' kraljéstvu boshjimu ino Jesufa Kristufa. Ne dajte se sej od ni-

kogar s' prasnimi besedami sapelati; sakaj savolo takih pregréh hodi jesa boshja nad otroke nejevére. Ne delajte se jih tedaj deléshnih."

„ Glejte, ljubi bratje! de ne bo v' nikomur val hudobno nejevérno serze, ino de se od shiviga Boga ne odverne. Ampak sami vsaki dan se perganjajte, dokler se s'he dānsi sōve, de kdo val od grehove slāsti ne oterpne. Sakaj, lé toljkānj smo Kristusovi, koljkor per od sazhétka storjēnimu sklepu (va-nj vérovati, v' njega vupati ino njemu pokornim biti) do konza stanovitni ostanemo."

„ Zhe se, resnize s'posnānje s'he enkrat doségvshi, spet rado olino v' greh s'pustimò, nam nobene darítve vezh sa grehe ne ostanē: ampak strafhna sodba ino mās'hovaviz boshji òzenj naš zhaka, ki bo s' njim svoje sopernike posherel. Shé kdor je Mosefovo postavo prelòmil, je, zhe so bile dvé ali tri prizhe, bres vs'milenja shivljenje sgubil. Lé premislite tedaj, ali tisti ne saflushi s'he huji sodbe, ktiri boshjiga sinú mandrá, krí (nóviga) sakóna, s' ktiro je posvezhēn, sanizhuje, ino Duhá milosti ino gnade sashmaguje? Sej ga vender posnamo djavshiga: „ Moje je mās'hovānje; jes bom povernil." Ino pa lé: „ On, Gospod, sam bo imel sodbo zhes svoje ljudstvo." Jój, strafhno je v' roke shiviga Bogá pasti!"

„ Torej, ví preljubesnivi moji! ki ste mi bili vselej pokorni, né lé doklēr sim per val bil, temozh s'he bol potlej, kar me ni

per vas, s' straham ino trepétam ravnajte svoje svelizhanje. Sakaj, Bog je, ktiri po svoji dobri volji hotéti ino storíti v' vas napravla (on daja v' vas, njegovo voljo hotéti ino storíti). „Storite vse dobro bres godernanja ino obotavlanja, de bote pripravni, nedolshni otrozi boshji, ki ni nizh nad njimi grájati, ino ki se ni v' frédi hudobniga ino spázheniga rodú nizh zhes-nje pertóshiti, med ktirimi se, kakor luzhi, svétite na svétu.”

„Shé enkrat, ljubi bratje! Bodite moji posnemavzi, ino tiste glejte, ktiri tako shivijo, kakor naš vidite. Sakaj veliko jih tako shiví, od ktirih sim vam she dostikrat pravil, ino spet vam v' solsah povém, de so Kristusoviga krisha sovrashniki. Njih konez je pogublénje, njih Bog trébuh, ino v' nesramnosti jishejo zhasht, ker so vsi v' posvétno satelebáni, Nash prebívik pa je v' nebésih, od koder se tudi nashiga svelizharja Jesufa Kristusa nádjamo, ktiri bo nashé hòdno teló v' svojemu preteléšenimu enakiga spreménil s' mozhjó, s' ktiro si vse rezhí lohka podvershe.”

30. Rasne dolshnósti stanóv do stanóv.

Pavel lepo s' príliko pokashe potrebo mnogih stanóv na svétu, ino potrebo mno-

gih daróv ino flúshb po kerfhanstvu, ino is tega Pavel potlej dolshnósti stanóv fnuje.

„Kakor imamo v' enimu teléfu veliko vudov, pa vsi vudje nimajo eniga opravíla; tako smo, koljkor naš je, v' Kristufu eno teló; po sámesu pa smo, koljkor naš je, vsi eden drugiga vudje.”

„Taki tedaj imamo po milosti, ki nam je došla, mnoge ali rasne daróve. — Kdor ima tedaj flushbo, naj svojo flushbo opravla; kdor vuzhí, naj se vuzhbe dersí; kdor svari, naj svari, kakor gre; kdor daróve daja, naj jih v' priprófstosti podeljuje; kdor je zhes druge, naj bo to f' fkerbjó; kdor vsmilenje fkasuje, naj ga s' veseljam.”

„Vfaki bodi gospófki podlóshen, ktira je zhes - nj; sakaj od Boga je gosposka, od nikóder drugód, ino kar jih je, vse so od Boga postavlene. Kdor se tedaj gosposki vstavla, se boshji rédi vstavla, ino nepokórniki samí sebi ojfiro sodbo nakopavajo. Oblastniki niso tífim, ktiri dobro delajo, ampak tífim, ktiri hudo delajo, so strahni. Zhe tedaj nozhesh, de bi se ti bilo treba gosposke bati, prav stori, ino hvalo bosh od njé imel. Sakaj boshja flushábniza je, tebi k' pridu. Zhe pa hudo delash, se imash sa kaj bati; ne nóli namrezh saftónj mezha, temozh, ona, boshja flushábniza, je mashvávka, de ga ojfiro strahuje, kdor hudo déla. Silno potreba je tedaj, de ste podlóshni, ino to nè samo is strahú, temozh is vestí. Ravno sato tudi davke da-

jate; boshji flushábniki so namrezh, ino ravno sató se morejo sgol te flushbe der-shati. Dajte tedaj vsakimu, kar mu gre: dázijo, komur gre dázija: zestovíno, komur gre zestovína; sposhtovánje, komur gre sposhtovánje: zhaft, komur gre zhaft. Memo vfiga vas lepó prošim, de se prošnje ino molitve, perporózhbe ino hvale godé sa vse ljudi, slasti sa kralje, ino sa vse gospófke, de bi nam po njih dano bilo, mirno ino pokójno shivéti s' vso pobóshnostjo ino nedólshnostjo. To namrezh je lepó ino prijetno per Bogu, našemu selizharju, ktiri hozhe, de bi vsi ljudjé sveliznani bili, ino k' sposnanju resnize prishli."

„Starashínam (po danáshno duhovnam ali mashnikam) ktiri sofésko ali ópzhino lepó vladajo, gre dvakrat toljka zhaft; slasti, ktiri se s' vukmi ino pridigami vbijajo, ino vam boshjo besédo raslagajo. Próšimo vas tedaj, ljubi bratje! posnajte jih, njé svoje obdelovávze, ki so Gospodovi naméshniki med vami, ino vas opomínjajo. Iméjte savolo tega, kar vse nad vami storé, sosebno ljubesen do njih, ino v' miru shivíte s' njimi. Pokorni jim bodite ino podlóshni, ki so vašji prédniki ino nad vsfbimi dushami zhujejo, od ktirih bodo nekadaj odgóvor dajali. Ravnajte sej, de bodo s' veseljam svojo dolshnést storili, ino de jim ne bo tréba nad vami sdihovati; sakaj, to bi vam nizh prida ne nagnalo. Tudi pravi sveto písmo neki: Délaviz je svojiga plazhila vréden! ino v' Mosefovi

postavi je pisano: Vòlu, kadar (shito) verhá, ne otórbaj góbiza. Ali je morebiti lé vól Bogú v' fkerbi? ali ne pravi tega fosebno savolo ljudi? Gotovo! tudi savolo naf je pisano. Hlapez, ktiri òrje, ali mláti, si sej liné vupanje delati, de bo tudi per fadu kaj imel? Ker smo vam tedaj duhovno rézh sjali, ali je to toljkiga kaj, de kaj vafhiga telefniga shánjemo? Ali ne véste, ktiri altarino flushbo opravljajo, de od altarja tudi shivesh prejémajo, ino, ktiri evangelij osnanujejo, jim gre od evangelja shiveri.

„Jes hozhem, de moshjé, kadar mólijo, povfód zhiste roké proti nébu vsdigujejo, ino de se jése ino kréga sdersbé.“

„Ravno tako tudi shénstvo; poshténo naj se oblázhi, ino s'framoshlívostjo ino poníshnostjo naj se zhédi; nè pa s' lásnimi saplétki, ali s' slatam ino shlahtnimi kámení, ino s' drago obléko; ampak, kakor se shénfkim spodóbi, ktire bogabojézhnost kashejo, s' dobrimi déli.“

„Ví moshjé, ljubíte svoje shené, kakor je Kristuf zérkuv ljubil, ino sam sebe sa-njo v' odreshílo dal. Vsfaki val imej rad svojo sheno, kakor sam sebe, ino ne bódite terdí ino saderízhni do njih.“

„Shené naj bodo svojim moshém podlóshne, kakor Gospódu; sakaj mosh je glava shéne kakor Kristuf glava zérkve. Kakor je tedaj zérkuv Kristufu podlóshna, naj bodo tudi shene svojim moshém. V' zhafti naj ima moshá shena.“

„Ví ozhetje (ino matere)! ne dras shíte ino ne togotíte svojih otrók, de jim, vse lohka, ferza ne pobijete; ampak po volji Gospoda jim strah dajte, ino lepo jih redite ino vuzhíte ino opominjajte.“

„Ví otrozi, bodite pokorni svojim starisham po keršhansko; sakaj to je prav ino Gospod - Bogú vshézh. Spofhtuj ozheta ino mater! to je vsih sapóved perva sapóved, h'ktiri je obljuba perstavlena: Tako se ti bo dobro godilo, ino bošh dolgo shivel na semlji.“

„Stáreji moshjé naj bodo trésni, spofhtováni, pámetni, sdiáve vére, vsi v' ljubezni ino poterpeshlívosti.“

„Ravno tako naj stáreji shene svetiga shivlenja bodo, ino njih pogóvori podvúzhni.“

„Vuzhé slasti mlaji shène naj pamet, de svoje moshé ino otroke ljubijo, de bodo pametne, zhiste, trésne, pridne gospodínje, dobrotlive ino svojim moshém podlóshne.“

„Ravno taki naj mlaji moshjé bodo; zhisti, trésni, pámetni.“

„Pravo v d ó v o, ki je sapushèna, imej vsaki v' zhasti. Ona pa naj svoje savupanje v' Bogá stavi, ino naj bo nozh ino dan per molitvi ino prošhujah. Zhe ima otroke ali vnúke, naj se ti pred vsim vuzhé domá svóje spofhtováti, ino svojim starisham ljubesen s' ljubésenjo povrazhavati; sakaj tako je Bogú vshézh. Vdóva pa, ktira sláftno shiví, je shiva mertva. Take se navadijo léne po hishah létati; pa nè lé léne, ampak tudi

jesízhne so, ino vse hozhejo véditi, ino blebetájo, kar ne gre. Te je tréba na boljshi shivlenje savrazhati. ”

„ V í g o s p o d á r j i (ino g o s p o d í n j e)! dajte hlapzam (ino déklam) po pravízi ino kar jim gre; puštíte shuganje; sej véste, de je vash ino njih gospod v' nebesih, ino de se per njemu ne gléda po lízih. ”

„ Zhe kdo (gospodár ali gospodínja) sa svoje fkerbí nima, slasti sa svoje domazhe, je véro satájil, ino je huji od ajda. ”

„ V í h l a p z i (ino d e k l e) bodite pokórní svojim zhasnim gospodarjam v' všimu, ino ne flushíte jim lé na ozhí, de bi se ljudém lé perkupili, temozh v' pripróshini svojiga serza, is boshjiga strahú. Ino kar kolj storité, is serza radi storíte, kakor bi gospodu (Jesufu) to storili, nè ljudém; sej namrezh véste, de bo vsakimu, kar kdo dobriga storí, od Gospoda poverneno; on, gospod (Jesuf) sam vam bo nebeski délesh h' povrszhílu dal. Slushíte torej, kakor bi Kristufu, njemu, vashimu Gospodu, flushili. She rézhem! Hlapzi (ino dékle) morejo svojim gospodarjam podlóshni, ino per všimu (kar je prav) poftréshni biti, jim nè nasaj jesláti, jim nè ismikati; ampak per vsaki rézhi lepo svestóbo jim fkasati, de bo zhasť per všimu nashí véri v' Bogá, nashiga svelizharja. Kdor, kakorkolj krivizo dela, bo plazhíto svoje krivize doségel, bodi she gospod ali hlapez; sakať, Bog se ne ravná po lízih. ”

„ B o g a t í n z i tega svetá nai ne bodo visokih misel, ino nikar naj savupanja v' ”

neobstožhe bogastvo ne stavijo, temozh v' shiviga Bogá, ki nam vřiga obilno v' shivesh daja. Dobro naj storé, s' dobrimi déli naj bogaté, radi naj dajo, radi podeljé, ino tako naj si lep saklad sa prihódnó nakladajo, de vézhno shivljenje doféshejo. "

Zhe koga kakřhin greh pohití, ga ví, ki ste po duhu, v' duhu krotkósti posvaríte; pa sam sebe poglej, de sam v' fkuřhnjavo ne saletíh. Eden drugiga bréme ali butaro nosíte; ino tako bote Kristusovo sapóved spolnili. Mí, ki smo terdnéji, moremo slabósti mánj terdnih f' poterpeshívostjo prenésti, ino në samí sebi dopádati; sakaj, tudi Kristus ni sam sebi dopádal. Vřaki svojimu blishnimu v' dóbrimu dopádajte de mu bo k' pobolřhanju. "

„ Ne opuřtíte, popótnikov, zhe mórete, prejémati; sakaj tako so nektiri po nevédama, lejte, angele pod strého iméli. "

„ Spómnite se jetníkov, ino s' njimi vred v' okóvih se miřlite, ino pa ljudí v' nadlógah; ino miřlite, vse lohka, de tudi vař enake nadloge sadénejo, ker ste lé vender tudi ljudjé, ino s'he v' telésu. "

(Póřlednizh) vař próřimo, ljubi bratje! svaříte neródneshé, obveseljujte pobitodúřhne, ne sapuřtíte slábih, ino s' vřimi bodite poterpeshívi. "

31. Apostelna Pavla list do Timotéja.

Do sih mál, ví ljubi, ste lé pošamesne navuke is svetiga Pavla Apostelna listov slisjali. H' sklépu poslušajte she en zél list, ino lé nekoljko maliga, kar bi ví ne vuméli, ga je opušhéniga. Ta list je Pavel is Rima is jézhe, malo pred svojo smertjo, svojimu ljubimu Timotéju pisal, ki je bil mladénizh, pa she sal shkòf. Ako ravno kaka beseda semtertje, ktira pa tudi sa vas ni bres vuka, lé shkofa sadéva, vender vsaki mladénezh zelo písmo lohka na-se oberne, ino pa mladénshtvo slasti se veliko lohka is njega vuzhí. Beríte redaj ta list s' velikim pomíslkam!

„Pavel po volji boshji Jesusov Kristufov apostel, de osnanuje obljubleno vezhno shivlénje, ki ga po njemu doféshemo, sheljí svojimu preljubimu sinu Timotéju gnado, milost ino mir od Boga ozheta, ino od gospoda našhiga, Jesusa Kristusa.”

„Bogá hvalim, ktirimu po svojih predélzhikih s' zhitò vestjó slushim, ino neprenéhama per svojih molitvah nozh ino dan te v' spomínu imam. Kadar se tvojih sóls per slovésu spómnim, me serzhne sheljé obhajajo, te viditi, de bi se te navešélil, ker mi je véra v' míslí, ki je bila bres hinávshine she v' tvoji bábizi Lojdi, ino v' tvoji

materi Evnizi, ino tudi v' tebi je, jes vém. ”

„Torej opominjam te (ob sidajnimu pregánjanju), vnámi v' sebi spet gnado boshjo, ki je v' tebi po mojih rokah, ki sim ti jih na - te polóshil. Sakaj, né strahú Duhá, ampak Duhá mozhí, ljubesni, ino trésnosti, ino serzhnosti nam je dat Bog. Ne framuj se tedaj evangelja nashiga Gospoda, né mene, ki sim savolo njega v' shelésju; temozh delaj ino terpi nadloge, ki nam jih evangelj nashéne, po vsi mózhi, ki ti jo Bog da. ”

„Sakaj, lé poglej, on nash je odréshil od vsiga greha, ino k' svetósti povabil — né po nashimu saflushénju, temozh po milimu svojimu íklépu, ki ga je zhes nash od vekomaj v' Jesufu Kristufu narédil, sdaj pa ga í' perkásenjo tega nashiga svelízharja, smert satervshiga, ino shivlénje ino nevmerjózhnost rasdanívsiga, rasodél. To vesélo osnanílo osnanovat sim jes naródam prídigar, apostel ino vuzheník postavlen. Ino to je, sakar vse to terpím. Pa nisim oframoshlén. Vém namrezh, v' koga vérujem, ino preprizhan sim, de je dosti mogozhen, kar mi je v' roke daniga, tudi ohraniti do tistiga dné. ”

„Vtíni tedaj, moj sin, sdravi vuk, véro ino ljubesen v' Jesufa Kristufa, globòko v' sé, ino taki bodi. Ohráni drago nam isrozhéno hranílo po v' nash prebivajózhimu svetimu Duhu. Bodi terden v' gnadi, ki nam jo Jesuf Kristuf da. Ne bój se nobeniga truda ino nobene tesháve per evangelju, tí, ki si Jesufov Kristufov vojs'hák. Nihzher, kdor se sa Bogá ino njegovo kraljéstvo vojskuje, se v'

posvétne konderzíje ne sahomotáva, temozh, tistimu, ktiri ga je isvóljil, jíshe dopasti. ”

„Pa tudi, ako se kdo vojskuje, ni krónan, zhe se prav ne vojskuje. Tudi kmét more pólje obdélovati, předen perdélik vsiiva. Tí me vumésh, kaj hozhem; sakaj Gospod ti bo per všimu právo sposuánie dal. ”

„Pómni resnúzo védno, de je Jesus Kristus, on Davidov mlajshi, od smerti vstal. Tisto veselo osnanílo je to, savolo ktiriga fim do jézhe ino shelésja preganjan: tode boshja beséda se ne da vkljéniti. Vseto rad prebijem savolo isvóljenih, de tudi oni po Jesusu Kristusu svelizhanje ino vézhno velizhástvo doféshejo. Sakaj vekomaj resnúzha je ta lé: Zhe s' njim vmerjemo, bomo tudi s' njim shivéli; zhe s' njim dostojimò, bomo tudi s' njim kralováli: Ako pa njega satajimò, bo tudi on naš satávil. Tode, zhe bi bili tudi mí nesvésti, on lé vender svešt ostáne, ino ne more sam sebe satajiti. (Sakaj, kadar nesvéste satajívze sayershe, tudi f' tem svojo besedo dopólni). ”

„Vari se mladóstnih sheljá! hrepèni pa po pravízi, po véri, po ljubésni ino po miru ino pokóju s' všimi, v' Gospoda is zhistiga ferza klizhejózhimi. Dershi se resnúze ino vúzhi jo, nevúmni ino nepodvúzhnih pogánjb pa se ogibaj; sej vésh, de lé krége napravljajo. Boshjimu flushabniku pa se ne gré prepirati, temozh krotkimu do vših biti, vuzbézhimu, poterpeshlívimu, de resnize sópèrnike pohlévno svari; vse lohka, de jim Bog she pokóro dá, ino de resnúzo

sposnájo, ino de se is hudízhove saderge istrésovajo, ki jih ima po svoji volji v'njéj vjéte."

She to védi, de bodo poslédne dni nevárnj zhasi prishli. Ljudjé bodo takrat, ktiri le sebe ljubijo, lákomni, baházhi, prevsétni, sashmagovávzi, starisham nepokorni, nehvaléshni, nesdufhni, nevsmíleni, bres vére ino sveštòbe, opravlívi, nesdershni, nevkrótni, dóbriga sóperniki, isdajázhi, presfhérni, napíhneni, ktiri bol sládnošt ljubijo od Boga — ino zhe imajo k' videsu she kaj pobóshnosti ali brumnošti, njéniga duhá ni vender stváriže per njih. Takih ljudí se varuj. Sakaj spázheni so, ino véra se jih ne prime. Pa to ne bo dolgo; sakaj njih nespamet bo na konzu všim snana."

„Sej vésh moj vuk, moje ravnánje, moje mífli, moje véro, moje pohlévnošt, moje ljubesen, moje poterpeshlívost o preganjbah ino nadlogah, ki sim jih postavim v' Antiohiji, v' Ikoniji, v' Lisrah prebít: pa te preganjbe so prebite, ino Gospod me je is vših otél. Ino vši, ktiri hozhejo pobóshno ali brumno v' Jesusu Kristusu shivéti, bodo preganjánje terpéli. Hudobni ljudjé ino sabelívzi pa gredó smiraj pred sabo v' hudobiji, smóteni, ino druge motijózh."

„Ti pa bodi tistimu svéšt, kar si se navuzhil, ino kar ti je isrozhéniga; sej vésh, od koga si se navúzhil. Ino ker od mladiga sveto písmo snash, te pazh lohka, ob véri v' Jesusa Kristusa, k' svelizhanju smodrí. Vše namrezh, kar je v' njemu písaniga, je od boshjiga Duhá vdíhнено, ino dobro k' pod-

vuzhénju, k' svarjénju, k' poboljšhovanju, k' vúrenju v' pravízi, tako, de je boshji zhlovek po njemu k' vfléhernimu dobrimu délu popolnoma, ino perpráven."

„Sarotím te per Bógu, ino per Jesusu Kristufu, ki bo nekada j sodil shive ino mervé — osnanuj (boshjo) besedo, ne odjénjaj, bo naj perlóshno ali neperlóshno, prepri-zhovaj, pròsi, svári s' všo poterpeshlívoftjo ino s' vterdikimi. Sakaj zhaš bo, de ne bodo sdraviga vuka terpéli, ampak si bodo vuzheníke napravlali, ktiri jim po njih sheljah vushélsa shgatájo. Ino resnízi bodo vuhó vmikali, ino se na prasne kvánte obernili. Tí pa zhuj per všimu, ino bodi moder, delaj ino terpi, ino ostani evangelja svešt vuzheník, ino do tánjziga svojo flushbo spolni. (Ne pušhaj v' némar te moje poslédne pròshnje). Sakaj, vmorívshina sim she, ino zhaš mojiga lozhénja je bliso. Tode lepo sim se svojo vojsko vojskovaš, svoj ték sim konzhaš, véro ohránil. Ino sdaj, me lé she pravíze króna zhaka, ki mi jo bo Gospod tisti dan dal, on pravizhni sodník: tode né samo méai, temozh tudi všim, ktiri se njegovizá prihóda veselé."

„Híti škorej k' meni priti; Dema nam rezh me je is ljubesni do svetá sapuštíl, ino je v' Tefalóniko shel. Sam Lukesh je per meni. De so me vši Asiašhki prijatli popuštíli, ti je snano. Bog daj dobro Oniséforovi hišhi. Dostikrat me je pokrèpzhál, ino se ni mojiga shelésja framoval. Kmaló, ko sim v' Rim prišhel, me je vse prejiskal, dokler

me ni najdel. Koljko dobriga mi je v' Efesu skasal, sam nar bol vésh. Gospod naj mu savolo tega na sódni dan milost skashe pred Bogam. ”

„ Per mojimu pervimu odgóvoru (pred zesarjam Nerónam) mi ni nihzher na strani stal; vsi so me sapustili — nikar naj jim Bog ne saméri! Ali Bog mi je bil na strani, ino mi je mózh dal, de sim Jesusa Kristusa sp'ridam odprízhal, ino vse (Rimsko) ljudstvo me je slishalo. Ino tako sim bil lévu is shréla otét. Ino tako me bo Gospod od vsiga hudiga odréshel, ino v' svoje nebéshko kraljéstvo predjal. Njemu bodi slava od vekomaj do vekomaj! Amen. ”

„ Posdravi Prishko, Akvilata, ino vse Onisé crove. Vsi bratje te posdravijo. Skerbi sej, de she pred simo pridesh. ”

Jesuf Kristuf, on Gospod, naj bo per tvojimu duhu. Gnada, naj bo per vsih vas. Amen. ”

32. Rasshírenje kershanstva po vsimu svetu.

Ljubi moji! kar nam sveto písmo od Jesusa Kristusa, ino njegovih apostelnov pové, ste po vézhimu slisnali. Per sklépu sdaj sgodovíne is svetiga písmá she ob kratkimu poglejmo, kako se je kershanstvo, ino

všiga preganjanja s' vso svojo lepòto zhaftljivo na dan stopilo ino obveljalo.

Namešt Jerusalemskiga tempelna, tega ediniga tempelna, v' ktirimu se je ob stari-mu svétu pravi shivi Bog molil, je po všimu svetu neisrezhèno veliko zerku v sidóvje pomolíslo, de se je Bog v' njih zhaftil, ino njegova sveta beseda osnanovala. Ino h' temu so she sdaj vse kershanške zerkve odlózhene, ino vsaki zerkovni turn je nastaknen perst, tako rekózh, ki v' nebésa kashe, ino osnanuje, de ljudjé v' njih prebivajo, ktirih misli v' nebésa puhté.

Evangelj je bil v' vse jesike prestavlen, ino po vših jesikih osnanován, ino, de nobene bukve tolikrat na svétu, je bilo sveto písmo prepísano, ino vsaki kúp natísнено ino natísнено.

Krish, ki je bil préd neposhtèn, ino kar gavge ali víflize per naf, je bil sdaj zhaft — ino po vših turnih se je svétil; kralji ino zefarji so slatiga nosili, ino na vsaki kraljévi kroni se je vtrínjal.

Szhasama se je kershanstvo po vsi semlji rasshírilo. Nikjér vézh ni svetá, de bi kristianov ne bilo. Semlja se v' shtiri ali pét krajzov rasdeljuje, v' Evropo, Asijo, Afriko, Amériko ino Austráljo. V' Evropi smo mí. Krajnska deshela je proti vsi Evropi, kar pridni sélnik proti Krajnski desheli. Ta krajiz semlje je bil njega dní is sgol ájdov; sdaj je skorejis sgol kristianov. Po vsi she vézhi Asiji, ino po vših njénih neismérnih deshelah so kri-

štiani sašjani. Deshele ino deshele po Amériki so v'keršhanški véri; ino od léta v' léto se po timu toljkimu krajzu semlje keršhanška véra rasšhára, ino je veš trošit vbógiga samórkiga súšhna. Tudi pod shgézhim obnébjam Afrike je Jesufovo imézheshèno; ino osnanováno v' Austrálji, ino délezha sa séverjam po sadnih kótiš semljé, ki so v' vézhnimu lédu, se she Jesufove vére lépi nebesški sádesš rasrášha. Ino kar ni nikolj noben zhlovesški modriján s' svojim vukam poskušhal, she do danášhniga dné se sveti ino bogabojézhi moshjé med teshávami ino nevárnostmi trudijo, tudi she do vših drugih dáljnih divjih naródoš evangeliš perosnánit, ino to nebesško dobróto med - nje pernést.

Tudi našha Krajnška deshela, ljubi moji otrozi, kakor vézhi dél vse Evrópine deshele, je bila pred keršhanštvam pušta, ino našhi nekđajni sprédniki so bili divji ino nevédni ljudjé. Nikjér ni bilo nobéne zérkve, nikjér nobeniga svonú, de bi se bil ogláfil. Nepopólnama ino krive sapopádke so od Boga iméli, ino malíke molíli. Pa she sveti Pavel je bliso našhish deshél perprídgoval, ino nektiri hozhejo, de je sveti Lukesh, Pavlov tovaršh, po našhish krajih shé keršhanško véro osnanováł. Temu naj bo, kakor hozhe, toljko je gotóvo, de se je po našhish krajih sгодaj keršhanštvo sazhélo. Bogabojézhi od Boga rasšvetlèni moshjé is dáljnih deshél so vbogi ino pregánjani tód hodili; ino ljudém evangeliš osnanováli, de bi njih tàmni vum resšvetlílí, ino njih nrávov

frovíno otesáli. Slaſti pa ſe je is Akviléje kerſhanſtvo po tódnih krajih raſſhiralo, ino kmalo po Kriſtuſovih zhaſih ſe bère od ſhkófov v' Akviléji, v' Terſtu, v' Emóni, kar je danaſhna Ljublana, v' Zèlu, na Ptujim i. t. d. V' Akviléji je bila potlej vélka ſhkofija, ki ſo bile druge tódnine ſhkofije pod njó. Ali ſmo bili Slovénci ſhe tiſtikrat ino od njega drí po tih krajih, ali zhe ſmo ſe ſhe lé poſnéji va - rje vſeljíli, ſhe ni med vuzhénimi dógnáno. Toljko je gotóvo, de ſo Slovénci, ki jih dan danaſhni nad pedesét milijónov po Eſtraſhkih, Turſhkih ino Moſhkóviſhkih deſhelah prebíva, ino nobeniga drugiga naróda ni toljko, neismérne proſtóre ſhe tiſtikrat po Evrópi v' oblaſti imeli, de jih je en odród tudi v' tódnine deſhele ſégal, ino de ſo potlej vſe te deſhele ſagoſtili. Hude vojske ſo ſdaj s' Rimlani ſdaj s' drugimi narodi imeli, ino ſo bili kmalo na verhu, kmalo ſpòdej. Szhafama ſo tudi vſi Slovénci kerſhanſko véro na - ſe vséli.

S' kerſhanſtvam, kakor vſe druge deſhele, ktire ſo ga na - ſe vséle, je tudi Slovéncze, naſhe ſprédnike, po tódnih ino drugih deſhelah neisrezhèna frézha ſadéla, ino sverhano dobrót ino dobriga jim je pernéflo.

Kerſhanſtvo je ljudém njih nar vézhi potrebe raſdanílo, ino pokasalo jim njih ſlepòto ino ſpázhnost, njih odſtóp od Bogá; ino v' edíno pót, ſe k' Bógu poverniti, jim poſvetílo. S' kerſhanſtvam vréd je bilo

vuzhenísh t vo sa vesólni zhloveshki ród postavleno. Vsaka fára ima od tistih mál svoje vuzheníke, v' vsaki zerkvi je prishniza, is ktire sej enkrat vsaki téden boshja beséda glaf dá. Kar so Jesus ino apostelni vuzhili, sapopádik vsih svelízhanfskih resníz, se is njé osnanuje, ino bogati ino révini imajo pravízo ino odperto pot do njih. V' vsaki kerfhanfski hifhi, de lé brati snajo, je evangelj najti, ki ima resníz v' sebi, de zele bukvárnize nè toljko. V' kerfhanstvu lepó podvuzhéni otrok sdaj bol Bogá posná, ino bol vé, zhimú de je zhlovek na svétu, ino pa kaj de bo enkrat is njega, kakor nekadaj s he toljki ino s he tako flovézhi ajdovfski módrizi.

Jesusova véra je vso zhloveshino pred rugázhila, ino po njé shivijózhe ljudi v'zhédnostne ljudi prenaredíla, ajdovske pregréshne gerdóbe ino nagnúsnosti pa odprávila. Vse zhloveshke serza je predélala, ino, kakor dobro dervó samo od sebe dobro sadje obrodnuje, so tudi lepi nrávi (lepo sadershanje) sa takimi serzmi samí od sebe prifhli. Kerfhanstvo je ljudi na dan dalo, ki se jih svét nikolj dosti ne bo nazhudil, in ki jih tudi sóperniki kerfhanstva, kako so bili móshki, dobri ino sali, ne morejo prehváliti. Ino de je lé kerfhanstvo vse to napravilo, to fkušnja vuzhí; sakaj, kíer kolj so ljudjé, namést de bi bili po Jesusovi véri shivéli, zhesiravno so njé zherko v' zhashti imeli, njé duhá posabili, povsót je nekadajna divjòta spet med - nje vdarila, ino, de bi

tak nè! she dan danafni je taka. She dan danafni, kjer kolj so ljudje, kar kerhanstvo tizhe, mersli ino sanikerni, ino kjer kolj véra pésha, tudi lepi nrávi slabé, ino sdvjujejo. Praviza, ljubesen svojiga blishniga, svestoba, savupnost, trésnost, framoshlivoft ino poshtenje sginajo, ino kriviza, nevmilenje, lash ino golfija, sapravlivoft, nezhistoft, présheshtvo, samomorstvo, ino, kar je gerdih pregréh, gredo na dan.

Jesusova véra je nekaj velikiga, nekaj nebéshkiga med zhlovéshko shivljenje pernésla, ino vse zhlovefshke sadéve posvetila. Jesusova véra je she lé kraljam ino njih kronam pravo lepoto dala, ino podlóshnih vse serza jim naklonila, ki so boshji naméstniki. Jesusova véra sakónsko vés perterdi ino posvetí, ter starishe na otroke, ino otroke na starishe s' poshtvanjam ino ljubésenjo nakljéne. Kerhanfka véra nedolshnost varuje, ino sa otrozhji navuk fkerbí. Kmalo po rojstvu she per kerstu je otrok Bogú posvezhen, ino starishti, ino bòtri, starishov naméstniki, se per kerstu she savéshejo otroka lepo rediti, ako bi starishti prevred vmréti vtegnili. Kerhanfka véra fkerbí sa vboge, sa bolníke ino vmirávze, ker v' serza s' svojim vukam ljubésen vnéma, ino svoje flushabnike do njih bolnih ino smertinih póstel tróshat ino mir nesit poshila. Toljko dobrótlivih vuzhíviz vbóshiz ino bolníshiz po vfi Evropi so kerhanfshkiga sazhétká ino omíshka. Ino, v' shivljenju ino v' smerti réveshu zhloveku njegove nadlóge polajshá-

vavšhi, mu tudi šhe po vrédno sa pogrèb ino pokopalíšhe škerbí, ino njegovzam pa s' vupanjam solse otáre, de se bodo na unimu svétu špet vidili. Gotovo ! lé Jesufova véra je edína prava toláshniza, nobene take toláshnize ni v' potrebah, silah ino nadlogah, nobene take per smerti !

Sgodovina nam škosi osemnájst sto lét, kar je Kristuf rojen, dolgo rájdo vélkih mósh, kraljov, vojshákov ino vuzhénih odkashe, ki so per edini keršhanški véri refnizo, mózh, zhédnošt ino sveto krepóšt, pòkoj ino blagóšt najdli, ino to samí povédali. Vsaka létuza, ki jo berémo ali pišhemo, naš vélke, po svelizharju na svét pernešéne blagósti ino frézhe opomnuje; ino pa do šidájnih zhašov ona ostane. Našhe vsakiga imé je imé svetníka ali svetníze, ino zhe so šhe taziga níškiga stanú bili, véra v' Jesufa Kristufa jih je poshláhtila, zhes vso derhál méšnih ino v' semljo satelebánih ljudí povsdígnila, v' nebéshzhane preštvarila, ino od vsih naródov zhešhénim biti jih je vrédne štorila.

Ino š' timi dobrótami sa vézhnošt, ki jih je keršhanstvo všim naródam pernešlo, je tudi neisrezheno veliko zhašnih dobrót bilo škljénenih.

Pervi evangeljški osnanovávtzi niso lé lepših nrávov ali lepšhiga sadershánja s' Jesusovim nebeshkim vukam med ljudí perpravili, tudi pušto semljo po mnogih krajih ino deshelah so š' svojim pridam poboljšhali, kmetjístvo ogibali. Njih nevtrúdena,

pridna roka je tamne, preráshene, sagofhene lóge ino gójsde pretrebíla, de je sonze v' njé moglo, ino pólje je is njih. Shlahтно sadje, shlahтne shita ino sémena, ki jim she iména pred nihzher ni védel, so perneshli, ino deshele so bile sdaj lepshi ino ljudjé premóshnisthi, ino ljudjé so, svoje poprejshino pustó ino semtertino shivlenje opustívlhi, polje obdelávati sazhéli, ino od svojih rók prida shiveli. Tako lé je evangelj divje naróde vkrótil, ino pufháve v' raje spreménil. Slahti po Némshkimu je bila taka.

Tudi vuzhenóstnosti ino vumetnišje je Jesusova véra sbudila ino pognála, ino te so nasproti veliko spet véri v' zhloveshko serze perpomògle. Vse lepe déla stavstva ino sidavstva ino malaršje perpishemo Jesusovi véri. S' sveto gróso stópi zhlovek v' zhastíclive stare zerkve, ktire she dan danashni od bogabojéznosti nashih sprednikov prizhajo. Vélka zérkuv v' Rómu je, tako rekózh, na semljo povésнено nebó, ki v' nebésa kipí — ino vsaka valíza ima svojo zérkvizo, ino nè lé dushini trosht ino pokoj dobíva v' njéj kmet, temozh is svoje níške, sagátne kózhe tudi v' svetléjshih ino zhédnisthi prebiválshih se v' njéj vidi predjániga, kar ga tudi svojo lastno hisho zhédno ino vetróvino iméti opominja. Pospravljena ino zhédna, kakor zérkviza, more biti hishá. Nar presnésthi málarji, ki jih je kadaj svét imel, so Jesusovo sgodovíno — njegovo rójstvo, njegovo spremenénje, Jesusovo pósledno vezhérjo — s' lepóto ino prijétnostjo na dan

smálali, de svét she ni nikolj préd kaj takšhina vidil, ino she sto ino sto lét se vse ozhi v' te mále samikujejo, ino she se jih ne morejo nazhnditi. Ino pa tudi na kmétih se vzhať po zerkvah kakšhina podoba, pošnémik tih lepòt, dobí, de ni neprijétna, ino de zhloveka gjíne ino obuduje, ino de na boshje njegove misli ravná. Zlo v' péviza ino gódiza je Jesufova véra nekaj boljshiga ino bòshjishiga pernèfla, ino obá, ktiri bol ta bol, šta si boshjo hvalo povsdigniti persadjala. Nova pétve se je sazhéla, ino zerkovnih pésem, lépih ino prijétnih, so bile polne sdaj zérkve. Lepi svonóvi, ki v' nedéljo jutro ino v' sebóto vezher, v' vélke prasnike, per pogrèbih, zhloveka toljkánj gjínejo ino vsiga samáknejo, so kerškanské vére napravik ino omíflik — ravno tako tudi v ó r g l e, ktire s' sto ino sto gerlimi zhloveku Bogá sdaj sméhkama v' serze pojó, sdaj s' hrumam greškniku v' perfi sagrumé, ino s' glásov ino glásov šternenim zurkam dušho do nebél poberó.

Ino tako lè je kerškanska véra všo podobó semlje spremeníla, ino ves svét prestvarila, ino sdaj po ti, sdaj po uni strani perpomògla, de je svét bol omikan, ino de divij vézh ni.

Ne bilo bi prav, ako bi se tukaj she sveti Kiríl ali Ziríl v' misel ne vsél, ki je bil s' svojim bratom Metódijam Slovénzám né lé vére, temozh tudi bránja ino píšanja vuzheník, ino ki se mu savolo tega vézhi dél Slovénzov apostel pravi. S' Lafhkimi

ino Nemškimi duhovni je bilo teshko rav-
nati, ker Slovenškiga niso snali. Torej
nekako pred jesar létmi so trije Slovénki
knési ali vajvodi, Rostislav, Svatop-
lúk ino Kozel, ki ga tudi Hezil ino He-
zilo pishejo, ino ki je nekoljko Vógriskiga,
vso Slavónjo, vélko Shtajerskiga ino Krajn-
skiga, ino morebit tudi ves Korotan pod
oblastjo, ino per Ptujimu sédesh imel, do
Greskiga zesarja v' Konstantinópel po vu-
zheníkov poslali. Sporozhé mu: „Nafha
deshela je keršhena, tode vuzheníkov nima-
mo, de bi naf napelovali ino vuzhíli, ino
nam svete bukve raslagali: Samí ne snamo
né Greskiga né Latinskiga, ino ta pravi
takó, ta takó: ne raslózihimo tedaj svetiga
pisma vuma ino mozhi. Vuzheníkov nam
tedaj poshlite, de naf bodo besede ino vum
svetiga pisma vuzhíli.” Takih vuzheníkov
namrezh bi bili radi, ktiri so slovénko
snali, de bi jim boshjo besedo ino sveto
pismo po slovénko raslagali. Kiríl ino
Metódi, dva brata is Tesalónike domá,
ki sta terdno Slovénko snala, se kmalo
napraviti dasta. — Na Slovénko prideta, ino
né lé evangelj osnanovála, tudi slovén-
ske zherke sta Slovénzam naredíla, ino
vse sveto pismo sta jim szhášama preslové-
nila, ino Slovénzi so bili grosno veséli,
ker so boshje zhuda v'lastnimu
jesiku slishali ino brali. Vsi Mosk-
kovíti, Serbláne i. t. d. beró she dan danash-
ni to Kirílovo sveto pismo, ino tudi Kraj-
niz, Shtajerz, Koróshiz, Hrovát, Dalmatínz,

Zhezhan, Terlizhan, Gorizhan i. t. d. bi se lohka va - nj svédel, ko bi Kirilove zherke posnáli; tode izhafama so jih po nashih deshelah Latínske odrínile. Lepshi szer od Kirilovih so Latínske, pa premalo jih je, devét jih mánjka. Ino ravno sato je krajnsko teshko brati ker móremo dostikrat po dve zherki stakniti, de glaf sapishemo, ino dostikrat edíno zherko sdaj drugázh sdaj drugázh isrékati. Sveti Kiríl je vsakimu slovénskimu gláfu svojo lastno zherko dal, ino, kar to tizhe, Némzi, Latínzi, Franzósi, vsi naródi naj se gredo skriti proti njemu. S' Latínskimi zherkami szer, pa po Kirilovo, ljubi otrozi! hozhemo tudi mí v' prihódno pisati, ino torej zherk, kar nam jih mánjka, pernaréditi. Ino na Dúneju she delajo se, ino zhe Bog dá, k' létu osórej bi jih she iméti vtegníli. Svetiga Kiríla ino Metódija pa hozhemo védno spofhtováti ino poséбно zhastiti. Slovénska apostelna sta, keršhansko véro sta med nami vterdíla, ino veliko sta si, Slovénze otesati, persadjála; ino zlo prav pisati ino brati, kar smo ravno pravili, she dan danashni se od njih dvéh vuzhimò.

De jo keršhansko véro, de je toljko do-
briga ino lepiga ljudém, ino tudi nam Slo-
vénzam, pernesla! Smiraj bo zhudno, de she
dan danashni poshténi ino vumni svét lé do
ondi seshe, doklér se keršhanstvo isstégne,
ino de unkraj keršhanstva lé srovi, nevédni
ino divji naródi prebivajo, ki si ni zhlovek
né sebe né svójiga med njimi vsvést, ki ljudi,
kakor mí shivíno, prodajajo ino kupujejo,

ino ki se samí malo od shivíne lózhijo. De jo frézho, de smo Kristiani!

Ino sdaj, ví ljubi moji! zhe pomislímo kako de je **Jesuf Kristuf**, ki je vef v' sanízh-bi rojen bil, ki ni na svétu imel, kamor bi glavo naflònil, ino ki je na kríshu vmerel, on sgol sam to toljko saftávo k' vsih ljudí svelizhanju vterdil, kako de je bres zhloveshke pomózhi, bres blagá, bres zhloveshke oblasti ino mogózhnosti toljko frézho ino toljko dobrót na vekomaj na semljo pernésel: na! ne bo she sgol to preprízhalo, de je kerfhanstvo kaj boshjiga? ino mu ne porezhemo, de mu je v' glavi sjigrálo, ako bi koga ne bilo toljke frézhe már? ali ko bi ji zlo kaj nespodobniga rekel? — —

Mí, ljubi moji! frézho sposnájmo, de smo po kerfhanških staríshih, ino na Kerfhanškímu rojeni; prav obernímo toljko boshjo dobróto, ki na! je po **Jesufu Kristufu** sadéla, ino ktira do danáshnih dní v' mésto ino v' váf séga, ki so mu v' njéj; ne odrívajmo svelizhanja s' nespámetjo ino nespremíslíkam od sebe, ki ga je Bog v'ím ljudém po **Jesufu Kristufu** perpravil.

Ino, ljubi ví, to si sdaj she v' roke sésimo, préden sgodbe svetiga píma fklénemo!

O ví prejlubi! serzé se mi terga sdaj, ko váf sapusham, ino v' nevarnosti míslím, ki váf sapelati po svétu zhakajo! Torej lé she to lé besedo vam rezhem; pravi prijatel sím vam:

Dershíte se **Jesufa Kristufa** — radi míslíte va-nj, radi ga poslušajte, nje-

gove isgléde posnemajte, v' mislih ino v' serzu ga nosíte, ino, kar delate, povfót ga imejte v' ozhéh! Radi hodíte v' zerkuv, ino k' boshji flushbi ino besédi, ino defiravno sdavnaj she fholo puftívshi, beríte pogósto sгодbe svetiga písma, ali pa she sveto písma tudi nóviga sakóna.

Dershíte se Jesufa Kristufa — ljubíte ga, ino fkasujte svojo ljubésen do njega s'djanjam po njegovimu vuku se ravnáje. Bol ko se bote po njegovimu vuku ravnali, bol bote is svojiga lastniga serza svédli, de je od Bogá njegov vuk, ino on pa boshji sin. Ino bol ko bote Jesufa Kristufa is fkušnje sposnávali, bol prijasen ino ljubesnív se vam bo sdel, ino bol ino bol se bote preprizhali, de je lé per njemu frezha ino svelizhanje najti.

Dershíte se Jesufa Kristufa — ino obvárovani bote od nápsznosti sveta, terdno saflómbo per všimu terplénju bote imeli, ino lepó on vam bo ozhí satísnil, ino k' sebi vas tístu gòri v' svoje kraljéstvo vsél, kjer bote bólji imeli, kakor tukaj na semli.

Bog vas obvári — ino milost nashiga Gospoda ino svelizharja Jesufa Kristufa naj bo per vas!

Konez sadniga déla.

POGRÉSHKI.

<i>Stran</i>	<i>Versta</i>	<i>Namest</i>	<i>Bèri</i>
5	5	je	jo
5	7	vuzhénzhimi	vuzhénzimi
19	7	shivlenju	shivlenje
33	28	se	so
38	12	saf lúshzhinim	saf lúshzhinim
59	21	on	oni
63	8	sheléso	sheléso
65	28	uavdati	navdati
67	28	on	oni
69	11	oshlátane	oshlátane
73	22	hi	ki
77	18	zhloveka. "	zhloveka ? "
96	27	nevárnastjo	nevárnostjo
99	32	jésih	jésih
100	1	jésiham	jésiham
100	6	jésiham	jésiham
102	27	she	she
105	26	shivlenje	shivlenju
111	32	Réshi	Réshi
117	13	strafhe	strashe
130	5	strafhi	strashi
157	31	dihneno	dihnemo
168	5	zhigovimu	zhigavimu
175	10	Jerusalemu	Jerusalem
179	29	osnován	osnován
199	10	Plajsh	Plajsh
215	12	flush	flushi
233	21	ispustili	ispustiti
241	6	vmókniti	vmólknti
257	12	sadólshnik	sadólshik
292	23	padajo	podájo

Quincy 4 12

~~Quincy~~

Medford 90
 Weymouth 65
 Kridler 63

to over

Worcester 95

 263

180
 13

180
 13
 23 50

106
 79
 75
 55

 311

220.50
 4

180
 23 20 4
 4

250

268

513 111

~~111~~

~~111~~

20

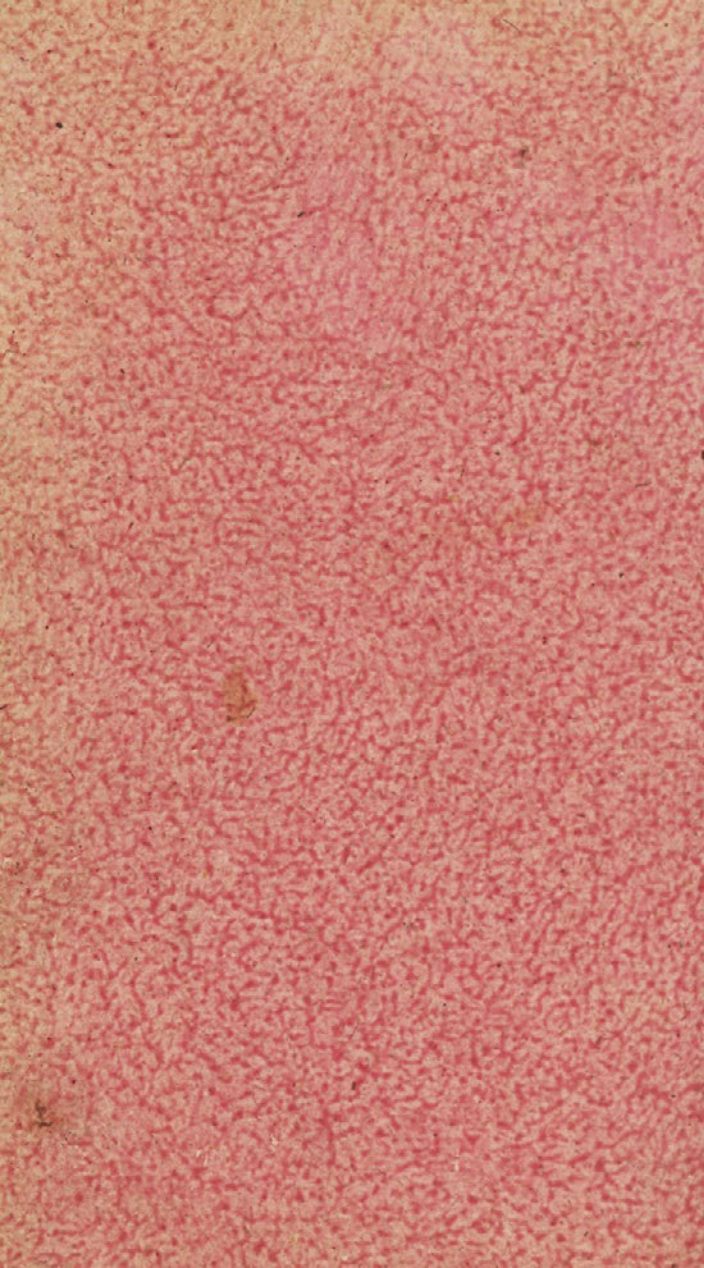
100

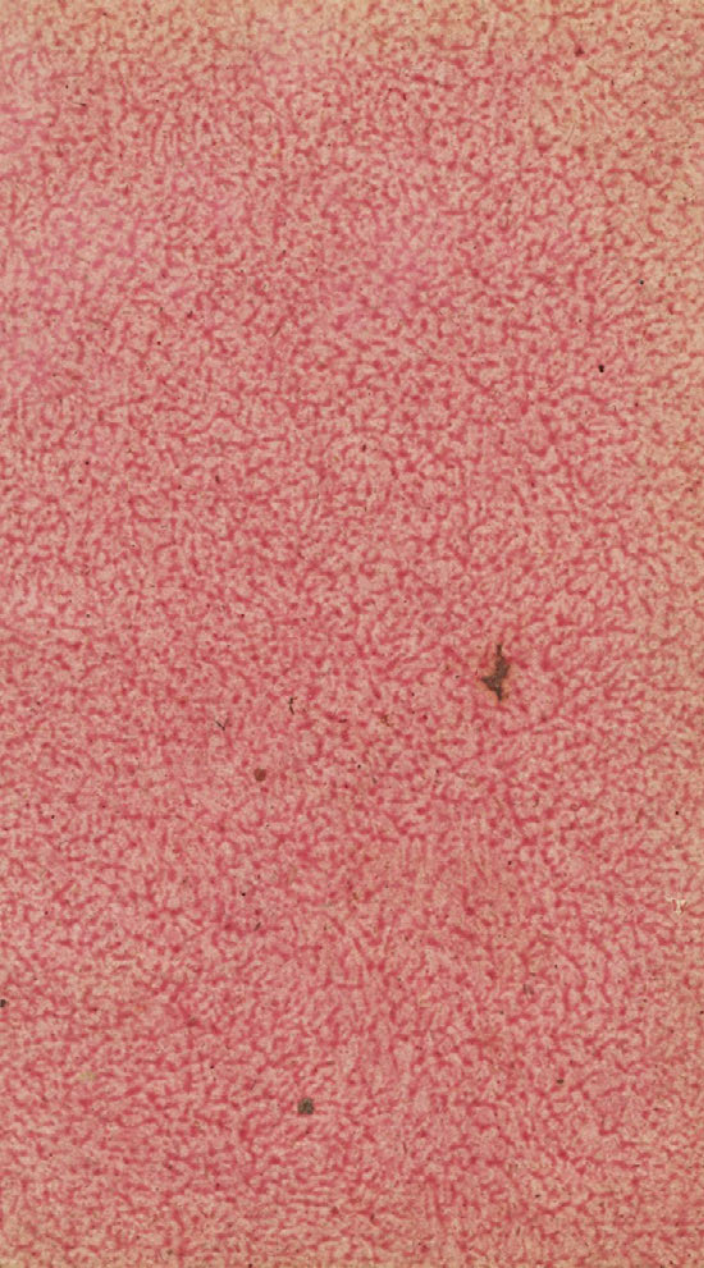
100

40

20

250

SLOVANSKA KNJIŽNICA LJUBLJANA

K RA

B 34/3-4

9640659

COBISS 0